MADELINE HARPER

După ploaie

ALCRIS

Capitolul 1

— Unde te duci, că ai nu ştiu ce treabă? se bâlbâi în telefon glasul neîncrezător al lui Sam Arnold.

— În Yucatán. Ca s-o iau pe maică-mea. A plecat într-un fel de expediţie de filmare, sponsorizată de una dintre catedrele ei universitare, şi şi-a rupt piciorul. Cel puţin, aşa cred că scrie în telegramă.

Emma Dixon lăsă jos foaia de hârtie galbenă pe care încercase s-o descifreze şi-şi trecu o mână prin părul vârstat de soare, îngândurată. Tunsoarea scurtă i se deranjă un moment. Şi-o scutură la loc, aşteptând reacţia lui Sam.

Aceasta fu promptă şi acuzatoare:

— Tu eşti aceea care insistă să scoatem „Şi mâine e o zi”.

— Ştiu, Sam, răspunse Emma.

— Tu eşti cea care vrea probe filmate.

— Ştiu, repetă ea.

— Tu vrei să dai probă pentru teatrul profesionist.

— St...

De astă dată, îi reteză răspunsul:

— Atunci, de ce Dumnezeu o ştergi tocmai în ziua când am aranjat totul? Am mutat munţii din loc ca să stabilesc proba asta la Compania

Cehov. Şi să nu-mi vii iar cu „Ştiu, Sam”, fiindcă pe-asta n-o ştiai.

Sam se aşezase mai bine la birou, dar continua să fie arţăgos.

— Ştiu, dar nu am de ales – decât să-mi las mama în mijlocul cine ştie cărei jungle mexicane, cu un picior fracturat. Trebuie să mă duc după ea, Sam.

— Şi fratele ăla al tău? Sună-l pe Clay şi spune-i s-o salveze el.

— Crezi că n-am încercat? A plecat la schi în Colorado şi, ca de obicei, n-a lăsat vorbă unde poate fi

găsit.

— Hmmm, mârâi Sam. Dar hoardele alea de oameni pe care-i cultivi întotdeauna? De ce nu-l suni pe unul dintre ei?

Sam ştia că Emma s-ar fi dus până la capătul pământului pentru rudele şi prietenii ei. Asta era una dintre problemele sale.

— Sam, îmi ceri prea mult. Ia spune-mi, tu ai zbura în Yucatán s-o cauţi pe Maggie?

— Sigur.

Urmă o pauză, iar Sam îşi mută din nou trabucul.

— Dacă nu mă topesc de căldură.

Aşteptă chicotitul Emmei, apoi o întrebă:

— Când ai să te întorci?

— Se va face o pauză cu înregistrările pentru „Mâine...”, dar nu am decât două zile. După asta, poţi reprograma proba oricând.

— Ei, stai puţin. N-am spus...

— Sam, te rog, nu pot rata şansa cu Compania Cehov.

— Nu-i aşa de uşor. S-ar putea ca pentru montarea asta să nu se mai facă reprogramări.

— Ascultă, trebuie să-mi obţii încă o probă, îl rugă ea. E vorba de viaţa mea aici.

— Păi...

Emma distinse îmblânzirea, înduplecarea. I se simţea în ton şi în ezitarea rostirii.

— Voi vedea ce pot face.

Emma oftă uşurată.

— Bine, dar acuma nu te ambala; nu-ţi promit nimic. Însă ai face bine să mă asculţi, domnişoară, o preveni el, cu un glas din nou arţăgos. Dacă nu-ncepi să acorzi mai multă atenţie carierei tale, vei ajunge cea mai bătrână ingenuă din personalul Spitalului Orăşenesc.

— OK, Sam, te ascult. Şi am să te sun la întoarcere.

Când închise, îl zări pe motanul ei gras şi răsfăţat, Maximilian. Stătea aşezat pe bufetul din bucătărie, privind-o acuzator.

— Nu-ncepe şi tu, Max. N-am să lipsesc mult, îi

promise ea, şi-i voi aminti doamnei Kelly să-ţi dea de mâncare.

Motanul clipi din ochi. Emma ridică din nou receptorul, pentru a-i telefona agentului ei de voiaj. Găsise în atlas localitatea Nak-mal, de unde provenea chemarea în ajutor a mamei sale. Nu era în apropierea nici unui oraş. Din păcate, niciuna dintre grandioasele trăncăneli ale lui Maggie despre acel loc nu conţinuse detalii despre mijloacele de a ajunge acolo. Ei bine, dacă mama ei putuse găsi drumul spre Nak-mal, avea să reuşească şi Emma.

— Te pot expedia cu avionul de la Los Angeles la Cancún, decise agentul de voiaj. Pare să fie cel mai apropiat aeroport.

— N-avem încotro, fu Emma de acord. Un bilet dus, două întors.

— Pentru a doua zi?

— Exact. Nu e o călătorie de plăcere. Treburile mele n-au să dureze mult, adăugă ea şi, de vreme ce avea obiceiul de a privi întotdeauna partea pozitivă a lucrurilor, nu stătu să se întrebe dacă nu cumva acele cuvinte aveau să se întoarcă împotriva ei.

A doua zi dimineaţa era gata de plecare, după ce-şi găsise paşaportul în talmeş-balmeşul de pe fundul unui sertar al biroului, aruncase nişte haine într-o geantă de voiaj din piele şi-l lăsase pe Maximilian în grija agreabilei doamne Kelly. Emma ieşi din apartament cu noaptea-n cap, abătându-se din drum pe la un magazin dărăpănat de pe o stradă din zona central-sudică a oraşului Los Angeles. Uşa era descuiată, iar în magazinul dezafectat, pe o scenă improvizată, se aflau doi tineri.

— Ce-i cu voi aici, nu era vorba să fiţi la şcoală?

— Asta-i şcoala, Em, declară cel mai înalt dintre cei doi băieţi.

— Ăsta-i cursul de actorie de la seral. Mai învăţaţi şi la liceul public, dacă nu mă-nşel.

Se uită la ceas.

— Cred că tocmai începe prima oră.

— Juan mă ajută la scena de diseară, sosi răspunsul.

Cel mai scund şi mai tânăr dintre băieţi făcu o mutră spăsită, dar nu comentă.

— Ei bine, v-aţi ales cu o mustrare, fiindcă diseară nu aveţi cursuri.

Emma luă o carioca, scrise câteva cuvinte pe o bucată de carton şi o lipi pe uşa din faţă.

— Trebuie să plec din oraş pentru două zile.

— O, mii de mulţumiri, replică sarcastic băiatul de pe scenă. Eram complet gata, intrasem în stare şi toate celelalte. Săptămâna viitoare, s-ar putea să nu mai fiu pregătit.

— Dacă-mi dai voie să-ţi amintesc, Angel, ăsta-i un curs de actorie elementar, nu metoda avansată a lui Stanislavski. Vei fi gata. Nu uitaţi să încuiaţi când veţi pleca la şcoală, adăugă Emma, ştiind prea bine că, în aceeaşi seară, avea să le simtă celor doi băieţi lipsa la fel de mult cum aveau să i-o simtă şi ei.

Emma conducea de aproape trei ani acel mic studio, lucru cu care agentul ei nu era de acord. Deşi Sam considera că-i consuma timpul, ea îl găsea plin de compensaţii. Aici, Emma îşi regăsea o mare parte din energie, lucrând ca regizoare, profesoară şi producătoare – precum şi, după cum îi amintea Sam, ca directoare de scenă, dublură şi sufleor. În pofida protestelor lui, nu avea de gând să renunţe nici la copii, nici la sală. Pe lângă satisfacţii, avea şi probleme, o droaie. Într-o seară, târziu, i se furase poşeta, iar altă dată îi fuseseră tăiate cauciucurile, pe locul viran din vecini unde îşi parca maşina. Era un cartier plin de pericole; nu avea cum să le evite întotdeauna. Unul dintre elevii ei, însă, câştigase o bursă de actorie la U.C.L.A. Asta făcea să merite totul.

— Deci, tu pleci în vacanţă, iar noi nu ne-alegem decât cu şcoala! strigă Angel după ea.

Emma îşi vârî capul înapoi pe uşă.

— Crede-mă, Angel, dacă te-aş putea trimite în „vacanţa” asta-n locul meu, aş face-o.

O dată ajunsă în avion, Emma se rezemă de spătarul fotoliului, privind cum pluteau norii pe dedesubt, în timp

ce încerca să se relaxeze şi să-şi stăpânească imaginaţia în legătură cu catastrofele care i se întâmplaseră mamei sale. Nu avea niciun motiv să se îngrijoreze înainte de a ajunge la destinaţie. Se gândi să comande o Bloody Mary, apoi respinse ideea. Nu avea nevoie să se relaxeze chiar atât de mult. Undeva, în junglele Mexicului, Maggie o aştepta, iar ea urma să aibă nevoie de o minte limpede pentru tot ceea ce îi rezerva viitorul.

Cumva, ştiuse că succesul acelei expediţii în Yucatán nu era scris în stele. Încercase să-i spună de la început mamei sale acest lucru, dar Maggie nu voise s-o asculte.

„Nu-ţi face griji, iubito, va fi o experienţă absolut minunată”, replicase ea, în extaz. „E o mare ocazie, pentru orice student, să-l urmărească pe Jack Winston la lucru. E celebru în toată lumea, Emma; nu poţi nega asta”.

Nu, Emma n-o putea nega. Jack Winston scrisese şi filmase documentare de televiziune în locuri exotice, de la un capăt al lumii la celălalt. Emma îşi amintea un film în care Winston urmărise drumul lui Ulise printre insulele elene, şi un altul în care străbătuse cu piciorul Marele Zid Chinezesc. Accepta fascinaţia mamei sale de a studia cu un asemenea om.

Tropicele o loviră ca o pătură umedă şi fierbinte. Era o zi extrem de umedă şi, încă înainte de a fi ajuns de la avion în terminalul aeroportului, Emma îşi scoase jacheta. Pe la jumătatea controlului vamal, îşi dorea să se fi putut dezbrăca de tot. Cerul era de un gri-plumburiu când Emma ieşi din clădire, îndreptându-se spre un taxi.

Cu un oftat de uşurare, constată că alesese un şofer care vorbea limba engleză. Până acum, sorţii păreau de partea ei, îşi spuse, în timp ce se urca în maşină, spunându-i şoferului destinaţia.

Omul întoarse capul, răsucindu-se s-o privească.

— Nak-mal? Nu, señorita, nu merg acolo.

— Dar trebuie. Mama mea e suferindă, trebuie să ajung la ea.

Şoferul o privi speculativ. Ochii ei atât de albaştri erau aproape violeţi, în sinceritatea lor. Sprâncenele

drepte i se îmbinaseră a îndârjire. Îşi muşca buza plină de jos, cu dinţi albi şi egali, şi azvârli cu hotărâre din cap, astfel încât părul blond i se înfoie, după care căzu la loc. Omului îi plăcea, i se citea în privire, dar tot n-avea de gând s-o ducă în Nak-mal.

— Vă rog, îi ispiti Emma. *Por favor, señor.*

Înţelegea engleza, dar ea îşi încercă oricum spaniola rudimentară, în eventualitatea că îi putea ajuta cauza.

— Mi madre…

Taximetristul clătină din cap, începând să se întoarcă la loc.

Deschizându-şi poşeta, Emma scoase un teanc de dolari americani.

— Vă rog…

Omul ridică din umeri, cu un zâmbet.

— Aş dori să vă ajut, señorita, şi nu datorită banilor. Datorită ochilor dumneavoastră albaştri, dar nu vă pot duce la Nak-mal.

Emma încercă să nu-şi arate dezamăgirea. N-avea de gând să se lase cu una cu două.

— E prea departe în junglă, continuă şoferul. Drumuri prea rele.

Bătu cu mâna în bordul maşinii.

— Nu e bine pentru maşină.

Apoi, zâmbi din nou.

— Sigur vreţi să mergeţi la Nak-mal?

Emma dădu din cap.

— Nimic decât junglă, continuă el, nedumerit. Câteva ruine, dar avem mai mult de atâta la Chichén Itzá şi Tulum. De ce nu mergeţi acolo?

— Mama mea… reluă ea, cu voce slabă.

Omul ridică iarăşi din umeri, de astă dată cu resemnare.

— Să vă spun ceva. Vă duc la San Cristóbal. Acesta nu e departe de ruine. De acolo, mergeţi singură, OK?

O depuse pe Emma într-un loc ce părea a fi buricul târgului San Cristóbal, drept în faţa unei benzinării-băcănii. În timp ce cobora, Emma fu cât pe ce să calce pe

un câine adormit şi trebui să ocolească doi copii semiîmbrăcaţi, cu ochii negri precum cărbunele. În apropiere era parcat un camion vechi. Emma îşi luă geanta şi porni spre el.

Antonio o strigă. Ştia ce intenţii avea şi dorea să negocieze în numele ei.

Şoferul camionului ieşi de după clădirea din cărămizi negre, zâmbind cu gura până la urechi, pentru a dezvălui un total de trei dinţi înnegriţi. Nu ştia engleza dar, prin mijlocirea lui Antonio, Emma reuşi să încheie un târg: omuleţul cel scofâlcit avea s-o ducă la Nak-mal, contra unui preţ exorbitant. Emmei nu-i păsa. Ajunsese prea aproape ca să se întoarcă din drum şi era prea obosită pentru a mai căuta alte mijloace de transport. Îşi scoase cecurile de călătorie, dar omul clătină din cap.

— Dolari U.S., insistă el, făcând-o pe Emma să-i ofere ultimii bani gheaţă pe care-i avea asupra ei, cu un efort de a nu se înfuria pe mama sa. În cele din urmă, reuşi acest lucru vizualizând-o pe Maggie refugiată într-o colibă, pe un prici îngust, cu piciorul rănit, aşteptând să fie salvată.

Încercă să înţeleagă ceva din ceea ce vedea… sau nu vedea. În telegramă scria despre un picior fracturat, la Nak-mal, dar Emma începea să se întrebe dacă nu cumva reacţionase exagerat în graba ei de a ajunge la Maggie. Privi în jur. Acolo ar fi trebuit să fie oameni

— Studenţi şi muncitori. În schimb, situl era pustiu, ca şi cum ar fi fugit cu toţii asemenea foştilor locuitori, fără a lăsa nimic în urma lor, de data asta, decât un jeep.

Emma se înfioră din nou. Poate din cauza felului cum se mişcau norii, cenuşii şi posomorâţi, prin faţa soarelui, sau dintr-a felului cum fremătau frunzele uscate ale palmierilor într-o rafală de vânt neaşteptată, ori din pricina prezenţei unui templu mayaş mătăhălos, vizibil printre copaci, o încerca un sentiment rău-prevestitor. Orice-ar fi fost, nu voia să aibă parte de aşa ceva.

— Finito, señorita. Finito.

Drumul se sfârşise.

— *Vamoose,* făcu din nou şoferul un gest larg cu

mâinile, explicând ce anume dorea, în caz că nu reuşise să se facă înţeles prin cuvinte, presupunea Emma.

O tenta foarte tare să rămână în camion, întorcându-se cu omuleţul cel bătrân la San Cristóbal. Dar făcuse atâta drum; trebuia să se asigure că mama ei nu era aici, înainte de a pleca.

Încet, Emma deschise portiera şi coborî din maşină. Apoi, se întoarse spre şofer.

— Señor, por favor. *Aşteptaţi-mă.*

Arătă spre camion, apoi către pământ.

— *Aquí,* spuse ea, pe un ton categoric.

Mexicanul dădu din cap, ca şi cum ar fi înţeles.

Cu hotărâre, Emma îşi luă geanta din spate, îşi îndreptă umerii şi porni spre coliba cea mai mare, unde bănuia că se afla biroul. În primul moment, zgomotul motorului o surprinse, izbucnind ca un lătrat în tăcerea sitului pustiu. După care, întorcându-se, privi înapoi. Camionul tuşise, se înecase şi se trezise la viaţă.

— Nu! strigă Emma, făcându-i semne înnebunite să se oprească, dar şoferul se retrăsese deja în marşarier, pentru ca acum să întoarcă maşina, pornind în lungul drumului. O luă la fugă după camion, împiedicându-se pe drumul plin de şanţuri, cu strigăte disperate. Cuvintele i se pierdură într-un nor de praf, pe când camionul şi şoferul dispăreau în depărtare, lăsând-o pe Emma singură în mijlocul unui oraş-fantomă.

Simţindu-se ca ultima supravieţuitoare dintr-un holocaust, Emma reveni spre locul unde îşi scăpase geanta şi, cu paşi prudenţi, se apropie de colibă. La atingerea ei, uşa se deschise.

— Maggie, eşti aici?

Nu-i răspunse decât tăcerea. Intră în cămăruţă. Era mobilată sumar, cu o masă şi câteva scaune. Într-un colţ văzu o grămadă de bagaje. Mai era cineva acolo! reveni în fugă la uşă, o deschise şi ieşi. Celelalte colibe din jurul celei principale erau în mod vizibil goale.

— E cineva aici? strigă Emma. Vă rog… Vă rog, răspundeţi-mi, careva.

Omul din faţa ei era Jack Winston; Emma ştiu acest lucru fără niciun moment de ezitare.

Se oprise în mijlocul camerei, pentru a o privi, cu ochii săi verzi strălucind de furie sub sprâncenele îmbinate ostil.

— Da' tu cine naiba mai eşti?

— Emma Dixon. Am venit după Maggie, mama mea.

Dădu să se ridice, apoi se gândi mai bine. Un surplus de înălţime n-ar fi pus-o în niciun avantaj, faţă de virilitatea lui Jack Winston. În schimb, îşi îndreptă spatele şi umerii.

— A, mda, Maggie, dădu el din cap, pornind spre maldărul de bagaje; dezgropă de la fundul movilei un răcitor şi vârî mâna înăuntru după o bere. Vrei una? o întrebă el, peste umăr.

Dacă voia o bere!

— Te rog, întinse Emma o mână, cu nerăbdare. Prima sorbitură din băutura de la gheaţă fu miraculos de rece, atât de rece încât o durea.

Jack Winston trase un scaun de la masă şi se aşeză călare pe el. Ochii săi înguşti o măsurau pe Emma direct şi curios, ca şi cum ar fi fost o specie rară, tocmai atunci descoperită în excavaţiile de la Nak-mal. În sfârşit, după ce-i făcu inventarul de la părul drept, cu şuviţe cenuşii, până la picioarele încălţate în sandale, îşi frecă obrazul cu podul palmei, reuşind un zâmbet admirativ.

— Eu sunt Jack Winston, se prezentă el. Şi care-i problema cu Maggie?

— Ieri am primit telegrama asta, o scoase Emma din geantă, întinzându-i-o peste masă. Şi-a rupt piciorul şi m-a chemat să vin după ea.

Jack aruncă o privire la foaia de hârtie, apoi i-o restitui.

— Mă tem că te-ai păcălit, domnişoară Dixon. Adevărul este că mama dumitale şi-a scrântit o gleznă, pe care i-a bandajat-o asistentul nostru medical, înainte ca ea şi studenţii să plece azi-dimineaţă cu autobuzul, spre aeroportul Mérida. Teamă mi-e că ai făcut tot drumul

degeaba.

— Şi-a scrântit glezna? Dar aici scrie…

Winston ridică din umerii săi laţi.

— Traducătorii pot fi cam neatenţi, mă tem.

Îşi termină berea şi se ridică, întinzându-se.

— Ţi-aş propune s-o iei la picior înapoi de unde-ai venit. Se pune de-o ploaie păcătoasă. N-ar fi bine să te prindă aici.

Gândurile Emmei rămăseseră cu doi paşi în urmă.

— S-a dus? Maggie a plecat?

Jack dădu din cap.

— Aici am terminat exact conform programului.

Dacă se lăuda, nu părea cu intenţie.

— Am băgat filmul în cutie chiar înaintea ploii. Echipa arheologică a plecat ieri.

— Toţi au plecat, spuse încet Emma.

— Exact.

— Iar ea şi-a scrântit doar glezna.

— Întocmai, domnişoară Dixon, confirmă nerăbdător Jack. Ascultă, vezi cu ochii dumitale că încarc lucrurile şi plec. Îţi recomand să faci la fel.

Se lăsă o lungă tăcere. Jack ridică iar din umeri şi se întoarse spre cutiile şi sacii de molton de pe jos. Luând câte o cutie sub fiecare braţ, dispăru pe uşă afară. Când reveni, peste câteva minute, Emma era încă aşezată la masă. Asimilase sensul cuvintelor lui, acordase puţin timp şi propriei sale furii faţă de Maggie, iar apoi îşi terminase restul de bere. Faptele erau simple: Maggie se afla în drum spre Los Angeles, Emma rămăsese de izbelişte în Nak-mal, cu furtuna la doi paşi, iar Jack Winston era singura ei cale de scăpare.

Îşi ridică spre el ochii albaştri, iar chipul lui se lumină de înţelegere.

— N-ai maşină pentru întoarcere.

Emma dădu din cap, tăcută.

— Şi m-ai ales pe mine.

— Ştiu că abuzez de bunăvoinţa dumitale, dar din capul locului mi-a fost al dracului de greu să ajung aici. Pe

urmă, şoferul de camion n-a vrut să mă aştepte. Iar acum, aflu că Maggie a plecat…

Expresia lui, încruntată de enervare, o făcu să explice mai departe.

— Când am primit telegrama, am crezut ce scria. Habar n-am avut că porneam după cai verzi pe pereţi. Sigur, ar fi trebuit să m-aştept, din moment ce era Maggie la mijloc.

— E o poveste interesantă, domnişoară Dixon, şi mi-ar face plăcere să conversăm despre ea altă dată, dar vin ploile. Trebuie să duc filmul ăsta la Mérida aşa că, dacă nu te superi, acum încarc jeepul şi atât.

— Te ajut şi eu, se oferi Emma, dacă mă duci până la Cancún.

— La Cancún? în niciun caz, îşi luă el sacii impermeabili cu cutiile de peliculă, pornind spre uşă. Eu mă duc la Mérida.

— Dar nu la Cancún e cel mai apropiat aeroport? Agentul de voiaj aşa a spus, iar pe hartă…

— Poţi să uiţi de agenţii de voiaj şi de hărţi când te afli în junglă. Merg la Mérida; am treburi acolo şi, dacă vrei să vii, urcă-n maşină, mai spuse el, peste umăr.

La întoarcerea lui, Emma se chinuia cu un sac de molton. Privind-o încruntat, Jack luă două cutii mari.

— Noaptea, pe drumurile astea, nu-i de glumă, nici în cele mai bune condiţii, iar ploaia e la doar câteva mile în urma noastră. Mişcă-te mai repede. Trebuie să ne grăbim.

Capitolul 2

Jack conducea jeepul la fel cum intra în câte-o încăpere – energic şi stăpân pe situaţie. Se repezea drept înainte, prin sate, încetinind numai ca să evite copiii şi animalele care se abăteau pe drum. Emma se ţinea de bara laterală a maşinii, atât de strâns încât i se albiseră degetele, şi tăcea. Se hotărâse să profite la maximum de situaţie. Cel puţin, îşi spuse ea, dintotdeauna fusese adaptabilă. Avea să recurgă la această trăsătură, întrucât cealaltă – capacitatea de a lua iniţiativa – nu avea cum să-i fie pusă la încercare aici, cu Jack Winston la volan.

— Este un local unde să mâncăm, la câteva mile de aici. Vom face un popas scurt.

Emma îi adresă un zâmbet recunoscător. În mod normal, avea multă energie, dar acum i se risipea rapid şi, când în sfârşit se opriră, fu nevoită să-şi târască picioarele cu mare efort din jeep.

Dacă micuţa cafenea arăta la fel de veche ca ruinele de la Nak-mal, proprietarul părea şi mai bătrân. Reieşi că-l cunoştea pe Jack, care-l salută cu căldură şi făcu comanda vorbind repede în spaniolă. Înainte ca bătrânelul să plece târşâindu-şi tălpile, Emma reuşi să ceară câteva îndrumări spre *cuarto de bano.*

Era la fel de antic ca toate celelalte, dar în oglinda lăptoasă se reflecta exact ceea ce prevăzuse Emma – imaginea răvăşită a unei feţe brăzdate de praf, cu rujul şters de pe buze, părul suflat de vânt şi încâlcit. Remedie pagubele pe cât putea de bine şi reveni în local. Privind în jur, nu-şi putu imagina că treceau pe-acolo prea mulţi călători. Alţii nu se mai vedeau, dar mirosul de mâncare condimentată umplea sala. Jack se aşezase la o masă de lângă fereastră. Nu ridică ochii când se apropie Emma. Tânăra scoase un mic sunet din gâtlej. Nici acum nu-i dădu atenţie.

— Cred că mă duc până la jeep să-mi schimb hainele, se aventură ea.

Jack o privi.

— Nu e timp. Tomas se grăbeşte cu masa, ca să putem pleca de-aici cât mai repede.

Emma ezită, pe punctul să se răzvrătească, dar tocmai atunci sosi Tomas, cu două farfurii în care aburea un amestec de neidentificat.

— Stai jos şi mănâncă, îi ordonă Jack.

Ascultătoare, Emma se aşeză, studiind cina oferită. Nu avea idee în ce consta.

— Pui, spuse el. Copt la abur, în frunze de banane.

Luă o furculiţă şi o înfipse în mâncare. Emma se codi, continuând să examineze „puiul”.

— Te-aş sfătui să-l mănânci. În partea asta a lumii nu

se acordă prea multă atenţie modului de prezentare a specialităţilor culinare, dar mâncarea în sine e ireproşabilă. Nu-i ca la „Ma Maison”, adăugă el, referindu-se la exclusivistul restaurant din Los Angeles.

Cu asta o convinse. Emma luă furculiţa şi, cu cel mai dulce zâmbet, spuse:

— N-am fost niciodată la „Ma Maison”.

— Mare păcat, replică el prompt. E un restaurant excelent.

N-avea cum să câştige disputa, aşa că se hotărî să mănânce.

Era pui, şi era delicios. Dar a dracului să fie dacă avea să i-o spună lui Jack Winston. O fi fost el puternic, chipeş, viril, colţuros şi sexy – însă ce-i păsa ei? se întrebă Emma. Nu era genul ei. Din păcate. Gemu în sinea ei, ştiind prea bine care era genul ei favorit: tinerii sensibili şi aparent inteligenţi, cărora la o săptămână după ce o cunoşteau li se iveau pe neaşteptate probleme cu mamele lor bătrâne, patronii exigenţi sau proprietarii dezinteresaţi.

Jack mânca în tăcere, aşa că îi urmă exemplul, nedorind să-i ofere încă o ocazie de a o pune la punct.

Când Jack îşi termină mâncarea – iar ea ajunsese abia la jumătate – îi făcu semn lui Tomas să vină cu cafelele. Apoi o privi zâmbind. Emma simţi iar că se topea.

— Şi din ce trăieşti, Emma Dixon?

— Sunt actriţă, răspunse ea, cu atâta mândrie câtă putea să-şi adune, dar fără a menţiona serialul de televiziune. Nu voia să-i deschidă o nouă cale de atac.

— Grea meserie, consimţi el.

— Mă descurc. Predau şi actoria, unor elevi de liceu, într-un teatru de cartier.

De cum rosti aceste cuvinte, Emma se întrebă de ce le spusese. Cu siguranţă, era mândră de munca ei cu tinerii, dar de ce se lăuda cu asta în faţa lui Jack Winston? Nu avea nevoie de aprobarea lui.

— Deci, ai un spirit aventurier, comentă Jack. Admir asta.

Era şi cazul, îşi spuse ea, observându-i pentru prima

dată o cicatrice deasupra sprâncenei şi întrebându-se de pe urma cărei aventuri se alesese cu ea.

— Şi mama ta are acelaşi spirit, continuă el. Era o fată grozavă. A ţinut pasul cu tinerii până la capăt, când s-a accidentat.

Emma scrâşni din dinţi. „Fata grozavă" o costase o probă, lucru pe care nu intenţiona să i-l dezvăluie lui Jack Winston. Dar se cerea un oarecare răspuns.

— Maggie te găseşte un profesor nemaipomenit, recunoscu ea, fără tragere de inimă.

— E uşor să predai subiecte interesante.

În cuvintele lui nu se simţea niciun dram de falsă modestie, la fel cum nici înainte, când vorbise despre terminarea filmărilor la timp, nu păruse să se mândrească. Enunţa faptele fără nicio înfrumuseţare.

Cale de treizeci de kilometri, se luară la întrecere cu ploaia, care în cele din urmă învinse. îi lovi cu pânze compacte de apă ca şi cum un uriaş pervers i-ar fi stropit de sus cu găleţi pline. Jack se aplecă peste volan, scrutând întunericul din faţa lor. Tremurând, Emma se ţinea cu disperare.

Dacă nu se ţinea bine, ar fi fost aruncată jos din jeep. Aşa că se agăţă cu ambele mâini de caroserie, lăsând ploaia s-o ude leoarcă, lucru care se şi întâmplă – până la piele – în câteva momente. Apoi, îl auzi pe Jack strigând la ea prin torent, dar nu putu înţelege ce spunea. Se întoarse spre el tocmai când jeepul frână brusc, aruncând-o înainte.

— Am spus să te ţii.

De astă dată îl auzi, dar puţin cam târziu. Ajunsese parţial pe jos. Ridicându-se, îi urmări privirea prin fereastră.

— Ce s-a…?

— Podul e inundat! strigă Jack, în timp ce băga jeepul în marşarier, întorcându-l apoi pe asfaltul ud de ploaie şi pe acostamentul noroios.

În acel moment, Emma începu să se roage. Roţile derapau şi patinau pe loc, dar Jack reuşi cumva să întoarcă autovehiculul, pentru a porni în direcţia de unde veniseră.

— Mergem înapoi la Tomas? strigă ea cu speranţă, peste tot vacarmul, revăzând în minte vechea cafenea, care era caldă, uscată şi plină cu aromă de pui învelit în foi de bananier.

Jack clătină din cap.

— E prea departe. Încă două mile, şi-o să mi se înece carburatorul, spuse el scurt. Emma îşi reluă rugăciunile şi, peste cinci minute, li se răspunse. Din întuneric licări o lumină. Jack o văzu, coti de pe drum şi opri jeepul. Deschise torpedoul, de unde scoase o lanternă, şi sări în noapte, ordonând scurt:

— Aşteaptă aici!

Ghemuită pe scaun, cu braţele împrejurul genunchilor, Emma rămase privind prin ploaia torenţială.

— Haide. Ia-ţi lucrurile.

Emma îşi găsi geanta şi, călcând în apă până la glezne, îl urmă pe Jack în colibă. Era luminată de un singur felinar, care arunca umbre prin camera circulară. Ploaia răpăia în frunzele de palmier de deasupra şi un pârâiaş de apă îi urmă pe uşă, dispărând sub parii ce formau pereţii colibei.

— Toţi oamenii aceia au dormit aici…?

— Mhm, fu răspunsul lui Jack.

— Pe ce?

— Saltele şi hamacuri.

Săltă bagajele pe o masă cu aspect butucănos şi-şi deschise sacul.

— Nu e tocmai Beverly Hills Hotel, dar singura variantă ar fi jeepul. Fă-te comodă.

Emma îi aruncă o privire iritată, pe care Jack fie n-o văzu, fie o ignoră, dar dacă se aştepta din partea ei să se plângă, îi era rezervată o surpriză.

Jack cotrobăi prin sac, scoţând haine, o pătură şi echipamente de camping, înainte de a găsi două hamace împletite pe care le agăţă de nişte cârlige din perete.

— La stânga sau la dreapta? o întrebă.

— Îmi convine ăsta, răspunse Emma indicând cel mai apropiat hamac.

Îşi scoase hainele ude, le agăţă pe un scaun la uscat, luă pe ea cămaşa de noapte şi dădu jos pătura. Jack continua să stea lângă masă, privind-o.

Emma îşi spuse că avea să-i respingă orice avansuri, dar acum începea să se simtă iritată că Jack nici măcar nu-i oferise şansa de a spune nu. Până la urmă, se hotărî să nu povestească nimănui întâmplarea; aşa că închise ochii pentru a treia oară şi în sfârşit adormi, dar fotografiile din reviste continuau să-i bântuie gândurile, imagini cu Jack în sacou de seară amestecându-se cu Jack în kaki, şifonat şi neras.

*

— Emma. Scoală-te!

Glasul răsuna din visurile ei şi nu-i dădu atenţie. Dar nu putu ignora scuturăturile. Încercă să-l alunge pe intrus şi fu gata să cadă din hamac. El o apucă de umăr, oprind balansul.

— E ora şase, spuse Jack, cu un glas aproape agreabil. Trebuie să mergem.

Emma deschise un ochi, pentru a-l vedea pe Jack Winston aplecat deasupra ei, ţinând hamacul de margini.

După ce-i privi lung faţa somnoroasă şi părul ciufulit, proprii zorilor zilei, Jack zâmbi, retrăgându-se.

— Ţi-am adus cafea.

Atâta fu suficient pentru a o face pe Emma să deschidă şi celălalt ochi, întinzând o mână nerăbdătoare.

— Ţi-aş sugera ca mai întâi să te dai jos din hamac, spuse Jack.

Avea dreptate. *Dacă* se putea da jos. Cu atâta demnitate câtă putea să-şi adune, Emma îşi coborî un picior, apoi şi pe celălalt, şi sări pe podea, cu genunchii nesiguri. Jack îi dădu cafeaua. Era tare şi neagră, absolut delicioasă.

— Ai dormit bine?

Era ciudat, dar dorea şi să-i audă vocea.

La aceste cuvinte, Emma se întoarse, punând ceaşca goală pe masă.

— Am auzit fel de fel de zgomote şi am petrecut toată noaptea încercând să le identific.

— Sper că ai reuşit, replică el, ironic.

— A, da, îl tachină Emma, cu un licăr răutăcios în ochi. Şerpi, scorpioni, o iguană, chiar şi un jaguar.

— Cred că e destul de dificil să identifici sunetul unui scorpion.

— Pe ăsta l-am recunoscut după atingere, când s-a târât peste picioarele mele.

Emma avea chef de glumă. Jack râse.

— Pesemne că eu am dormit în tot timpul asaltului.

— Într-adevăr, se grăbi ea să răspundă. Ai închis ochii aproape imediat şi ai adormit ca un prunc.

— Îţi mulţumesc pentru pătură. A fost extrem de frumos din partea ta, mai ales după felul cam repezit în care m-am purtat ieri.

Emma îl privi, aşteptând scuzele care nu se îndoia că urmau.

— Eram – şi încă mai sunt – foarte grăbit să ajung la Mérida. Trebuie să mă întâlnesc cu echipa de arheologi, înainte de a zbura la L.A. ca să văd materialul brut. Crede-mă că nu mă aşteptam să-mi apară un pasager din inima junglei.

— Unul care ar fi putut să te întârzie?

Jack dădu din cap.

— Atunci nu-mi dădusem seama că, pe lângă spiritul de aventură al mamei tale, ai şi spirit de soldat.

De astă dată, Emma nici măcar nu tresări auzind referirea la Maggie.

— Halatul ăla cu care te-ai acoperit nu părea foarte călduros. Te-a apărat de frig?

Continua să facă eforturi pentru împăcare.

— Da, răspunse ea.

Stăteau foarte aproape unul de altul. Emma ar fi vrut să se mişte din loc dar, în timp ce vorbea, părea să se încline mai mult spre el decât în direcţia opusă.

— M bucur.

— Îţi mulţumesc.

Nu reuşea să-şi ia ochii de la el şi nu putea decât să spere că Jack avea să risipească vraja care, cum-necum, îi adusese de la prietenie la intimitate. O zăpăcea; nu-i putea face faţă, dar nici să se desprindă nu putea.

Emma se ridică de la masă, cu nesiguranţa întipărită pe faţă. Glasul lui, autoritar şi puţin cam nervos, îi readuse pe amândoi cu picioarele pe pământ.

— Merg să împachetez. Încearcă să te grăbeşti, Emma.

— Mă grăbesc, mă grăbesc, bombăni ea, în timp ce ieşea, păşind cu atenţie pe scândura care traversa o băltoacă noroioasă din faţa uşii. Mă întreb dacă există vreun lucru care să-l facă pe Jack Winston să-şi încetinească ritmul de viaţă.

În timp ce se apropiau de periferia oraşului Mérida, Jack încercă să încetinească, pe lângă jeep, şi altceva. Căuta să oprească năvala de sentimente care se învolburaseră într-însul începând de dimineaţă.

Emma nu ştia decât că el părea să nu mai aibă nimic să-i spună, motiv pentru care fu atât de surprinsă când Jack îi propuse s-o însoţească la aeroportul Mérida.

— Maggie nu mi-ar ierta-o niciodată, o tachină el, dacă nu te-aş expedia în siguranţă la L.A.

Era o scuză valabilă pentru amândoi. Subţire, dar necesară.

Dacă rămânea rece şi arogant, în loc de a fi prietenos, Emmei i-ar fi fost mai uşor să se despartă de el. Astfel stând lucrurile, simţi un real junghi de regret când îşi schimbă biletul pentru un avion care decola după-amiază, spre casă.

În ziua aceea, aeroportul era plin. Turişti încărcaţi de bagaje, părând cam jenaţi de sombrerourile recent cumpărate pe care le aveau pe cap, stăteau întinşi la cozile lungi, aşteptând îmbarcarea. Aveau feţele înroşite de soare şi oboseală. Dimpotrivă, familiile mexicane adunate în aeroport nu păreau preocupate de atmosfera haotică din jur, zâmbind cu răbdare în timp ce copiii se jucau de-a v-aţi ascunselea printre grămezile de bagaje.

Peste zarva mulţimii, Emma îi strigă lui Jack:

— Nu e niciun motiv să aştepţi.

De fapt, spera s-o facă.

Jack ezită, dorinţa de a mai sta câtva timp cu Emma contrazicându-se cu faptul că ştia unde putea duce aşa ceva. Nu voia să se implice şi ceva îi spunea că nu erau necesare decât încă o oră, două, ba chiar numai câteva minute. Atât de aproape ajunsese.

— Am într-adevăr câteva întâlniri.

Un surâs arcui buzele Emmei, care încercă să nu se arate dezamăgită.

— E-n regulă, Jack. Pot folosi timpul încercând să arăt din nou ca o fiinţă omenească.

El îi întinse o mână suplă şi bronzată.

— Deci, asta e, mm? Se coboară cortina peste saga Emmei şi a lui Jack, curajoşii exploratori ai Yucatánului.

Emma îi luă mâna într-a ei şi rămase astfel, nefiind sigură care dintre ei prelungea contactul.

— A fost amuzant să mă lupt cu stihiile naturii, alături de tine.

Nu voise să spună tocmai asta, dar era hotărâtă să evite complicaţiile.

— Oricând mai ai drum prin Nak-mal, să treci şi pe la mine.

Acum erau stânjeniţi amândoi. Formulele de despărţire duraseră prea mult.

Pradă unui impuls, Emma se înălţă pe vârfuri şi-l sărută pe obraz.

— Îţi mulţumesc, Jack, şopti ea. Vorbesc serios.

El o cuprinse cu braţul pe după mijloc, preţ de-un scurt moment. Era pentru prima oară când o îmbrăţişa, şi-i dădea o senzaţie plăcută. A dracului de plăcută. Fu nevoit să facă un efort pentru a se retrage.

— Hasta la vista, señorita.

Se întoarse şi plecă, sub privirile Emmei. Ea ştia că n-avea să se uite înapoi şi nici n-o făcu. Străbătu terminalul şi dispăru prin uşa rotativă. Emma îşi înghiţi lacrimile neaşteptate, spunându-şi că, până ajungea la

jeep, ea avea să dispară din mintea lui pentru totdeauna.

Capitolul 3

Emma ajunse la casa din Westwood a mamei sale a doua zi dimineaţă, fortificată de zece ore de somn şi două ceşti cu cafea tare, cantitatea minimă necesară pentru a face faţă peroraţiilor lui Maggie.

— Nak-mal? Nici nu-mi vine să cred că ai bătut tot drumul până-n Nak-mal, îşi privi Maggie fiica prin ochelarii cu jumătate de rame din aur, aranjându-şi pe micul taburet glezna bandajată.

Emma stătea neclintită, încălţată în adidaşi, cu mâinile în şolduri, proptite sub betelia pantalonilor scurţi şi subţiri, în dungi. Avusese de gând ca în acea dimineaţă să facă jogging, dar nu avusese timp şi pentru alergări, şi pentru Maggie. Totuşi, se simţea odihnită şi înviorată.

Ajunsese înapoi la Los Angeles în seara trecută şi-i telefonase mamei sale de la aeroport, pentru a se convinge de lucrul pe care Jack Winston i-l garantase deja: Maggie era în siguranţă, acasă. Mai liniştită, Emma se dusese în propriul ei apartament şi stătuse în cadă timp de peste o oră, înainte de a se cuibări în aşternutul curat, unde adormise pe loc.

Acum, era gata să-i facă faţă mamei sale.

— Ei bine, Maggie, crede-o, replică ea. M-am dus la Nak-mal să te iau, cum bine ştii.

Îşi încrucişă braţele pe piept, dar rămase în picioare. Ştia că nu era momentul să se aşeze, relaxată.

— Şi, când am ajuns acolo, ce-am găsit? întrebă ea retoric. Junglă cât cuprinde, un morman de ruine, ploi mai abundente decât am văzut în toată viaţa mea, şi nici urmă de Maggie.

— Ei, eu am scris telegrama cu cea mai mare grijă, răspunse maică-sa, cerându-ţi să vii să mă iei de la aeroport. Nu e vina mea că s-au încurcat borcanele la traducere. Te pot asigura că nici prin minte nu mi-a trecut să-ţi cer să alergi până-n junglă, în timp ce eu mă chinuiam prin Los Angeles International Airport, cu glezna luxată. E absolut cel mai nepotrivit loc unde să te afli, într-o

asemenea stare. Colegii mei s-au oferit să mă ajute la coborârea din avion şi să mă aducă în oraş, dar le-am spus să plece fără mine. „Mă aşteaptă Emma”, am spus. Şi nimeni nu s-a mirat mai mult decât mine, când m-am pomenit abandonată.

Emma nu comentă, dar privirea ei o înştiinţa pe Maggie să fie scurtă, ceea ce aceasta şi făcu, deşi nu fără anumite înflorituri.

— Te sunam de fiecare dată când şontâcăiam pe lângă câte un telefon public, până când, în fine, am găsit singură un taxi. Îţi dai seama cum a fost să umblu pe-acolo, după bagaje – ca să nu mai pomenesc şi de hamal, ca să mi le care – şi să mă instalez în taxi, în halul în care eram? Slavă Domnului că aveam bastonul la mine, agită ea un baston antic. L-am luat ca să răzbesc prin junglă şi l-am folosit ca să supravieţuiesc în L.A.X! Şi-n tot timpul ăsta, tu erai în Nak-mal...

— Pierzând rolul din „Trei surori”, o întrerupse Emma. Am ratat proba pentru piesa lui Cehov, mamă.

— Vai de mine, nu se poate!

Starea lui Maggie se schimbă în compasiune, apoi, imediat, în încredere.

— Vor trebui să-ţi programeze altă dată lectura, spuse ea cu convingere.

— Rolul a fost distribuit fără alte probe, răspunse Emma, renunţând la poziţia bătăioasă. Bombardamentul lui Maggie se sfârşise, şi avea chef de vorbă.

Emma se prăvăli în fotoliul mare şi adânc unde se ghemuise de atâtea ori când era mică. O consola întotdeauna şi nu făcu excepţie nici astăzi.

— Îmi doream foarte mult rolul, recunoscu ea.

— Ştiu, draga mea. Numai de mi-ai fi telefonat înainte de a pleca în Mexic...

— În Nak-mal nu există telefoane, îi aminti Emma.

— Ei, puteai să-mi trimiţi o telegramă...

Emma înălţă sprâncenele şi râseră amândouă.

— Nu, cred că n-ar fi fost o idee prea bună, admise Maggie. Îmi pare rău, iubito, că te-am făcut să pierzi rolul.

— Ştiu, mamă, şi nu sunt supărată pe tine. Pe mine însămi sunt supărată, pentru că nu m-am interesat mai atent înainte de a porni pe armăsarul meu alb.

Oftară într-un glas, conştiente amândouă că Emma nu putea rezista unei chemări în ajutor, oricât de slabă şi îndepărtată.

— Oricum, s-ar fi putut să nu primesc rolul, chibzui ea.

— Dar voiai să ai o şansă, nu? întrebă Maggie, cu o intuiţie neaşteptată.

— Da, o doream. S-ar putea să pierd atâtea ocazii tocmai fiindcă nu sunt cu adevărat sigură de mine însămi.

— Prostii. Le pierzi din cauza unor invalizi bătrâni ca mine. Dar ţi se va ivi o nouă ocazie, curând, o încurajă Maggie.

— Sper şi eu, se ridică Emma, luând tava cu micul dejun al mamei sale ca s-o ducă în bucătărie. Eşti sigură că te descurci cu masa de prânz?

— Bineînţeles. Pot merge destul de bine cu bastonul, dar a fost foarte drăguţ din partea ta să-mi pregăteşti micul dejun. Acum, fă bine şi du-te la lucru.

Emma aduse cafetiera, împinse în lături un teanc de ziare şi o puse pe masă, lângă fotoliul mamei sale.

— Azi nu intru decât spre sfârşit. Mai am câteva minute.

Luă o coală acoperită cu caligrafia înclinată a lui Maggie.

— Asta ce-i?

— O lucrare pe care o scriu pentru Jack, îşi ridică Maggie sprâncenele pensate subţire, privindu-şi în aşteptare fiica, dar aceasta nu spuse nimic. Ei? o îmboldi ea.

— Presupun că vrei o evaluare. În regulă, profesorul tău arată mai bine decât în poze şi e mai fascinant decât comunicatele lui de presă. Mai e şi autoritar, încăpăţânat, total implicat în munca lui şi câtuşi de puţin interesat de mine.

— Hmmm, bătu Maggie cu vârful pixului în masă.

Cred că ai dreptate. Probabil nu eşti genul lui.

— Aşa?

Cu toate că era de aceeaşi părere, pe Emma n-ar fi deranjat-o o uşoară contrazicere.

— Cred că îl atrag femeile mai sofisticate. Nu că n-ai fi absolut trăsnitoare, în felul tău, preciză Maggie, dar tu şi Jack…

Închise ochii, ca şi cum ar fi încercat să-şi imagineze fiica şi profesorul împreună, cu faţa schimonosită şi buzele strânse de efort.

— Nu, nu-mi pot imagina.

Deschise larg ochii.

— Jack Winston nu e genul care să se implice în lucruri ca teatrele de stradă şi puştii din ghetouri.

Maggie dezaproba la fel de vehement ca Sam activităţile din timpul liber ale Emmei. Totuşi, la fel ca toţi ceilalţi de pe lunga listă de rude şi prieteni cultivaţi de Emma, Maggie nu se vedea pe sine însăşi ca pe o povară.

Pentru a evita o discuţie pe un subiect prea des discutat, Emma îşi luă geanta şi porni spre uşă.

O săptămână mai târziu, Emma încă se mai chinuia să-şi onoreze hotărârea. Nu-i fusese uşor. Petrecuse o seară cu o prietenă care-şi deschisese inima în legătură cu un amant muieratic; se dusese să-i facă lui Maggie cumpărăturile noaptea târziu, după o zi întreagă de înregistrări; şi adăugase o a treia oră de curs pe lângă cele două de la teatru, pentru că aleseseră o piesă şi tinerii cereau repetiţii în plus. Însă până şi aceste abateri de la calea ei îi lăsaseră ceva timp de gândire, dacă nu chiar de mers spre viitor.

Emma sorbi ultimele înghiţituri din cafeaua nu tocmai delicioasă, în timp ce cutreiera sala cu ochi leneşi. În bufet nu mai erau decât vreo câţiva oameni, fiind trecut de ora mesei, iar ceilalţi lucrau cu toţii la acelaşi film. Cu excepţia unuia singur. Acesta stătea în uşă, având pe chip o expresie care spunea clar că nu dorea deloc să se afle acolo.

Omul din uşă era Jack Winston, şi era foarte prost

dispus. îi plăcea să vină la timp, ca să nu-şi dea peste cap viaţa programată atât de strict. Ar fi trebuit să se aştepte la traficul degajat de pe autostradă şi să mai stea în cabina de montaj, dar iată-l aici, cu zece minute mai devreme, şi nu avea de gând să-şi dezmorţească picioarele în anticamera cine ştie cărui vicepreşedinte. Nu era în stilul lui Jack Winston să pară exagerat de dornic, în tranzacţiile de afaceri. Aşa că se hotărâse să bea o ceaşcă de cafea.

Străbătu cu paşi mari încăperea, preocupat, fără a privi nici la stânga nici la dreapta. După ce-şi luă cafeaua şi plăti la casă, se îndreptă spre o masă liberă. La jumătatea drumului ezită, privi înapoi peste umăr şi schimbă direcţia. Se opri lângă masa Emmei.

— Eşti o actriţă care oftează ca o soră medicală, sau o soră încercând să se dea drept actriţă?

Emma, care îl privise din momentul apariţiei lui în uşă, reuşi se pară surprinsă.

— Ia te uită, Jack Winston, ce Dumnezeu cauţi aici?

Jack dădu din cap, cu un salut nepăsător spre Gary, şi se aşeză pe un scaun.

— Am o întâlnire cu directorul de programe, în legătură cu transmiterea „Secretelor civilizaţiei Maya” la M.B.S. De mult umblă ei după Winstons Productions.

Cuvintele lui, ca de obicei, erau lipsite de orice lăudăroşenie. Era un produs valoros şi o ştia.

— Dar tu?

Îi privea uniforma de soră, pe care departamentul de costume o alesese intenţionat cu un număr mai mică.

Emma nu-şi putu stăpâni o mică ripostă glumeaţă. Îşi făcuse plinul cu aşa ceva, în timpul acelei zile şi nopţi din Mexic. Coborî pleoapele, pentru a-şi ascunde licărul jucăuş din ochi, şi răspunse:

— Aici lucrez.

Privirea lui lunecă de la părul scurt şi strălucitor până la pantofii cuviincioşi, pentru ca apoi să revină la uniforma care-i stătea pe trup ca o mănuşă din piele de ied.

— Ei, dacă lucrezi în uniforma asta, presupun că la

uşa clinicii aşteaptă o coadă imensă de bărbaţi. Sau la ieşirea actorilor, adăugă, fără să clipească.

Emma se dădu bătută. Jack prindea întotdeauna prea repede spiritul jocului.

— Lucrez aici la un serial de televiziune, în care joc o soră, recunoscu ea, fără să-i spună mai mult decât strictul necesar.

Jack se uită rapid de la Emma la Gary, care purta halatul său alb imaculat, cu stetoscopul încă la gât.

— Atunci, presupun că dumneata eşti doctorul, spuse el, zâmbind cu jumătate de gură.

Puţin cam fâstâcită de scăpare, Emma le făcu prezentările. Îşi dădură mâna. Băiatul şi bărbatul, reflectă ea. Gary zâmbea, cu un surâs perfect pe un chip perfect care parcă ar fi fost desenat de departamentul scenografic al serialului „Şi mâine e o zi". Jack nu zâmbi; dădu doar din cap, dar acest lucru nu-l descurajă pe Gary, al cărui surâs rămase la locul lui, netulburat şi opac. Ochii albaştri limpezi îi scânteiau pe chipul ce afişa un bronz auriu; părul îi strălucea, blond ca grâul.

Dar, pe lângă Jack Winston, părea o momâie. În jurul lui Jack emana o aură de emoţie şi virilitate – acum, când purta un costum din trei piese, gri-deschis, la fel ca atunci când fusese îmbrăcat în kaki. Bronzul pielii sale fusese câştigat în arşiţa junglei, nu pe plajele din Malibu, iar ochii, care în lumina artificială erau mai mult cenuşii decât verzi, relfectau lumi pe care Gary nu putea spera să le vadă niciodată. În timp ce Jack se întindea alene peste masă ca să ia scenariul de la „Mâine...", sacoul costumului său abia părea să-i poată cuprinde lăţimea umerilor.

— „ţi mâine e o zi"? citi el întrebător titlul scenariului.

— E cel mai de succes serial de la M.B.S., răspunse Gary. Emma este una dintre vedete.

Jack ridică o sprânceană, întrebător.

— Actoria, de care vorbeai, e într-o telenovelă?

Emma se îndreptă puţin de spate şi-şi înclină defensiv bărbia, în timp ce Jack deschidea scenariul şi

citea câteva rânduri:

— „Sora Cyndi îl descoperă pe doctorul Taylor în magazie”.

Aruncă o privire spre Gary, în aşteptarea altor explicaţii, care nu întârziară:

— Emma e Sora Cyndi.

— Iar dumneata eşti doctorul Taylor, pun pariu.

Reveni la scenariu.

— „Cyndi începe să-i descheie cămaşa şi...”

— Cred că atâta e de-ajuns, luă Emma scenariul înapoi, nedorind să se mai lase intimidată. Nu trebuie să întârzii la întâlnire.

Jack se uită la ceas.

— Mai am cinci minute.

Apoi, o privi din nou pe Emma, pătrunzător.

— Sora Cyndi pare să fie un personaj interesant. E clar că nu mi-ai dezvăluit totul, în timpul nopţii noastre împreună în Yucatán.

Înălţă o sprânceană, insinuant, cu un zâmbet glumeţ jucându-i pe buze.

— Habar n-aveam că tovarăşa mea de hamac era o celebritate. Dimpotrivă, o credeam o demoazelă la ananghie.

— Emma e cam cea mai mare stea a serialului, în momentul de faţă, interveni Gary. Ultimul ei amant, şeful personalului, şi-a pierdut slujba din cauza ei – iar înainte de asta, un pacient a încercat să se sinucidă.

Gary zâmbi, sigur pe sine.

— Eu, desigur, sunt pe deplin hotărât s-o păstrez, în ciuda răutăţilor ei...

— Nu cred că-l interesează, se amestecă grăbită Emma. De fapt, nici nu era sigură ce părere avea Jack.

— Dimpotrivă, sunt fascinat.

Ochii lui îşi schimbaseră din nou culoarea; acum erau verzi ca marea, scânteietori.

— Emma e o actriţă talentată? îl întrebă el pe Gary, dar privind spre ea; o măsură încet, oprindu-se asupra ochilor ei nedumeriţi. Am impresia că da.

— Aşa e. N-ai văzut filmul? îl întrebă Gary.

— Nu, se pare că mi-a scăpat.

Continua să se uite la Emma, cu o expresie în care se citea mai mult decât curiozitate. Acest lucru nu-l descurajă pe Gary. îi povesti pe scurt acţiunea filmului – cu rolul său şi planurile pe care şi le făcea pentru viitor.

Jack, însă, nu-l asculta. Emma o ştia prea bine. Şi, după câte se părea, ştia şi Gary. În sfârşit, se oprise din vorbă. Ceea ce se întâmpla la masă îi privea numai pe ea şi Jack. Îşi termină cafeaua; Jack nu se atinsese de a lui.

— Cred că ar trebui să luăm cina împreună şi să discutăm noile evoluţii, spuse el încet.

Nu era sigură la ce evoluţii se referea şi Emma avea sentimentul că nici el nu ştia. Nu avea nicio importanţă.

— Cred că ar fi bine, se pomeni ea răspunzând.

— Când termini aici? o întrebă Jack, susţinându-i în continuare privirea.

— Pe la şapte.

Întinse mâna, ca pentru a o atinge. Ceaşca de cafea îi stătea în drum. O împinse în lături dar, când încheie gestul, se răzgândi şi n-o mai luă de mână.

— Pot trece să te iau? o întrebă.

— Am maşina cu mine.

Temându-se că avea să întindă din nou mâna spre ea, sau poate temându-se de contrariu, îşi retrase grăbită mâinile în poală.

— Atunci, ne fixăm o întâlnire. La „Musso and Frank’s”?

— Perfect.

Cu un salut din cap spre Gary, Jack se ridică să plece. Emma se pomeni din nou privindu-i mersul cu paşi lungi, în timp ce se îndepărta de ea. De astă dată, nu mai ieşea din viaţa ei, îşi dădu seama Emma, ci intra.

După ce Jack dispăru pe uşă, Gary nu făcu decât un singur comentariu:

— De cât timp ţine povestea asta?

— Nu e nicio poveste, replică Emma. Abia dacă-l cunosc.

Gary ridică o sprânceană, a îndoială, în timp ce Emma îşi lua scenariul şi începea să citească.

*

Jack apăsă pe butonul liftului şi se rezemă de perete, aşteptând

— Şi întrebându-se ce naiba făcuse. Nu plănuise s-o invite pe Emma Dixon la cină. Toată povestea începuse ca o glumă, cu el tachinând-o şi ea muşcând momeala. Dar nu se sfârşise la fel. Fusese cât pe ce s-o atingă.

Îşi dădea seama prea bine că nu era stilul lui. De obicei, femeile se apropiau de el, atrase de aura emoţionantă a celebrităţii. îi plăceau femeile şi le savura compania. Şi totuşi, după ce se încurcau cu el, totul se schimba. Sistemul era întotdeauna acelaşi. Femeia începea să escaladeze relaţia prea curând, se insinua în viaţa lui, pornea să facă planuri, devenea complet dependentă de el. Dar, pentru Jack, munca fusese întotdeauna pe primul plan. Nu se gândea la nimic definitiv. Uneori, nici măcar nu putea gândi mai departe de ziua în curs. Când femeia din viaţa lui îşi dădea seama că viaţa lui era munca, devenea rând pe rând geloasă, plângăreaţă şi, în cele din urmă, revoltată că o neglija. Încurcăturile emoţionale păreau să se sfârşească întotdeauna cu scene neplăcute, iar Jack detesta scenele. Niciodată nu le putuse suferi.

Ştia foarte puţine despre Emma Dixon, dar îşi dădea seama că o animau emoţiile şi instinctele. Atâta lucru reieşise clar din aventura ei în Mexic pentru a o salva pe Maggie, şi din referirea la activitatea cu elevii, într-un teatru de cartier. I-ar fi putut fi simplu să se încurce cu ea, dar să se descurce… Nu era tocmai ca femeile celelalte. Poate că tocmai de-asta o invitase la cină.

Sau, poate, din cauza surprizei de a o fi revăzut, după ce drumurile li se despărţiseră atât de decisiv. Ori din cauza felului cum arăta în uniforma aceea sexy de soră medicală, care-i cuprindea formele arcuite şi-i scotea în evidenţă picioarele armonios conturate. Poate din pricina privirii întrebătoare din ochii ei albaştri. Nu fusese sigură

ce se întâmpla. Cum nici el nu fusese sigur.

Uşile liftului se deschiseră alunecând lin, iar Jack intră în cabină, bântuit dintr-odată de amintirea unei dimineţi în Mexic, când o trezise din somn, cu părul răvăşit în jurul feţei şi ochii senzuali şi fermecători. În acel moment o dorise, dar nu făcuse nimic pentru asta. Şi ştia de ce. Jack Winston era prudent, nu din cauza trupului ei frumos, nici dintr-a ochilor strălucitori. Avusese destule relaţii cu femei arătoase, la viaţa lui. Alta era problema. Îşi lăsase voinţa, de obicei atât de neînduplecată, să şovăie. Şovăise în junglă, când încercase s-o evite; fusese cât pe ce să şovăie din nou când vrusese să se despartă definitiv de ea, la aeroport. Iar acum, studiul M.B.S. îi reunise iar. Întâlnirea lor fusese, într-un fel, inevitabilă.

Capitolul 4

Emma Dixon avea un trac îngrozitor, dar fluturii care se războiau în stomacul ei nu aveau nicio legătură cu uitatul replicilor sau scăparea semnalelor. Mergea cu maşina spre Hollywood pentru a lua cina cu Jack Winston, şi se simţea ca o şcolăriţă la prima întâlnire. Se mai simţea şi ca o netoată nemaipomenită. La urma urmei, Jack nu era decât un bărbat ca oricare altul. Mai arogant, desigur, mai chipeş, posibil, dar numai un bărbat, şi până atunci niciun bărbat n-o mai făcuse s-o ia cu tremurături. Lupta vitejeşte să-şi şteargă din minte imaginile tuturor femeilor frumoase cu care se mai întâlnise Jack. În fond, nu plănuia să concureze cu ele. Era o invitaţie la cină şi nimic mai mult.

Emma o luă pe Hollywood Boulevard, spre restaurant. În faţa localului „Musso and Frank's” era parcat un Mercedes gri-metalizat, în zona roşie. Fu ispitită să oprească în spatele lui, dar nu avu curaj. Cel mult, se putea alege cu o amendă. După ce conduse de jur-împrejurul cvartalului, căutând un loc de parcare, renunţă în cele din urmă şi se mulţumi să se oprească la trei străzi depărtare de restaurant. Iritată şi, spre nemulţumirea ei, încă neliniştită, luă un bilet de la angajatul parcării, ocupă un loc, coborî, şi-şi dădu seama că trântise portiera maşinii, blocând-o cu cheile înăuntru!

— Fir-ai a dracu'! exclamă ea cu voce tare.

Omul de la parcare stătea lângă gheretă, privind-o.

— Mă tem că mi-am încuiat cheile în maşină, îi explică Emma.

— Păi, şi io ce să fac, cucoană, să te iau de nevastă?

Emma trase adânc aer în piept, încercând să nu înjure din nou.

— Nimic, nu trebuie să faci nimic, spuse ea. Voi telefona la Auto Club, de la restaurant.

— Da-ncercarăţi şi uşa după partea ailantă?

— Nu, dar sunt sigură…

Emma traversă parcarea şi ocoli până în cealaltă parte a maşinii. Portiera era descuiată. O deschise, scoase cheile din contact, trecu din nou prin faţa gheretei şi porni spre „Musso and Frank's", simţindu-se mai neghioabă ca oricând. Şi – incredibil – continua să aibă trac.

Îşi zări imaginea reflectată în vitrinele magazinelor, pe când mergea grăbită de-a lungul străzii. Alergase acasă să se schimbe. Alesese o rochie simplă, în nuanţe combinate de lila şi iarbă-neagră. Efectul nu era de lepădat, îşi spuse ea, cu o încredere reînnoită. Când deschise uşa şi intră în restaurant, culoarea din obrajii ei nu era altceva decât văpaia nerăbdării.

Jack o aştepta într-un separeu. Se ridică în momentul când Emma porni spre el, atrasă de expresia din ochii lui, iar în acel moment fu bucuroasă că trecuse pe-acasă să se schimbe.

Efectul nu-i scăpă lui Jack. Dădu din cap admirativ la adresa noii ei înfăţişări, comentând:

— Oare câte Emme or fi existând?

— Numai una, mi-e teamă. Dacă n-o punem la socoteală şi pe Sora Cyndi, replică Emma, în timp ce se aşezau amândoi.

— Mă bucur că am dat curs impulsului, spuse Jack.

— Care impuls?

— Să te invit la cină.

Emma zâmbi, iar fluturii din stomac începură să i se potolească. Acesta era Jack cel la care se aştepta.

— Şi te laşi adesea în voia impulsurilor?

— Nu atât de des pe cât ar trebui.

Alături se materializă un chelner, pentru a le lua comanda.

— Ce-ai zice de-un pahar de vin, ca să sărbătorim… revederea?

Emma surâse din nou, în timp ce fluturii îşi strângeau aripile.

— Sună perfect, spuse ea, iar Jack făcu comanda. Şi el îşi schimbase hainele şi purta o pereche de pantaloni gri de bumbac, cu buzunare mari cadrilate şi o cămaşă verde, care nu putea rivaliza cu intensitatea culorii ochilor lui.

Apoi, când Jack o privi din nou, o parte din panică îi reveni, în timp ce se întreba cum aveau să facă faţă unei seri întregi. Despre ce Dumnezeu puteau sta de vorbă? Nu erau în junglă, grăbiţi să nu-i ajungă ploaia din urmă; se aflau într-un restaurant popular din Hollywood şi stăteau aşezaţi faţă în faţă, doi dintre cei mai diferiţi oameni din lume. Dacă cedase impulsului de a o invita, însemna că ea fusese şi mai impulsivă, să accepte.

Jack nu-i lăsă timp să-şi facă griji. Până să se dezmeticească Emma, erau adânciţi în discuţie. Cum evoluase conversaţia, n-ar fi putut spune, dar dintr-odată vorbeau despre un film lansat recent. Ei îi plăcuse; Jack nu-l putuse suferi. Sosiră băuturile şi ciocniră paharele, în timp ce treceau de la acel subiect la meritele cinematografiei hollywoodiene în comparaţie cu cea newyorkeză, la Bach pe lângă Mozart, la Picasso faţă de Cézanne, la Fitzgerald faţă de Hemingway.

Când sosi felul întâi, Emma se simţea epuizată mintal, dar Jack continua să arunce cu idei, trecând de la politică la teatru, de-acolo la literatură şi din nou înapoi, atât de repede încât Emma abia reuşea să-l urmărească.

Părea să agreeze discuţiile în contradictoriu, să întoarcă subiectele pe toate părţile cât de des îi era posibil. Uneori, era dur şi chiar puţin cam brutal, la fel cum fusese în Mexic, dar acum Emma începea să-l înţeleagă. Îşi dădea seama că Jack Winston era foarte

deştept – inteligent chiar – şi oricare altă femeie s-ar fi mulţumit să-i asculte opiniile despre muzică, artă şi politică, sorbindu-l din ochii topiţi de adoraţie. La urma urmei, era *acel* Jack Winston şi, în domeniul lui, puţini îl egalau. Cu siguranţă, Emma nu se număra printre ei. Dar, asupra altor subiecte, cel puţin avea şi ea câte o opinie pe care nu ezita să şi-o exprime. De obicei, era contrară părerii lui. Curând, se încălzise în conversaţie şi îi făcea faţă punct cu punct, cuvânt cu cuvânt.

Era mai inteligent decât îşi imaginase, însă, căci înainte ca Emma să-şi dea seama, Jack întoarse din nou discuţia. Cina se sfârşise, chelnerul le turna cafelele, iar Emma constată că vorbea despre ea însăşi.

— Aşa că am cam picat în actorie pe nepusă-masă, spuse ea, sorbind o gură de cafea fierbinte. Jucam în montări la colegiu, mă lăsam convinsă să fac spectacole în timpul verii şi, deodată, mi-am dat seama că asta era viaţa mea. Nu voiam să fac nimic altceva. Noroc că am primit câteva reclame. Apoi, am semnat contractul cu un agent, am dat probă pentru rolul Surorii Cyndi şi, spre uimirea mea, l-am primit.

Jack îşi bea cafeaua, contemplând-o pe Emma în timp ce vorbea. Conform obiceiului său, asculta cu atenţie ceea ce-i spunea, apoi se gândea pe îndelete, înainte de a răspunde. Nu se repezea niciodată să vorbească; impulsivitatea – în pofida invitaţiei neaşteptate la cină

— Nu se număra printre caracteristicile lui Jack Winston.

— Iar Sora Cyndi e ceea ce-ţi doreşti?

— Evident că nu, replică ea – impulsivitatea fiind o trăsătură a Emmei Dixon. Am vise şi ambiţii care ajung cu mult dincolo de serialele de după-amiază. Candidam pentru un rol într-o montare a Companiei Cehov, îi spuse ea, până când a trebuit să zbor în Mexic.

— A trebuit? se interesă el. Sau ai dorit? Sau te-ai simţit obligată?

Fu surprinsă că părea s-o înţeleagă atât de bine, dar mai era şi cam nemulţumită.

— Câte puţin din fiecare, cred, recunoscu ea, ca răspuns la întrebare.

Nu avea niciun rost să mintă în legătură cu ea însăşi. Oricum, probabil n-avea să-l mai revadă niciodată pe acel om.

— Maggie şi Sam, agentul meu, consideră că sunt o făcătoare de bine înveterată.

— Şi eşti? o întrebă el direct.

— Cred că da.

Emma nu se aşteptase să petreacă toată seara – sau măcar o parte din ea conversând despre sine. Crezuse că discuţiile aveau să evolueze în jurul lui Jack, din moment ce el era personajul interesant, omul de mare succes. Şi totuşi, timp de încă o oră cel puţin, la brandy, continuară să vorbească despre Emma Dixon.

— Şi toate eforturile astea caritabile nu-ţi răpesc din timpul profesional? o întrebă el.

Devenea din ce în ce mai curios în legătură cu Emma. Era inteligentă şi ageră; conversaţia ei demonstrase acest lucru şi nimic din tot ceea ce spunea el nu părea s-o intimideze. Totuşi, ceva cam greu de definit o împiedica să-şi facă o carieră de succes. Se vedea limpede că avea talent. O dovedea ocazia pe care o lăsase să-i scape printre degete.

Emma răspunse, pe un ton cam defensiv:

— Şi prietenii mei ar face acelaşi lucru pentru mine.

— Nu cumva lucrezi ceva cu copiii de pe stradă? insistă el.

— Predau trei seri pe săptămână, într-un magazin transformat în teatru.

— Eşti o femeie foarte ocupată, observă Jack.

Îi plăcea ideea că Emma era independentă şi descurcăreaţă, dar era derutat de incapacitatea ei de a se concentra asupra scopurilor. Avusese dreptate să spună că era prea emoţională şi impulsivă, dar o parte din aceste lucruri se datorau excesului de energie.

— Pari să patinezi cu roţile pe loc, Emma.

Ridică privirea, în ochii ei albaştri citindu-se mirarea,

pe când Jack continuă:

— Ai consumat atâta timp cu misiunile de salvare şi lucrul cu copiii ăia, când ar fi trebuit să i-l dedici Emmei Dixon.

Emma oftă. Diferenţele dintre ei erau vizibile şi includeau mai mult decât simple nepotriviri de opinii despre filme şi cărţi. Jack ştia ce voia şi îşi urmărea scopurile fără nicio privire în urmă. Chiar dacă nici ea nu se uita înapoi, Emma întorcea adesea capul la stânga şi la dreapta, în timp ce-şi urma destinul.

— Cariera mea e importantă, spuse ea cu fermitate, dar la fel de importante sunt şi altele…

— Până la urmă, trebuie să alegem, Emma. Ce naiba, întotdeauna trebuie să alegem. Pariez că aş putea…

Se întrerupse la mijlocul propoziţiei. Fusese cât pe ce să facă un lucru foarte puţin winstonian: să-i ofere Emmei o mână de ajutor pentru a o readuce pe linie. De obicei, descuraja femeile de a deveni dependente de el, dar Emma… ei bine, ea era altceva. Iar diferenţa îl atrăgea enorm.

— Ai putea să ce? îl întrebă ea.

— Aş putea să-ţi dau unele sfaturi ca să-ţi faci ordine în viaţă.

— Sunt chiar atât de dezordonată?

Nu era ofensată de remarca lui, doar vag amuzată.

— Dezorganizată, poate. împărţită în prea multe direcţii, cred. Te-aş putea învăţa anumite tehnici pe care le-am pus la punct pentru mine, Emma. Eu reuşesc să circul prin viaţă fără a căra prea multe bagaje.

Emma amestecă lichidul chihlimbariu din cupa cu brandy.

— Îmi place viaţa mea… cu bagajele suplimentare cu tot.

— Dar îţi doreşti succesul, nu se lăsă el.

— În cele din urmă. Însă nu mă grăbesc; nu e obligatoriu să se întâmple diseară, replică ea.

Începea să se simtă incomod. Jack era mult prea abil, ochindu-i punctele vulnerabile şi slăbiciunile cu o precizie

fără greş. O nelinişte a faptul de a fi descifrată atât de uşor.

Ospătarul le luase de mult ultima comandă şi-i lăsase singuri. Un număr de oameni plecaseră şi alţii, mai puţini, le luaseră locul.

— De când stăm de vorbă, a şi trecut seara, observă Emma, destul de surprinsă.

— Ştiu, dădu el din cap. Toate lucrurile pe care nu le-am spus în Mexic…

— Fiindcă erai atât de furios că-ţi apărusem în prag.

— Iar tu, zâmbi Jack, erai la fel de furioasă pe mama ta… şi, în unele momente, pe mine.

— Să zicem că ploaia a fost de vină, propuse echitabil Emma.

— S-a făcut, fu Jack de acord. Haide, să plecăm de-aici şi să admirăm luna.

Achită nota şi ieşiră din restaurantul aproape gol. Când păşiră afară, Emma observă că Mercedesul era parcat tot în faţă, iar sub ştergătorul de parbriz avea vârâtă o înştiinţare de amendă.

— Aşa le trebuie, declară ea. Câtă nesimţire, să parchezi exact pe roşu…

În timp ce Emma vorbea, Jack se duse la maşină, luă înştiinţarea şi o băgă în buzunar. Niciunul dintre ei nu scoase o vorbă, deşi amândoi încercau să nu zâmbească.

— Te conduc până la maşină, spuse Jack, potrivindu-şi pasul cu al ei.

O luă de mână, iar atingerea neaşteptată o surprinse pe Emma. N-o mai atinsese de când îşi luară rămas-bun, în Mérida. Privind în jur, discutând despre împrejurimi, încercă să se prefacă indiferentă, dar îi era foarte greu, cu mâna lui caldă şi fermă ţinând-o strâns pe a ei.

Merseră pe străzile tăcute, spre maşina Emmei. Acea parte din Hollywood nu mai era ceea ce fusese odinioară. îi lipseau stilul, eleganţa şi verva din trecut. Emmei îi amintea de bătrânele actriţe pensionare care continuau să locuiască acolo, în apartamente elegant-jerpelite, încercând zadarnic să se agaţe de gloria şi sclipirea zilei de ieri.

Când îşi exprimă sentimentele în legătură cu timpurile apuse, Jack fu, ca de obicei, de altă părere.

— O mare parte din toată vraja asta a fost creată de agenţii de publicitate. E romantic să priveşti în trecut şi să crezi în mituri. Iar tu, Emma Dixon, eşti o romantică incorigibilă.

O ţinea cu un braţ pe după umăr şi îşi aplecă spre ea capul atât de încet şi tandru încât, un moment, Emma nu făcu decât să stea nemişcată, ca şi cum ar fi privit de departe doi străini. Bărbatul îi atinse buzele. Şocată, îi lăsă buzele să-şi facă de cap cu ale ei, cedând fiorului sărutării. Pe dinăuntru trepida şi constată că se destinde, în timp ce o inunda o senzaţie de căldură.

Jack îi simţi trupul cedând şi o trase mai aproape, încercuind-o cu ambele braţe, revendicându-i gura cu gura lui flămândă, insinuându-şi limba între buzele ei şi în gingăşia catifealtă dinăuntru. În acel moment, Emma începu să se zbată. Era o luptă fără rost, căci de-acum fusese absorbită de sărut şi învinsă. Capul i se învârtea; picioarele-şi pierduseră orice putere; braţele, în timp ce încerca să-l respingă, nu aveau niciun efect.

Glasul lui era un murmur scăzut, răguşit.

— Emma, vino acasă la mine.

Urmă un moment de tăcere.

— Cu programul meu şi aranjamentele tale, nu prea avem timp.

Buzele lui îi mângâiară fruntea, iar respiraţia îi scăldă caldă şi dulce pielea.

— De ce să pierdem puţinul timp pe care-l avem? Te rog, Emma.

Gândurile Emmei clocoteau intens. Invitaţia lui o surprinsese, dar în fond Jack era un om atât de decis, stăpân pe situaţie şi sigur de sine. Trecuse mult timp de când nu mai întâlnise un asemenea bărbat. Ba chiar, se întreba dacă vreodată cunoscuse unul ca Jack.

În cele din urmă răspunse, descurajându-l, dar tot fără să ia nicio hotărâre:

— Şi spuneai că nu eşti impulsiv.

— A, ştiu exact ce fac, suflă el uşurel peste şuviţele de păr care i se cârlionţau în jurul frunţii, gândindu-se cât de plăcut era s-o simtă în braţele lui, cât de bine i se potrivea trupul peste al său.

— Dar nu ştiu eu ce fac, replică Emma, cu mai multă sinceritate decât ar fi preferat Jack să audă.

— Deja am petrecut o noapte împreună, Emma, insistă el. Însă îţi promit că asta va fi altfel.

— Eu… eu nu…

Fraza rămase în aer. Se gândea la Mexic şi la deşteptarea cu Jack în apropiere. Îşi amintea intimitatea momentului. Apoi, trăgând adânc aer în piept, îşi regăsi hotărârea.

— Toate merg prea repede, Jack. Saltul din Mexic la Hollywood e prea mare pentru mine. Am nevoie de mai mult timp.

Nu se aşteptase să-l mai revadă pe Jack Winston, necum să încheie seara în braţele – sau în patul – lui. îi cunoştea reputaţia, dar nu-l cunoştea pe el. Ţinându-şi respiraţia, Emma îi aştepta răspunsul… furia sau dispreţul. Nu se alese nici cu una nici cu alta.

În schimb, Jack o strânse cu putere.

— E-n regulă, Emma. M-oi fi mişcând eu cam repede, dar nu mă las descurajat prea uşor. De fapt, sunt foarte hotărât în legătură cu ceea ce vreau… şi, de obicei, obţin.

Emma oftă, spunându-şi din nou cât de diferiţi erau. El era atât de decis, ea atât de şovăitoare.

— La ce te gândeşti, cu toate oftaturile astea?

Îşi lăsă capul pe spate, privindu-l.

— Mă gândesc că e timpul să plec.

Încet, se îndepărtă de el, desprinzându-se din braţele lui, respingându-i căldura trupului. Era dificil, însă îşi dădea seama cât de mult ar fi preferat să rămână în braţele lui calde.

— Trebuie să mă duc acasă, repetă ea, de astă dată mai categorică.

Jack dădu din cap şi o urmă până la maşină. Exact când deschidea portiera, întinse o mână şi-i atinse obrazul.

— Eşti sigură că aşa vrei?

Emma clătină din cap, cu un zâmbet răutăcios.

— Nu, nu sunt deloc sigură, dar tot plec.

Se aşeză în maşină şi porni motorul.

Jack ridică din umeri, a resemnare.

— Am să te sun când mă întorc de pe Coasta de Est. Prezint un articol la Columbia şi voi fi plecat câteva zile. Rezervă câtva timp pentru mine, când mă întorc.

— De acord.

Îi făcu cu mâna, în timp ce pornea maşina cu spatele, ieşind din parcare. Deci, povestea lui Jack şi a Emmei avea continuare. Gândul o făcu să zâmbească – şi să tremure.

În timp ce Emma se îndepărta, Jack rămase pe loc, privind-o. Cu femeia asta, nu părea să existe nicio cale de a ocoli inevitabilul. Mexicul ar fi putut să fie sfârşitul, dar apoi Emma apăruse la M.B.S. şi toate sentimentele de nevoie, dorinţă şi curiozitate în legătură cu ea ieşiseră din nou la suprafaţă.

Capitolul 5

După o săptămână de alegere a noii piese, comenzi de caiete pentru roluri, distribuiri şi repartizări ale activităţilor de culise, Emma şi elevii erau gata pentru prima lectură. Dar entuziasmul iniţial al copiilor, care o îndemnaseră să programeze ore de trei ori pe săptămână, începu să se risipească înainte de a termina prima scenă. Emma le stârnise pofta la început, cu descrierea povestirii, însă nu era surprinsă de blocaje, care însoţeau de obicei prima lectură a oricărei piese şi adesea erau provocate de nervozitate. Gaşca aceea de puşti avea nevoie de mult timp pentru a se deprinde cu noile personaje şi decoruri.

— Piesa asta-i o tâmpenie, dom’le, bombăni Angel.

Îşi adunaseră scaunele în cerc, iar Angel stătea lângă Emma. Nu-i putea trece cu vederea comentariul, dar preferă să nu răspundă. Totuşi, când se făcu auzit un al doilea glas, de aceeaşi părere, Emma se hotărî să întrerupă lectura pentru una din prelegerile ei. O aşteptau, la fel cum şi ea aştepta nemulţumirile şi le făcea întotdeauna jocul.

— Voi aţi ales „Picnic”, le reaminti.

— Bate de departe „Oraşul nostru”, răspunse unul dintre ei, cu un geamăt.

— Atunci, haideţi s-o citim doar până la capăt şi să vedem cum sună, înainte de alte comentarii.

Emma încerca să le vorbească tinerilor la un nivel care presupunea că ei aveau un vocabular la fel de bogat ca al ei. N-o întrebau niciodată ce însemna un anumit cuvânt, dar ea ştia că puteau deduce sensurile din context şi era răsplătită de fiecare dată când câte unul dintre cuvintele ei apărea în conversaţiile lor.

— Haide, Teresa, o îndemnă ea pe fata care avea să joace principalul rol feminin, e rândul tău.

Teresa citi replica, fără entuziasm.

— Nu mă pot pune în legătură cu ce spune, explică ea cu dramatism, adăugând o explicaţie mai simplă: vreau să zic, să meargă *drept* – şi nici măcar nu face treaba aia cu el.

— Teresa nu se poate pune în legătură cu virginitatea, ciripi una dintre fete. Erau şapte în distribuţie şi toate vorbeau la fel de fără perdea ca şi băieţii.

— Nici eu nu mă pot pune în legătură cu condusul unei „vergi fierbinţi”, nenică, protestă Juan.

Emma îi întrerupse din nou. Începea să se sature de toate prostiile lor.

— Mai scutiţi-mă, copii. Citiţi piesa până la sfârşit. Teresa va începe să-şi înţeleagă personajul, iar voi, ceilalţi, la fel. Starea se va crea din mers. Mai încearcă, Teresa. Înainte de a termina, Madge o să-ţi placă.

Mai fu nevoie de o scenă şi câteva bancuri, înainte ca personajele să-nceapă să se însufleţească pentru cei unsprezece adolescenţi de cartier. Ăsta era esenţialul, îşi spunea Emma, faptul că nişte copii care în viaţa lor nu părăsiseră zona central-sudică a oraşului Los Angeles, care trăiseră în găşti, cutreierând străzile după voia inimii, puteau să se identifice cu personajele din „Picnic” şi să le dea viaţă. Talentul lor se vedea cu ochiul liber; Emma avea încredere că urma să-şi arate strălucirea, făcând

imposibilul posibil, incredibilul credibil. Nu era dezamăgită niciodată.

Nici seara aceea nu făcu excepţie. După două ore de lectură, terminaseră piesa, iar pe scena goală nu se mai afla nimeni care să nu se simtă mişcat de ceea ce realizaseră. Niciunul dintre ei nu-şi exprimă emoţia, dar Emma nici nu se aşteptase la aşa ceva. Le simţise fervoarea. Piesa avea să reuşească. Îşi închise cartea şi se rezemă de spătarul scaunului, cu braţele încrucişate pe piept şi faţa radioasă, gata să-i felicite, când observă o mişcare în fundul încăperii pustii. Ca unul, toţi cei de pe scenă se întoarseră să se uite în întuneric. O siluetă înaltă se desprinse de pe un scaun metalic pliant, pornind spre scenă.

— Cu siguranţă, a fost o lectură interesantă, începu Jack Winston, în timp ce se rezema de rampă, privindu-i.

— Cum ai…? dădu Emma să întrebe.

— Toată ziua am încercat să dau de tine. Am telefonat la studio, acasă, la maică-ta. Ştiam eu că aveam să-ţi dau de urmă, într-un târziu.

Din spatele Emmei se auzi o rumoare de fluierături şi monosilabe. Nu le dădu atenţie.

Jack le ignoră şi el.

— Sunt un tip hotărât, zâmbi el mieros. Ce zici de-o cină?

Emma dădu să refuze neaşteptata invitaţie:

— E târziu şi nu sunt îmbrăcată cum se cuvine.

Atâta lucru era adevărat. Purta tenişi, blugi decoloraţi şi o cămaşă bărbătească, înnodată pe talie.

— Poţi să te schimbi, o privi Jack de jos în sus, în timp ce interjecţiile se înteţeau.

— Altă dată, poate, răspunse ea, adăugând apoi grăbită: dă-mi voie să te prezint clasei, dacă pot tăia efectele sonore.

Era mai uşor de zis decât de făcut. Remarcile continuară. La început, fură spirituale, dar inofensive.

— Ce să-ţi povestesc!

— Bravo, duduia Emma!

— Pă felie!

Apoi, începură să degenereze spre o sugestivitate pe care Emma ştia că n-o putea opri. Trebuia să continue până când curiozitatea în legătură cu Jack se atenua. În sfârşit, când elevii ei începură să se sature de propriile lor glasuri, Emma reluă, ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat:

— Gaşcă, ăsta-i Jack Winston.

Apoi gesticulă larg cu mâna.

— Trupa din Vitrină.

Aşa cum sperase, câţiva dintre tineri, mai ales fete, păşiră înainte, spunându-şi numele. Numai vreo doi-trei se întoarseră, indiferenţi, deşi ştiau cine era.

— Mata eşti tipul care-a făcut emisiunea aia specială la televizor despre Amazon, îşi aminti Angel.

Jack dădu din cap.

— Mare brânză, aruncă unul dintre cei neimpresionaţi.

Angel nu ascultă.

— Şi cum ai făcut-o? vru el să ştie. Vreau să zic, imaginea cu anaconda. Ştiu că tre' să fi fost trucaj, da' mie mi s-a părut de-adevăratelea.

— A fost adevărată, răspunse Jack, iar tinerii se potoliră destul timp ca să le explice filmarea. Urmară câteva întrebări, câteva mormăieli şi, la sfârşit, ceva îndoieli. Jack se străduise cât putea, dar tinerii nu reacţionaseră conform aşteptărilor lui. Sub privirea neliniştită a Emmei, încercă din nou:

— Ce vă ţine pe voi alături de teatru, copii? Probabil aveţi sentimente foarte puternice pentru actorie.

— E ca lumea, răspunse Angel; nici chiar el nu era dispus să-şi arate entuziasmul.

— Ne adunăm de pe străzi, fu un alt răspuns.

Emma porni în jurul scenei, cu mişcări calme şi eficiente, stingând luminile. Era timpul să pună capăt situaţiei, înainte ca tinerii să se ia cu adevărat de Jack. Erau capabili de violenţe verbale; o ştia, ea însăşi suferise în trecut. Angel şi încă vreo doi continuau să fie interesaţi de discuţiile despre tehnicile cinematografice ale lui Jack,

dar majoritatea îi redusese de mult la tăcere. Emma stinse ultima lumină şi coborî treptele laterale ale scenei.

— O.K., gaşcă. S-a făcut târziu, închidem prăvălia.

— Nu vrei decât să te cari cu gagiul ăsta ţapăn, replică unul dintre ei, iar Emma se mai relaxă cât de cât. Reveniseră pe terenul lor de conversaţie, iarăşi numai zâmbete, sprâncene înălţate şi interjecţii. Fără prea multe mârâieli, începură să evacueze teatrul.

— Aşa-ţi petreci trei seri pe săptămână? întrebă Jack, când ultimul dintre tineri dispăru pe uşă.

— De obicei, numai două, în afara cazurilor când începem o piesă nouă.

— O să-ţi fie greu, poate chiar imposibil, să faci ceva folositor din pleava asta.

— Îmi pare rău că a trebuit să le suporţi focul de artilerie, Jack, dar aşa sunt ei, încercă ea să-i explice. Majoritatea au gânduri foarte serioase cu ceea ce fac aici. Şi îi interesează şi ce faci tu. Pariez că, dacă ai accepta să ţii un seminar de cinematografie, s-ar prezenta cu toţii.

— Nu şi dacă purtarea lor de astă-seară a fost cu intenţie.

— Tot ce făceau era să te tatoneze, Jack. E un comportament normal. Strada i-a învăţat să fie prudenţi şi să nu aibă încredere în nimeni din cealaltă parte a lumii. Tu ai succes şi au nevoie de timp ca să se obişnuiască să stea faţă-n faţă cu succesul. Sunt invidioşi, pentru că l-au dorit toată viaţa şi le-a fost inaccesibil. Au mers atât de mult pe drumul spre…

— Emma, o întrerupse el, ce scop au toate astea?

— Păi, să le ofer copiilor o recreere, să găsesc şi să cultiv noi talente, să le dăruiesc o ieşire…

— Nu, nu la asta mă refeream. Ce ai tu de câştigat?

Emma privi prin sala întunecată, unde nu mai ardea decât un bec deasupra uşii din faţă. Scena propriu-zisă era mică, având culisele abia atât de încăpătoare încât să adăpostească panourile de la montările trecute, care fuseseră toate revopsite de câteva ori. Cabine nu existau; băieţii îşi schimbau costumele după cortinele laterale, iar

fetele se schimbau cu rândul la toaletă. Dar, când sosea seara premierei, prin aer începea să plutească vraja.

— Îmi place, răspunse Emma cu simplitate. Şi poate, într-o zi, dacă reuşim să răzbatem… Costă mult să conduci un teatru. Însă aceia dintre noi care joacă în seriale de după-amiază sunt foarte bine plătiţi.

— Vrei să spui că ai investit propriii tăi bani în treaba asta? E alta dintre operele tale de caritate?

Emma dădu din cap.

Jack se desprinse de scenă, aşezându-se lângă Emma în rândul întâi, unde se instalase ea la sfârşit. Era tăcut, ceea ce o ispiti să-l provoace:

— Şi tu predai.

— La o universitate, preciză Jack. Unde sunt bine plătit şi de unde primesc şi subvenţii pentru cercetare. Nu se prea compară.

— Ei bine, mie nu-mi pasă, spuse indiferent Emma. Mi-e drag teatrul ăsta. Unul dintre copiii mei a primit o bursă şi am descoperit câţiva actori foarte buni.

Se ridică, oprindu-se în faţa scenei. Jack o atinse pe braţ.

— Nu te critic, comentam doar.

— Toată lumea…

— Eu nu sunt toată lumea, Emma.

Asta era cu siguranţă adevărat, îşi spuse ea.

— Ei bine, eşti la fel de negativist în legătură cu teatrul. N-oi fi făcând eu documentare genială şi populară despre civilizaţiile din trecut…

— Nu mă interesează nici banii, nici rata de audienţă, Emma, o întrerupse Jack, apărându-se în faţa ei pentru prima oară. Mă interesează să prezint o viziune asupra istoriei, de pe urma căreia să putem învăţa şi câştiga, când ne confruntăm cu decizii importante cum ar fi cele privitoare la mediu, spaţiu, război şi pace. Astea sunt probleme grave, care pot fi analizate mai inteligent, dacă ştim câte ceva despre cele întâmplate în trecut.

— Înţeleg, răspunse Emma, punându-şi caietul în geantă şi îndepărtându-se de el. Dar şi scopul meu e la fel

de onorabil, cred. Dacă pot salva măcar un băiat sau o fată de a fi lovit sau chiar omorât într-o luptă de stradă între găşti, dacă-l pot trimite la colegiu, ca să-şi facă o viaţă mai bună, înseamnă că am realizat la fel de mult ca tine, cu toate documentarele tale.

Înainte de a termina, ajunsese la jumătatea culoarului dintre scaune, iar Jack observă clar că se supărase.

— Şi între timp ce se întâmplă cu Emma Dixon?

— Nu mă înţelegi chiar deloc, Jack? îl întrebă, mergând spre uşă. Voi fi actriţă.

Se întoarse cu faţa spre el, în întuneric.

— Am deblocat încuietoarea. Când pleci, ajunge să tragi uşa după tine.

Emma păşi afară, conştientă că reacţionase exagerat. Ultima smucitură din cap, la ieşire, provenea direct din filmele de serie B. Nu-i păsa. Crezuse fiecare cuvânt pe care-l rostise şi se bucura al naibii de tare că-şi exprimase opinia, chiar dacă asta însemna că n-avea să-l mai vadă niciodată.

Maşina ei era parcată pe locul viran de lângă teren. Doi tineri stăteau rezemaţi de ea, vorbind încet. Emma nu-i recunoscu şi ştia că n-ar fi fost prudent să se apropie. Jenată, se întoarse şi bătu în uşă. Jack îi deschise imediat.

— Nu rămân niciodată ultima, îi explică ea, pe un ton de scuză. De obicei, închide Juan şi… în fine… lângă maşina mea sunt doi băieţi.

Jack ieşi, închizând uşa în urma lui. O luă de mână şi păşi pe trotuar.

— Unde ţi-e maşina?

— Acolo, îi arătă ea. Pe locul viran.

Cei doi tineri îl văzură imediat pe Jack, părură să-l măsoare din priviri şi, probabil hotărând să nu-şi încerce norocul, porniră cu paşi ţanţoşi pe strada pustie. Jack o conduse pe Emma la maşină fără niciun comentariu, dar ea ştia ce gândea: tot ce spusese dovedea că nu-şi putea purta singură de grijă. Se despărţise de el cu un gest teatral grandios. Iar acum, iat-o din nou îndatorată lui.

— Îţi mulţumesc, spuse, când ajunseră la maşină.

Se întrebă dacă avea să încerce s-o sărute din nou. La urma urmei, împrejurările ultimului sărut nu fuseseră cu nimic mai puţin romantice.

N-o sărută – nici măcar nu încercă. În schimb, vorbi din nou:

— Ştii, nu te-am urmărit şi n-am venit până aici, în pustietatea asta, ca să mă cert cu tine pentru nişte puşti.

— Ştiu, răspunse ea, spăsită. Cum s-o fi întâmplat?... Cearta noastră.

— Să zicem doar că a fost o discuţie aprinsă. Am spus ce gândeam; şi tu la fel. E clar că nu suntem de acord în legătură cu teatrul ăsta.

Emma dădu din cap cu tristeţe, iar Jack continuă:

— Dar, dacă noi doi am avea mai mult timp împreună, poate reuşeşti să mă convingi.

— Tu eşti cel care a lipsit din oraş... începu ea.

— Ştiu, dar acum m-am întors. Ce zici de-o cină, şi fără certuri – vreau să zic, fără discuţii despre copii sau teatru.

Era târziu şi o ajunsese oboseala. Dar Jack îşi sacrificase timpul pentru a-i da de urmă la teatru şi a-i arăta că-l interesa munca pe care o făcea – cel puţin, suficient ca să se certe în legătură cu ea. Dintr-odată, nu mai păru deloc atât de târziu, şi nici oboseala n-o mai simţi.

— Vino cu maşina după mine până acasă, ca să mă schimb, propuse Emma. Pe urmă, aş veni cu mare plăcere la cină.

Înainte de a apuca să se răzgândească, îi dădu adresa şi demară.

*

— Max o să-ţi ţină de urât până fac eu un duş. Nu-i aşa, Max? Motanul îşi săltă cele şase kilograme de pe canapeaua unde stătuse tolănit şi porni nepăsător pe podea. Se trânti la picioarele lui Jack, îşi încolăci coada în jurul fundului şi începu să se uite la el cu o curiozitate de-a

dreptul neruşinată.

Jack îi evită ochii care nici nu clipeau, privind-o pe Emma cum se retrăgea prin hol. Apoi, se uită prin living, care părea să reflecte stilul ei de viaţă – multicolor şi vesel. Ceramica mexicană împărţea acelaşi raft cu un ceainic de Staffordshire; pe podea se afla un teanc enorm de cărţi, lângă un fotoliu cu aspect comod, iar plantele abundau. Cretonul imprimat al canapelei părea cea mai caracteristică alegere pentru Emma: galben-viu şi verde-deschis, pe fond alb.

Jack se îndepărtă de pisică, pentru a se aşeza pe canapea. Max, însă, mulţumit de trecerea în revistă a vizitatorului, îl urmă. Peste un sfert de oră, când Emma reveni în cameră, Max reuşise să se instaleze la picioarele lui Jack, lăsând un strat subţire de fire de blană pe manşetele pantalonilor kaki. Jack nu observase; o privea pe Emma.

Se schimbase într-o pereche de pantaloni marinăreşti albi şi o bluză de culoarea piersicii. Dinspre ea emana un parfum minunat.

— Nu numai că arăţi senzaţional, dar şi miroşi frumos.

— Mulţumesc, răspunse ea, spunându-şi că şi el arăta la fel de senzaţional. Uitase cât de chipeş era, cât de copleşitor de masculin. Părea aproape deplasat, în livingul ei mic şi feminin.

— Iar acum, că suntem singuri…

Privi în jur, după motan. Max se instalase pe un raft cu cărţi.

— Mă rog, aproape singuri, se corectă el, hai să ne salutăm cum se cuvine.

Făcu un pas spre ea, captându-i privirea şi reţinându-i-o în intensitatea ochilor săi verzi.

Emma îşi simţi bătăile inimii accelerându-se, în timp ce Sam venea spre ea. Se gândi la primul lor sărut – singurul lor sărut – iar amintirea era într-adevăr foarte plăcută. Instinctiv, întinse braţele spre el.

— Gata cu discuţiile, spuse Jack, cuprinzând-o în

îmbrăţişarea lui.

Îi plăcea felul cum o simţea, cuibărită la pieptul lui; îi plăcea fermitatea trupului ei şi tăria sânilor, precum şi felul cum părul ei îi gâdila nasul. În tot timpul călătoriei se gândise numai la ea; Emma s-ar fi mirat să afle cât de des. Apoi, se gândise din nou la ea, în acea zi, şi petrecuse toată seara încercând s-o găsească, numai pentru ca toate încercările sale să fie cât pe ce a fi zădărnicite de plecarea ei furioasă. Nu trebuia să uite acest lucru. Emma era o femeie care ţinea la convingerile ei.

Se simţea hămesit după ea şi, în timp ce o săruta, îşi dădu seama cât de uriaşă îi era dorinţa. Gura ei era dulce ca mierea şi-i exploră pe îndelete interiorul mătăsos, ţinându-i capul între mâinile sale puternice, astfel încât să nu aibă nicio şansă de a se desprinde din sărut.

Emma, însă, nu voia să se desprindă, iar când sărutarea se sfârşi, Jack fu acela care se mişcă primul, dezlipindu-şi buzele de ale ei şi îngropându-şi faţa în mătasea moale a părului ei.

— Em… începu el, cu glas sugrumat.

Chiar atunci începură bubuiturile, un şir de bătăi sonore şi neînduplecate în uşa din faţă. Încercară să nu le ia în seamă, dar ciocănelile stăruiau.

— Scapă de el, orcine-o fi, îi murmură Jack în păr.

— Bine, acceptă Emma. Am să-ncerc.

Se smulse din braţele lui Jack şi porni spre uşă, deloc grăbită de bătăile năprasnice care păreau să devină cu fiecare clipă tot mai zgomotoase şi mai disperate. Nu ezită decât atâta cât să-şi schimbe expresia cu una de răceală neospitalieră, şi deschise uşa. În faţa ei stătea un tânăr înalt, cu aspect hărţuit.

— Slavă Domnului că eşti acasă. Mare necaz pe capul meu! A, salut, privi el spre Jack, zâmbind. Eu sunt Clay. Fratele Emmei.

— Intră, Clay, îl pofti Emma. El e Jack Winston.

— A, mda, profu’ de care vorbeşte mama tot timpul, şi-i întinse lui Jack o mână mare cât o lopată.

Fratele şi sora aveau aceeaşi coloraţie – ochi albaştri,

păr blond-sandre, câţiva pistrui – dar pe când Emma era mignonă, Clay era un gigant, înalt de cel puţin un metru nouăzeci, cu braţele musculoase şi umeri ce umpleau tot cadrul uşii. Era un om care ar fi trebuit să-şi poată purta singur de grijă, observă Jack, deşi în acel moment părea complet neajutorat şi dependent de sora lui.

— Am rămas fără curent, explică el. Lucram la un program de computer foarte important şi deodată, bing! Nimic.

Emma clătină din cap.

— Iar ai uitat să plăteşti lumina.

— Aşa se pare, recunoscu el spăsit, dar aveam atâtea pe cap. Am primit slujba asta babană a doua zi după ce-am venit de la schi şi cred că am rătăcit pe undeva factura. Sau, ştiu eu…

Emma îi traduse lui Jack:

— Se întâmplă destul de des. Fratele meu nu-i un idiot gângăvit. De fapt, e un geniu al computerelor, pe care Silicon Valley moare să-l recruteze, dar el preferă să lucreze ca liber-profesionist, ca să poată sta acasă – în ideea că are curent electric. Mamei i-ai telefonat? Poate ar fi mai bine să te duci la ea, îi propuse Emma.

— Mama nu-i acasă. Cred că i s-a vindecat glezna, zâmbi Clay. Am toate echipamentele în maşină şi-mi ajung doar câteva ore. Ştii ce importantă e treaba asta, Em.

— Mai ştiu şi că alea câteva ore se vor prelungi toată noaptea.

— Da, dar tot mă laşi să lucrez aici, nu-i aşa? insistă el.

— Sigur că da. Ştiai dinainte. Dar, Clay, mai strigă Emma după el, în timp ce se îndepărta, trebuie să-ţi pui viaţa în ordine! Nu se poate să…

Dar fratele ei dispăruse, repezindu-se afară să-şi descarce maşina.

— Cred că am intrat în viaţa ta tocmai la timp, Emma Dixon, comentă Jack, cu un zâmbet ironic.

*

Două ore mai târziu, Clay era tot acolo, tastând pe keyboard în camera de oaspeţi a Emmei, pe când ea şi Jack stăteau pe canapeaua din living, despărţiţi de o distanţă decentă. Pe măsuţa de cafea se aflau resturile unei cine chinezeşti la pachet, pe care în cele din urmă o comandaseră de la un restaurant cu program de noapte. Clay mâncase cu ei, consumând o cantitate impresionantă, iar Max îşi cerşise partea de carne.

Jack îşi termină ceaiul şi se rezemă de pernele canapelei, încrucişându-şi picioarele lungi.

— Azi ţi-am văzut filmul. Greu le mai dai de furcă ălora de la spital.

— E doar o parte din farmecul Surorii Cyndi, glumi ea, mulţumită în secret că o văzuse.

— Arătai excelent.

— Arătam doar?

— Erai excelentă, întoarse Jack capul, arcuind întrebător o sprânceană. Ce este, Emma, ce vrei tu?

— Ţi-am mai spus. Vreau să fiu actriţă. O actriţă respectată.

— Stau şi mă-ntreb, spuse el meditativ. Uită-te la toate diversiunile pe care le ai. Fratele tău. Mama. Teatrul. Copiii. Cine ştie câte altele mai sunt?

Emma avu înţelepciunea de a nu-i spune care mai erau.

— Până nu-ţi faci ordine în treburi şi nu-ţi clarifici viaţa, nu cred că vei ajunge undeva pe plan profesional, ceea ce e mare păcat, pentru că ai talent.

— Toate astea mi s-au mai spus.

— Dar se pare că sfaturile nu-ţi folosesc la nimic. E timpul să te debarasezi de toate angajamentele, continuă Jack, cu glas ferm.

— Încerc, spuse ea pe un ton jalnic, dar nici nu ştii cât e de greu.

— Te-aş putea ajuta să te organizezi, Emma, şi cunosc mulţi oameni de meserie.

Lăsă aceste cuvinte să-şi facă efectul.

— Cu ajutorul meu, cred că s-ar putea să reuşeşti.

— Vorbeşti serios? se răsuci Emma spre el, cu ochii mari; nu se aşteptase deloc la aşa ceva din partea lui Jack Winston. Dar de ce? îl întrebă. De ce ai face asta?

— Răspunsul cel mai evident e talentul tău. Nu suport să-l văd cum se iroseşte. Mai mult, adăugă el cu obişnuitul său aplomb, sunt sigur că am şanse de reuşită. De obicei, aşa mi se întâmplă.

Jack Winston nu se declarase niciodată modest, îşi dădu seama Emma.

— Celălalt motiv e mult mai egoist şi personal. Cu toate alergăturile tale din loc în loc şi de la un proiect la altul, n-aş apuca să te văd niciodată. Pe de altă parte, dacă îţi organizez eu viaţa şi-ţi fac recomandări pentru carieră, ne va rămâne şi puţin timp împreună.

Emma tăcu un lung răstimp, înainte de a răspunde:

— Deci eşti serios, nu-i aşa. Vorbeşti foarte serios.

— Cât se poate de serios, sosi răspunsul.

Rămase iar tăcută. Dorise să-l revadă pe Jack; voise să exploreze mai în profunzime relaţia lor. Oricât de mari erau diferenţele în felul lor de a percepe viaţa, între ei exista o atracţie de necontestat. Dar Emma ezita să-l lase să devină stăpân pe cariera şi, astfel, viaţa ei.

Îi aruncă o privire furişă. Jack continua să stea rezemat de spătarul canapelei, expunându-şi privirii ei admirative lăţimea pieptului. I se opri respiraţia. O dorea, sau cel puţin aşa părea; cu siguranţă, voia s-o ajute. Emma ştia că ar fi trebuit să-i privească propunerea cu anumite rezerve, dar pe moment nu-i putea trece prin minte niciun motiv.

— În regulă, acceptă ea. Cum începem?

Jack zâmbi, îndreptându-se de spate.

— Cu cina de mâine seară.

— Nu pot. I-am promis unei prietene…

— Emma… o preveni el.

— Găsesc eu o cale să scap, îi promise Emma. Dar cu timpul tău cum rămâne?

Ridicându-se în picioare, Jack se întinse, cu braţele deasupra capului.

— Îmi voi găsi timp pentru toate. Eu sunt organizat, mai spuse el fudul, întinzându-i o mână. Hai să mă conduci la uşă, pentru un sărut de noapte bună, scurt şi nevinovat. Arătă cu capul spre camera de musafiri unde se chinuia Clay.

Sărutul nu fu nici scurt nici nevinovat, iar când luă sfârşit, Emma se ghemui comod în braţele lui.

— Cred c-o să-mi placă formula asta.

— Suntem doi de aceeaşi părere, replică el cu glas senzual; tonul lui îi trimitea Emmei fiori pe şira spinării. Te doresc, Emma. Trebuie să ştii asta şi, dacă voi fi nevoit să devin Pygmalion ca să-mi petrec timpul alături de tine…

Expresia de pe chipul lui comunica o dorinţă atât de deschisă şi sinceră, încât Emmei i se puse un nod în gât.

— Te-am dorit din dimineaţa aceea, în Mexic, murmură el. A trebuit să fac un mare efort de voinţă ca să nu mă urc în hamac lângă tine.

Emma se întrebă ce s-ar fi întâmplat în acel moment, dacă nu-i pica pe cap Clay, ca oaspete nepoftit.

— Doi într-un hamac… s-ar fi putut să fie dificil.

Vocea i se cam frânse, în încercarea de a o lua în glumă.

— A, mă descurcam eu, replică Jack, revenind la vechea lui siguranţă de sine.

Emma nu se îndoi niciun moment.

Capitolul 6

Jack se uită la ceas. Drumul până la teatrul din vestul oraşului Los Angeles, unde se ţinea proba, durase mai mult decât se aşteptase el. Totuşi, se oferise s-o însoţească pe Emma, trecând peste obiecţiile ei. Tocmai când îşi consulta pentru a doua oară ceasul, Emma deschise portiera maşinii şi se aşeză lângă el.

— Nu cred c-am luat-o, spuse ea, fără nicio introducere.

— Mie mi s-a părut că te-ai prezentat foarte bine. Jack porni motorul, înscriind apoi maşina în trafic.

Ea îi aruncă o privire acuzatoare.

— Ai spus că aştepţi afară. Ai spus…

— Ce dracu', Em, doar ştiai c-aveam să mă strecor înăuntru să arunc o privire.

Emma oftă dramatic:

— Ei bine, am fost groaznică, aşa-i?

— Ba n-ai fost deloc, o contrazise el. Iar dacă n-o iei pe asta, o vei câştiga pe următoarea, adăugă, pe un ton filosofic. Nu poţi să reuşeşti fără să mai şi pierzi din când în când.

Gemând, Emma se rezemă de spătarul din piele moale.

— Ţie ţi-e uşor să vorbeşti, bombăni ea.

— Haide, iubito, am avut şi eu destule eşecuri. Uită-te numai ce s-a întâmplat cu noi doi, observă el sec.

Emma întoarse scurt capul, să vadă dacă glumea. Nu glumea.

— Ce-i cu noi?

— M-am implicat, spuse Jack cu o strâmbătură, ca să pot petrece mai mult timp cu tine, să te-ajut să-ţi elimini deşeurile din viaţă – şi ce s-a întâmplat? Eşti mai ocupată ca oricând.

— Ştiu, confirmă Emma cu jale. Se pare că niciodată n-aveam timp destul.

— Atunci, să profităm la maximum de ceea ce avem.

Pe neaşteptate, Jack coti pe o stradă laterală, ajungând într-un părculeţ. Peisajul era banal – câţiva palmieri, un eleşteu plin cu nuferi şi o bancă pe care stătea la soare un cuplu vârstnic. În timp ce oprea motorul, el comentă:

— Cam trist, nu? Reduşi la mozoleală într-un parc, ziua-n amiaza mare.

— A, asta facem noi aici? Emma ridică braţul fotoliului, cuibărindu-se lângă el. Nu-i prea uşor, în Mercedesul ăsta.

Încerca să-şi păstreze buna dispoziţie.

— Nu e nici măcar posibil, în timpul care ţi-a mai rămas până la cursul de educaţie vocală, răspunse el, fără a arăta aceeaşi veselie.

— Tu mi-ai propus să urmez lecţii de canto, îi aminti

Emma.

Jack îşi amintea. De fapt, îşi amintea toate ideile lui măreţe din urmă cu trei săptămâni, când se apucase cu atâta optimism de Proiectul Emma. îi ordonase s-o lase mai moale cu operele ei de altruism şi să devină mai egoistă, concentrându-se asupra Emmei însăşi. Ei bine, o făcuse, cu înverşunare – cursuri, probe şi repetiţii, care-i lăsau foarte puţin timp pentru Jack.

— Mă întreb dacă am avut dreptate, medită el. Poate că, luând mai puţine lecţii…

— Dar m-ai auzit cum cânt, Jack.

El tăcu o clipă, după care spuse încet:

— Continuă cu lecţiile, Em.

Emma îşi dădu capul pe spate şi râse, bucuroasă că tensiunea dintre ei avea să se risipească. Râsul său era la fel ca toate celelalte din viaţa ei – deplin, fără întreruperi. În sunetul acela se simţea o asemenea bucurie, încât inima lui Jack făcu un mic salt, la fel de neaşteptat ca decizia sa de a opri maşina. Instinctiv, cuprinse faţa Emmei în mâini.

— O faţă atât de dragă, murmură el. Aş dori s-o pot vedea mai des.

Emma îi zâmbi şi ridică mâna să-l atingă uşurel pe obraz.

În timp ce-i simţea degetele pe piele, Jack se întrebă ce i se întâmpla. În toiul unei zile când ar fi trebuit să lucreze, stătea în maşină, lângă un părculeţ părăginit, cu Emma lângă el. O adusese la probă fiindcă avea nevoie de sprijinul lui, îşi spusese Jack. Dar acesta nu era singurul motiv. Dacă stătea să-l analizeze, ştia prea bine că ar fi fost perfect capabilă să ajungă acolo de una singură. Se afla aici fiindcă el însuşi avea nevoie de compania ei.

Viaţa cu Emma devenea tot mai derutantă, de la o zi la alta. Momentele lor împreună se înghesuiau între întâlniri, cursuri, înregistrări la M.B.S. şi repetiţii cu acei delincvenţi minori. Jack îşi impuse să se oprească. Făcea eforturi eroice să-şi stăpânească atât nervii, cât şi limba, când venea vorba de puştii ăia, deşi părerile nu i se schimbaseră cu nimic.

— Ce zici de diseară, Emma?

— Copiii.

El scrâşni din dinţi şi încercă din nou:

— Mâine seară?

— N-am nimic! se lumină ea la faţă. O zi plină la studio, apoi sunt liberă.

Jack reuşi s-o tragă puţin mai aproape.

— Vreau să-ţi arăt o parte din filmul de la Nak-mal şi, ca să te testez, voi găti până şi cina.

— Ce fată ar putea să te refuze? Emma îi depuse pe buze un sărut uşor ca o pană, după care îşi înclină puţin capul, privindu-l încruntată. Nu, continuă ea gânditoare. Asta n-a fost un sărut Dixon-Winston atestat.

Se aplecă din nou spre el, de astă dată întredeschizând uşor gura.

Jack îi luă uşurel buzele într-ale lui, savurând sărutul, lăsându-l să-i invadeze simţurile. îi plăcea senzaţia atingerii, a gustului şi a mirosului ei. Una din mâinile lui îi răsfiră părul, iar cealaltă îi mângâie spatele. Ştia că ar fi trebuit să se simtă prost, giugiulindu-se într-o maşină în plină zi, dar nu se simţea deloc aşa. Se simţea minunat; totuşi, şi-ar fi dorit să sosească seara de a doua zi.

Emma se desprinse prima, aproape cu nervozitate. Sărutările lui Jack păreau s-o prefacă în gelatină. De fiecare dată când o săruta, parcă ar fi fost pentru prima oară.

— La ce te gândeşti, Em?

Mâna lui continua să-i stea pe braţ, ca şi cum n-ar fi vrut să rupe legătură dintre ei.

— Mă gândeam că e nevoie să mă duci cu maşina la curs. Şi mă mai întreb, adăugă ea, răutăcioasă, dacă nu cumva ai încă un hamac acasă la tine…

*

A doua zi, la filmare, Emma n-o învrednici nici c-un gând pe Sora Cyndi. Mintea îi stătea la seara cu Jack, care o aştepta. În studio era cald, aglomeraţie şi zgomot, iar ea abia îşi ascundea iritarea, în timp ce machiorul o trăgea de

perucă şi-şi mânuia repezit puful cu pudră peste faţa ei.

— Încearcă să nu transpiri, scumpo, o sfătui el, iar Emma, în schimb, încercă să nu-i dea un pumn, în timp ce Gary o pisa cu întrebări despre motivaţiile secvenţei următoare şi, la câţiva paşi distanţă, maistrul de lumini zbiera spre plafon:

— Dă A-23-u c-un pas mai la stânga!

Departe, sus, un electrician agil se conformă, mutând reflectorul dintr-un cârlig în altul, pe şinele care se întindeau pe sub tavan, în timp ce maistrul de lumini revenea la pupitrul său dintr-o margine a studioului şi începea să apese pe comutatoare. În decor, regizorul de platou le răgea instrucţiuni dublurilor pentru Sora Cyndi şi Doctor Taylor.

— Saltă capu' niţel mai sus. Nu, prea mult. Mai jos. Aşa, aşa. Vezi, Emma? strigă el peste umăr, ăsta-i unghiul!

Lăsând-o pe biata fată nemişcată sub dogoarea proiectoarelor, regizorul de platou veni spre locul unde stăteau îngrămădiţi Gary, Emma şi insistentul machior.

— Asta-i o secvenţă cheie, copii, şi vrem să vedem cât mai multă pasiune emanând din voi. Aşa că te rog, te rog, fă-mi o favoare, Emma dragă, şi încearcă să nu intri în umbra lui.

Şi, cu aceste sfaturi, plecă, urmat de machior cu pensulele lui. După o ultimă privire lungă prin obiectiv, cameramanul se retrase, satisfăcut. Maistrul de lumini stinse temporar reflectoarele, dublurile se repeziră afară din decor, iar regizorul de platou se întoarse spre boxă, indicând că erau gata de filmare.

— La locuri! strigă el.

— Te mai vezi cu Jack Winston? întrebă încet Gary, în timp ce el şi Emma intrau pe platou.

— Da, şopti ea.

— De fapt, eu nu mă aşteptam să dureze, medită Gary, în timp ce-şi ocupau locurile în decorul unui hol de spital. Voi doi păreţi atât de diferiţi.

În timp ce se întreba pe ce se baza această supoziţie, Emma recunoscu în sinea ei că el avea dreptate.

— Luminile! strigă regizorul de platou.

Emma îşi înclină bărbia, iar Gary o cuprinse cu un braţ pe după talie, adoptând poziţia exactă a dublurilor, spre aprobarea regizorului de platou.

— Merge banda, anunţă sunetistul.

— Şi-n plus, şopti Gary, contam pe un rateu, ca să avem mai mult timp pentru noi înşine – la repetiţii, adăugă el, cu un mic zâmbet lasciv, în timp ce o lua în braţe.

— Acţiune! strigă regizorul de platou, iar Emma şi Gary se transformară cât ai clipi în Sora Cyndi şi Doctorul Taylor.

*

În timp ce se îndrepta spre cabină, la sfârşitul zilei de filmare, Emma simţi mirosul fumului de havană şi ştiu că Sam o aştepta.

— Salut, Emma, se ridică el în picioare când o văzu intrând. M-am gândit să trec la o parolă, dacă la telefon nu te găsesc niciodată.

Emma îşi scoase peruca şi se trânti pe un scaun, scuturându-şi părul blond ca să şi-l înfoaie.

— În ultima vreme am fost foarte ocupată. N-am trecut aproape deloc pe-acasă.

Sam îşi scoase ţigara din gură, pentru a zâmbi, în timp ce se aşeza cu grijă pe un scaun cu picioarele şubrede. Acesta scârţâi, dar nu se rupse sub greutatea lui.

— Mda, am auzit că te-ai apucat din nou de lecţii.

— Am dat o probă, Sam. Am văzut anunţul pe avizierul de la Equity.

— Şi de-asta am auzit.

— N-am luat rolul, după cum sunt sigură că ai „auzit” şi asta, dar mă fascina gândul să încerc. E un teatru experimental din vestul L.A.-ului, unde s-au montat nişte spectacole bune. Regizorul a dat telefon azi-dimineaţă ca să spună că mă va chema la următoarea montare, şi nu mă îndoiesc că aşa va face.

Emma continua să turuie, în timp ce Sam o asculta, privind-o cu ochii întredeschişi prin norii de fum ce pluteau

în sus.

— Puteai să-i zici şi agentului tău despre probă, Em, zise el cu un glas care nu încerca să-i ascundă resentimentul.

— Sam, n-am avut timp…

— Dacă-mi spuneai, îţi spuneam şi eu: las-o baltă. Teatrul ăla e un flecuşteţ. Nimeni nu se duce acolo să caute talente.

— E o experienţă utilă, Sam. Jack zice…

— Aha. Acum ajungem la miezul chestiunii. Jack ăsta, şi despre el am auzit, făcu Sam un gest cu mâna, învolburând fumul trabucului în jurul lor. Ce e, noul tău agent, sau ce?

— Fireşte că nu, Sam. îl interesează cariera mea şi încearcă să mă ajute, încercă Emma să-şi stăpânească tonul defensiv care i se strecura în voce. Cu toate protestele ei, Sam o făcuse să se simtă vinovată.

— Tu îl interesezi, aş zice, şi încearcă să…

Sam nu termină comentariul care, cu siguranţă, ar fi fost cam decoltat.

— Ei bine, mare păcat că nu face filme despre teatru, băiatul ăsta. Atunci, ar putea să-ţi pice şi ţie ceva.

— Dar îmi pică şi mie ceva, Sam, insistă Emma, întorcându-se spre oglindă pentru a începe să se demachieze. îl plac. Şi-n plus, mi-a dat câteva sfaturi bune.

— Cum ar fi proba aia… îşi dădu Sam ochii peste cap, cu o expresie de dispreţ evident.

Emma dădu din cap.

— Datorită lui Jack am fost la Equity… şi-mi pun viaţa cât de cât în ordine…

— Tot datorită lui Jack, încheie Sam în locul ei. Mă rog, cred că n-are ce rău să-ţi facă. Tipul e pe scena hollywoodiană; este firesc să aibă unele relaţii. Păi atunci, dă-i bătaie, o îndemnă el bine dispus, foloseşte-ţi farmecele cu el.

Emma întoarse capul, aruncându-i agentului ei cea mai sexy privire de care era în stare sub o jumătate de deget de cremă rece.

— De fapt, Sam, chiar aceleaşi farmece mă gândeam să mi le folosesc cu tine.

— Aşa? Şi de data asta ce urmăreşti? se aplecă Sam înainte, făcând picioarele scaunului să scârţâie.

— Teatrul din Vitrină are săptămâna viitoare premiera cu „Picnic”. N-ai văzut niciunul din spectacolele noastre şi vreo doi tineri au un real talent. Mă gândeam că te-ar interesa să-i reprezinţi.

— Nu mă ocup de actori-copii, Em, îi aminti Sam.

— Pentru numele lui Dumnezeu, ştii foarte bine că nu sunt copii. Joacă într-o piesă pentru adulţi şi sunt cât se poate de credibili în roluri. Fă o încercare, Sam. Dacă nu vezi pe nimeni care să te intereseze, trimite alţi agenţi – presupunând că-ţi place spectacolul. Şi-o să-ţi placă, Sam. Fac o treabă excelentă, cu un text care le e străin.

Îşi împreună mâinile.

— Te rog, Sam.

— Ei, ăsta-i un lucru cu care pot fi de acord. Cea mai nebunească alegere a unei piese.

— Tocmai asta e. Am vrut să văd dacă au disponibilităţi, ca să dea viaţă acelor personaje atât de diferite de ei înşişi. Şi cred că au reuşit. Le însufleţesc atât de mult, Sam!

Sam, însă, se gândea la altceva. Îşi scoase ţigara din gură, cu o expresie încruntată.

— Ia stai puţin. Credeam că ai renunţat la toate proiectele tale, ca să te concentrezi numai asupra Emmei.

— Nu în detrimentul teatrului. La copiii mei n-am să renunţ niciodată.

— Şi Jack Winston ce părere are de treaba asta? Sau o faci pe ascuns, fără ştirea lui?

— Bineînţeles că nu, Sam, protestă ea. Vorbeşti de parcă mi-ar fi frică de Jack.

— E un profesor aspru cu studenţii lui.

Emma îşi şterse ultimul strat de cremă rece de pe faţă, privindu-l pe Sam în oglindă.

— Eu nu sunt una dintre studentele lui, spuse ea, încăpăţânată, în timp ce Sam lua din nou în gură trabucul

cu care gesticulase, apucându-l între dinţi. Aşa că nu-mi spune că zic ca el şi fac ca mine

— Dacă la asta te refereai. Sunt o fiinţă perfect capabilă şi pot gândi şi singură.

— Nu m-am îndoit niciun moment, Emma. O clipă nu m-am gândit să-l duci de nas. Tu eşti cea care a adus vorba de el, deci presupun că te îngrijorează.

Emma nu răspunse.

— Deci. Te îngrijorează, da. Ei bine, las-o moartă. N-ai să-ţi pierzi niciodată independenţa, Em. Nu vei face decât să adaugi un dram de hotărâre situaţiei.

Se ridică greoi în picioare, mângâind-o stângaci pe cap.

— De fapt, ţi-o şi văd în ochi. Hotărârea. Îţi dă o strălucire în plus. Sau, poate, ceea ce văd acolo e dragostea, hmm? Oricum, dă bine. Între noi fie vorba, cred că Sora Cyndi va fugi de pe coridoarele Spitalului Orăşenesc. Era şi timpul. Ai făcut aici o treabă bună dar, ce naiba, Emma, e un rol tălâmb!

Se întoarse, pornind spre uşă.

— Numai agentului tău i-ai fi putut plăcea, într-un rol ca ăsta.

— Sam, strigă Emma după el, nu uita de „Picnic”!

În timp ce fumul rămas în urma lui se risipea, Emma se uită în oglindă, încercând să se decidă dacă pe faţa actriţei care o privea de-acolo se citea hotărâre. Aşa părea să fie, o expresie diferită, care-i lumina ochii. Zâmbi în sinea ei. Jack reuşise ceva. O făcuse să se gândească la ea însăşi şi să uite – aproape – de celelalte responsabilităţi. Nu era decât o singură problemă. îi promisese lui Jack să scoată telefonul din priză seara, după muncă, pentru a studia şi, apoi, a dormi, lucru de care avea atâta nevoie. Se ţinuse de cuvânt dar, imediat ce-l băga la loc în priză dimineaţa, telefonul începea să sune de sărea din furcă, prietenii ei compensându-i absenţa din seara trecută.

„Voiam doar să vorbim despre lucrurile îngrozitoare care se întâmplă în viaţa mea, şi nu te-am găsit, Emma”, se văicărise una dintre prietenele ei. Pe alta, care se bazase

pe Emma ca să aibă grijă de papagalul ei în timp ce i se zugrăvea apartamentul, o apucaseră pandaliile la gândul de a lăsa pasărea cu altcineva, care „o nelinişteşte”. Aproape că nu avea timp să scoată iar telefonul din priză, între apeluri. Clătină din cap, asigurându-şi imaginea din oglinda cabinei de machiaj că urma să ignore pur şi simplu aceste chemări în ajutor. Totuşi, n-avea să-i fie uşor.

Îşi dădu repede cu pieptenele prin păr, luă geanta şi ieşi din studio. În seara aceea n-avea să fie nicio întrerupere; era seara ei cu Jack.

*

— Cum ţi-a plăcut? o întrebă Jack, aprinzând luminile din sala de proiecţie, când bobina se sfârşi.

— A fost superb. Ai reuşit să imortalizezi misterul şi magia Nak-mal-ului. Aş dori să fi fost acolo la filmare. Camera a observat atât de multe lucruri care mie mi-au scăpat.

Jack afişă un surâs sexy şi răspunse:

— Erai prea ocupată ca să fugi de ploaie, şi de mine.

— Nu fugeam de tine. Fugeam cu tine, ai uitat?

Zâmbind, Jack clătină din cap:

— Dacă zici tu... Cât despre film, ceea ce-ai văzut e doar un montaj brut. Mai am destule de făcut până să obţinem o copie aproximativă. Plănuiesc să mă întorc acolo, după ce trec ploile, ca să termin filmările. Să trag şi câteva cadre cu mayaşii zilelor noastre. Eventual, să folosesc familia Vega.

Ţinându-se de mână, ieşiră din sala de proiecţie, printr-o arcadă înaltă, până în livingul enorm, unde o fereastră cât un perete dădea spre plajă şi ocean. Prima impresie a Emmei despre casa lui Jack fusese una de stupefacţie. Camera era mare, cu pereţii ei susţinuţi de grinzi şi plafonul ca de catedrală, era imensă. Concepţia cromatică – bej, cafeniu şi cenuşiu, era însufleţită de petele de culoare ale pernelor aruncate pe ici, pe colo, peste două canapele lungi şi covoarele orientale care acopereau podelele lucioase, din lemn de esenţă tare. Era foarte

masculină, îşi spusese ea în primul moment. Acum, revenind pe sub arcadă împreună cu Jack, totul părea mai confortabil, mai puţin copleşitor şi mai intim. Încăperea purta amprenta distinctă a proprietarului său, în fotografiile, tablourile şi obiectele de artă care erau puse, parcă într-o dezordine căutată, pe rafturi şi mese. Printre ele, Emma recunoscu un cap precolumbian sculptat, câteva figurine mici ce păreau să fi fost cioplite din colţi de animale şi o splendidă vază de sticlă veneţiană. În timp ce străbăteau odaia, nu se putu abţine să-şi treacă mâna de-a lungul coamei unui cal de bronz magnific, de pe consola înaltă.

— Dinastia Tang, îi spuse Jack. L-am cules din călătoriile mele.

— E minunat. Şi-mi place camera asta. La început, m-a cam intimidat. E imensă.

— Înţeleg ce vrei să spui. Te cam copleşeşte. Dar am nevoie de mult spaţiu în jurul meu. Nu-mi place să stau înghesuit.

Emma îi înţelegea dorinţa. Jack Winston era un om al spaţiilor largi şi, cu siguranţă, camera aceea era pe placul lui. Dar în acelaşi timp era caldă şi confortabilă, ceea ce părea să-i convină de asemenea. Nu l-ar fi numit un om cald sau iubitor de confort, prima oară când se întâlniseră, însă în ultimele câteva săptămâni Emma îşi schimbase părerea. Totuşi, încă nu se simţea complet în largul ei cu el.

Jack continua s-o ţină de mână.

— Am văzut episodul de azi, îi spuse, privind-o.

Din câte ştia Emma, nu mai văzuse decât un singur alt episod din „Mâine…”. Nu se aşteptase să se uite din nou, ştiind că nu avea timp să deschidă televizorul în toiul zilei.

— Serios? întrebă ea, încercând să-şi ascundă emoţia din glas.

— Ai făcut într-adevăr o treabă bună, o felicită el. Mă tem că nu pot spune acelaşi lucru şi despre tânărul doctor Taylor.

Emma era de acord.

— S-ar putea să nu fie marele star al anilor optzeci, la urma urmei.

— S-ar putea ca tu să fii. Dacă nu o mare stea, cu siguranţă o actriţă foarte bună.

— Dacă mi se iveşte vreodată şansa. Regizorul de la teatrul din vestul L.A.-ului a dat din nou telefon. Nu eram potrivită pentru rol, dar îmi va mai oferi o ocazie. I-a plăcut cum citeam.

— Ştiu că i-a plăcut; ai fost bună. Începe să se adeverească, Emma.

— Graţie ţie, răspunse ea cu seriozitate. Tu m-ai îndemnat şi m-ai împins de la spate…

Îl privi, cu capul înclinat într-o parte şi ochii albaştri plini de curiozitate.

— Ştii, Jack, niciodată nu m-am aşteptat ca experimentul ăsta al nostru să reuşească. Mă gândeam că te vei plictisi…

— Să mă plictisesc? o întrerupse el. Nu cu tine, Emma, niciodată, din acel prim moment când te-am găsit aşezată în coliba mea din Nak-mal.

— Eu te-am crezut cel mai ursuz om.

— Sunt, uneori, recunoscu Jack. Iar eu te-am crezut aeriană şi complet nedemnă de încredere, poate chiar cam copilăroasă.

— Şi ce amarnic te-ai înşelat, îl tachină ea.

— Acum ştiu, o trase Jack spre el, cuprinzând-o strâns. E o senzaţie atât de plăcută să te ţin în braţe, Emma, şi în fine să te am în casa mea.

Capul ei i se cuibări sub bărbie, iar braţele îl cuprinseră de mijloc.

— Era şi timpul, nu? M-ai văzut dând probe, mi-ai văzut filmul şi mi-ai dat fel de fel de sfaturi, dar acum e prima oară când ţi-am văzut eu ţie filmul. Poate ar trebui să împărtăşesc mai mult din lumea ta, îndrăzni ea. Încă nu era sigură care erau parametrii – cât de mult putea interveni în viaţa lui.

— Aş vrea să-ţi ştiu părerea despre film, spuse el. Îţi

respect judecata.

La pieptul lui, Emma îşi simţi faţa învăpăindu-se de plăcere.

— Adică, dacă ai timp, o tachină Jack.

— Ei, nu sunt sigură... începu ea, în joacă. Îmi ştii programul...

— Eu să nu ţi-l ştiu? De vreo două ori, mi-a venit să dau buzna pe platourile de la „Mâine...”, să te smulg din braţele doctorului Taylor şi să te iau pe sus de-acolo.

Emma ridică privirea, uimită.

— Jack, e minunat ce spui! Eşti romantic. Ştiam eu.

— Nu sunt romantic, mârâi el insistent, parcă încercând să se convingă pe sine. Atâta numai că, uneori, omul trebuie să recurgă la în suri extreme ca să obţină ceea ce vrea.

Îl cuprinse cu braţele pe după gât, simţindu-i părul aspru.

— Şi ce vrei...?

Ştiind răspunsul, dar tânjind să-l audă de la el, îşi modulase intenţionat vocea senzual.

— Pe tine. Imediat, atât de mult te doresc.

Cuvintele răsunau înfundat în părul ei mătăsos.

— Ţi-am spus să fii mai egoistă, să-ţi rezervi timp şi pentru mine, dar acum eu sunt cel egoist. Te doresc, Emma. Am nevoie de tine.

Încet, încet, chipul lui se apropie de al ei şi, şi mai încet, gura i-o luă în stăpânire pe a ei. La început, sărutul fu blând. Apoi, când buzele ei se întredeschiseră şi limba lui Jack i se strecură în ungherele gingaşe ale gurii, blândeţea lăsă locul nevoii reciproce.

Jack o sărută, iar Emma îi răspunse în nenumărate rânduri, cu sânii apăsaţi de pieptul lui, cu abdomenul şi coapsele lipite de ale lui. Mâinile lui Jack îi alunecară în josul pielii satinate a spatelui. Emma îi urmă exemplul şi, pe sub cămaşă, simţi unduirea muşchilor lui tari. Părea să-şi extragă din ei energia, o energie care se transforma în electricitate. îi năvălea prin vene.

Se mai sărutaseră şi înainte, de multe ori. Sărutările

lui fuseseră poruncitoare; ea îi răspunsese cu pasiune, dar niciodată aşa ca acum. Seara asta n-avea să se încheie cu sărutări. Se înfioră, cu gândul la ceea ce o aştepta. Oare şi pasiunea trupului lui avea să fie la fel de stăpânitoare ca sărutările? Nerăbdarea aţâţa flăcările care ardeau mocnit într-însa.

Simţea şi nerăbdarea lui, prin sărutările care-i exprimau dorinţa, după care îi auzi cuvintele, şoptite răguşit la ureche:

— Te doresc, Emma, te doresc.

Fără alte cuvinte, Jack o luă în braţe şi porni cu ea prin cameră, urcând câteva trepte de lemn, apoi pe un coridor lung. Nu văzu nimic din camera lui, numai patul lui, luminat de un fascicul de neon din hol. O depuse uşurel pe pat şi îngenunche lângă ea.

— Scumpa mea Emma, Emma mea dragă şi dulce, şopti el, în timp ce-şi freca nasul de urechea ei şi adâncitura delicată a gâtului. Am să fac dragoste cu tine.

— Da, murmură ea, convinsă că proceda bine. Dorise acel lucru din clipa când apăruse Jack, în junglă, intrând în viaţa ei. În lumina slabă, îi văzu chipul plin de dorinţă, pe când întindea mâinile şi-i găsea nasturii bluzei. îi descheie pe rând, încet şi cu mare grijă. Emma văzu în ochii lui o tandreţe care depăşea până şi pasiunea ce se simţea acolo. Degetele lui îi găsiră încheietoarea sutienului subţire ca voalul şi i-l trase, împreună cu bluza, de pe umeri. Gingaş, îi atinse sânul. În atingerea lui se simţea curiozitatea; era atingerea unui explorator care întâlneşte o nouă comoară.

Se aplecă înainte şi, cu vârful limbii, îi contură cercurile sfârcurilor, unul câte unul. Emma scoase un uşor scâncet de plăcere şi-şi încleştă mâinile în părul lui brunet şi des, strângându-l la piept, savurând fiorul în timp ce buzele lui îi încercuiau flămânde sfârcul. Unde calde de voluptate o străbăteau toată, făcându-i capul să se învârtească.

Jack înălţă capul pentru a o privi în ochi, iar Emma profită de acest moment pentru a întinde mâinile tremurătoare ca să-i scoată cămaşa, chinuindu-se în timp

ce i-o trăgea peste cap, grăbită să-i simtă pielea dezgolită lângă a ei, să-i atingă pieptul cu sânii. Eliberaţi din îngrădirea cămăşii, muşchii lui luceau uşor în lumina slabă. Preţ de-un lung şi tandru moment, se ţinură unul pe altul strâns în braţe. Cumva, scăpară şi de hainele rămase – pantaloni azvârliţi pe podea, pantofi aruncaţi într-un colţ, cămaşă întinsă peste picioarele patului. Ridicându-se în picioare deasupra ei, cu privirea în jos, Jack vorbi încetişor:

— Din prima zi aştept să te văd aşa.

Se lăsă pe pat, lângă ea.

— Dar niciodată nu mi-am imaginat că voi găsi o asemenea frumuseţe…

Întinse braţele şi o cuprinse.

— O asemenea perfecţiune…

Mâinile lui începură să-i cutreiere trupul, iar Emma le simţi mirarea, dorinţa şi nevoia. îl strânse cu putere; degetele ei i se înfipseră în spate, buzele i le căutau pe ale lui. Jack ştia că-l dorea la fel de mult pe cât o dorea şi el pe ea – şi cu toată pasiunea care-i mistuia pe amândoi.

Jack îşi dezlipi gura de a ei, încercând să vorbească, dar cuvintele abia i se auzeau:

— Am vrut să fie un moment perfect pentru noi; am vrut să avem tot timpul, dar…

Emma îl sărută iar şi iar, a până când nu mai fu nevoie să-şi exprime răspunsul în cuvinte. îl dorea cu tot atâta disperare cu câtă o dorea el. Mâna i se întinse peste pieptul lui, în josul abdomenului plat şi musculos, spre centrul dorinţei. îi găsi nevoia întărită în aceeaşi clipă în care buzele ei îi găsiră gura. Limba lui o căută pe-a ei, în timp ce mâna îl cuprindea şi-l mângâia.

Emma nu mai era nesigură şi ezitantă, dornică să fie condusă. Acum, ştia ce dorea; acolo, în patul lui imens, erau egali în pasiune şi dorinţă. Se întoarse senzual pe spate şi, cu mâna, îl conduse spre locul miraculos pe care-l căuta. îl întâmpină cu trupul şi cu inima, scoţând un ţipăt de patimă, când Jack se strecură într-însa.

Încercă să se abţină, dar Emma n-o dorea, şi nici el.

Încolăcindu-şi picioarele peste spinarea lui, îl trase şi mai adânc înăuntru-i, mişcându-se în acelaşi ritm cu el, arcuindu-se în sus până ajunseră într-un loc unde timpul stătea neclintit, inimile îşi opriseră bătăile, respiraţiile încremeniseră. Erau unul, preţ de-un moment strălucitor şi glorios.

După aceea, rămaseră culcaţi unul lângă altul, cu trupurile încă umede de pasiune. Jack trase peste ei o pătură de la picioarele patului şi o luă pe Emma în braţe. Ea se cuibări lângă el, pe când inima continua să-i bată nebuneşte. Trecură câteva momente lungi de linişte înainte de a vorbi. Jack o ţinea relaxat la piept, în timp ce Emma îi mângâia umezeala caldă a pielii, părul sârmos de pe piept, linia dură a claviculei. Într-un târziu, vorbi.

— Am văzut frumuseţea în multe locuri, spuse el serios şi sincer. Am umblat prin toată lumea şi am văzut lucruri pe care puţini oameni au avut ocazia să le vadă. Dar niciodată n-am văzut ceva atât de minunat cum eşti tu, în clipa asta.

Emmei i se opri respiraţia, dar nu putu găsi niciun răspuns. îl privi cu sfială şi, după un moment de stângăcie, când îşi dădu seama că Jack nu aştepta nimic, se destinse lângă el.

Tăcerea ei nu-l tulburase deloc. Încă mai era captivul a ceea ce se întâmplase între ei. Pentru Jack Winston, femeile fuseseră întotdeauna nişte ornamente pe care le alegea când i-o permiteau timpul şi exigenţele muncii. Se îndrăgostise de multe ori, o dată sau de două ori chiar iubise. Dar, când o cunoscuse pe Emma, ştiuse că putea fi aceea care avea să i se strecoare pe sub piele. Şi, din acest motiv, o evitase, îngrijorat că i-ar putea răpi prea mult timp, căci el era un om devotat, cu ţeluri importante. Iar acum, iată-l sărit complet de pe linie, şi fără a avea de gând să stea pe gânduri.

— Ne vom face timp, spuse cu voce tare, iar Emma înţelese despre ce era vorba. În acel moment, nimic nu părea mai important decât să fie împreună.

Numai sunetul insistent al telefonului le reaminti că

undeva mai exista şi o lume reală.

Jack întinse mâna pe deasupra Emmei şi răspunse cu glas morocănos. Convorbirea fu scurtă, dar ea îşi dădu seama că era importantă. Deschizând sertarul noptierei, Jack răsfoi calendarul, notă o întâlnire şi închise, arnajându-şi apoi grăbit la loc în braţe trupul cald al Emmei.

— Ne vom găsi timp, spuse el din nou, răspunzând îngrijorării ei.

Emma îi atinse uşor chipul cu vârfurile degetelor, înainte ca el să-i prindă mâna într-a lui şi s-o ridice la gură, muşcându-i în joacă degetele.

— Mai ţii minte seara când m-am oferit, atât de egoist, să mă însărcinez cu viaţa ta? o întrebă el.

— Da, răspunse Emma. În pofida temerilor iniţiale, ideile lui pentru ea fuseseră bune. Cumva, cu iniţiativa aparţinându-i lui Jack, avea să-şi poată pune mai bune în aplicare propriile planuri.

— Ei, află că m-am înşelat, continuă el.

Emma se încruntă puţin, întrebându-se ce voia să spună.

— Acum eu mă aflu în puterea ta. Tu conduci. Spune-mi ce vrei. Am să mă supun.

Zâmbind, Emma se întoarse spre el, cu buzele puţin bosumflate, se ghemui alături şi, spre surprinderea lui, răspunse:

— Ce-ar fi să mâncăm de cină?

Cu un hohot de râs, Jack o strânse puternic la piept, îi dărui sărutarea pe care ea o dorea de fapt, apoi o ridică din pat.

— Atunci, trebuie să pornim.

Deschise debaraua, scoase un halat flauşat şi i-l aruncă. Era mult prea larg. Emma suflecă mânecile, îşi înnodă strâns cordonul pe mijloc şi încercă să nu târască poalele pe jos, în timp ce-l urma pe Jack în bucătărie.

— Vrei să mănânci de cină? Vei mânca de cină. Ce zici de Middle Eastern?

— Orice, dădu din cap Emma. Sunt lihnită.

— Stai puţin. Dacă te mulţumeşti cu orice, fac hamburgeri. Dacă vrei ceva bun, pregătesc un tabbouleh.

— Tabbouleh! repetă ea, entuziasmată.

În timp ce Jack deschidea frigiderul, pentru a scoate legături de mentă, pătrunjel şi ceapă verde, Emma păşi în spatele lui şi-l cuprinse cu braţele de talie.

— Nu ştiam că eşti un artist culinar.

Jack se îndreptă de umeri, depunându-i un sărut pe obraz.

— N-am cum să nu le gust, în timp ce călătoresc. După un timp, mă învinge curiozitatea şi cer reţetele. Desigur, adaug propriile mele contribuţii personale.

Zâmbi, cu o expresie dintr-odată băieţească, şi-i întinse un cuţit de tocat.

— Fii şi tu de folos cu ceva.

Emma luă tăblia pentru tăiat.

— Sunt maestră la mărunţit.

Lucrară împreună în bucătărie timp de o oră şi mai bine, vorbind într-o doară despre evenimentele din ultimele câteva zile, până când cina fu gata. Emma puse mâncarea pe o tavă şi o duse în living. Era o seară răcoroasă, iar Jack aprinse focul în vatra şemineului mare şi trase o măsuţă joasă lângă vâlvătaie. Destupă o sticlă de vin, aruncă pe jos câteva perne şi se aşezară turceşte în faţa tabbouleh-ului, punându-l cu lingura pe pâine nedospită.

— Mmm, oftă cu încântare Emma. E delicios.

Jack întinse mâna să-i şteargă o frunzuliţă de pătrunjel de pe bărbie.

— Îmi vine să te pup când te înfrupţi din mâncarea mea – şi o lauzi, îi atinse el buzele cu ale lui. Dar eşti cam neatentă, adăugă, cu un surâs.

În timp ce terminau de mâncat şi se instalau unul lângă altul pe perne, bând ultimele picături de vin, conversaţia continuă să penduleze de la un subiect la altul. Vorbiră despre documentarul lui Jack – îşi finalizase acordul cu M.B.S. – apoi reveniră la cariera Emmei.

— Zău că ai o influenţă foarte bună, Jack, recunoscu

ea. Sfaturile tale par să mă împingă înainte. Cred că Sam e cam invidios.

— Are şi de ce, replică el, întinzându-se s-o mai sărute o dată.

— A încercat să insinueze că vei deveni atât de stăpân pe mine, încât am să-mi pierd independenţa.

— Şi tu ce i-ai răspuns?

— De fapt, nimic. Dar m-a pus pe gânduri.

— Şi? o cuprinse Jack cu un braţ, trăgând-o mai aproape, pentru a-i rezema capul de umărul lui.

— La început te-am ascultat fiindcă, sincer îţi spun, eram intimidată. În plus, ceea ce spuneai era adevărat. Nu erai primul care să mi le spună, însă nimeni până la tine nu mă făcuse să iau măsuri. Nu ştiu de ce cu tine e altfel.

— Ba ştii, Emma, îi luă el mâna, ducând-o la buze.

Ştia, într-adevăr. Datorită sentimentelor lor reciproce.

— Da, ştiu, recunoscu ea. Şi totuşi, nu mă tem că m-aş pierde sub influenţa ta. Ai o personalitate puternică, dar şi a mea e la fel.

— Emma, nu doresc pentru tine altceva decât ceea ce-ţi doreşti tu însăţi. Aşa că, nu-ţi face griji că ţi-ai pierde independenţa. De la bun început ţi-ai afirmat-o. În următoarele câteva săptămâni, intenţionez să te prezint unor prieteni care sunt producători de film. Cred că ajutorul meu va fi benefic. Îţi vor acorda mai multă atenţie dacă eşti cu mine, decât dacă te trimit singură.

— Ei, stai o clipă, Jack, se îndreptă ea de spate, împingând o pernă în lături şi privindu-l pe sub bretonul blond care-i căzuse peste ochi. Vrei să mă prezinţi ca protejata ta?

— De ce nu? i-o întoarse el. Am o oarecare influenţă, ştii bine, iar opiniile mele sunt ascultate.

Acesta era vechiul Jack Winston, cel pe care-l cunoscuse în Mexic, energic, mândru şi hotărât – oferindu-se să se însărcineze cu încă o fază a carierei sale. Ideea nu-i plăcea deloc. Să-i urmeze sugestiile era una, dar asta era cu totul altceva.

— De ce nu? întrebă el încă o dată, acum mai blând însă. Ai recunoscut deja că nu-ţi vreau decât binele, Emma.

Se aplecă şi o sărută pe gât, mângâindu-i cu buzele pielea fină de sub bărbie. Ţepii mărunţi ai mustăţii lui pe pielea ei îi trimiseră în şira spinării un iureş de fiori. Jack o simţi tremurând şi zâmbi în sinea sa. Ştia că inima ei îşi reluase acele bătăi nebuneşti şi haotice, dar nu ceda imediat sub vraja lui.

Încercând să-şi menţină vocea calmă, ea îl provocă:

— Încă mai ai destul orgoliu, nu-i aşa, ca să te bucuri că eşti omul care a descoperit-o pe Emma Dixon?

Jack n-avea de gând s-o ia în serios.

— Am şi descoperit-o, murmură el. Am descoperit-o astă-seară şi am s-o păstrez numai pentru mine.

Încet, mâinile sale se apropiară de cordonul halatului şi începură să desfacă nodul. Emma nu-l ajută, lăsându-se numai pe spate, ţintuită de ochii lui verzi.

— Am descoperit-o pe Emma, femeia, continuă Jack.

Nodul se dezlegă; halatul căzu, expunând sânii plini privirii lui. Jack întinse mâna şi i-l cuprinse pe unul, încet. Emma închise ochii. Era gata să uite ce discutaseră. El, însă, îi reaminti.

— A fost descoperită şi actriţa Emma Dixon, spuse, în timp ce-i sâcâia sfârcul încordat între degetul mare şi cel arătător. Câtorva oameni trebuie să li se amintească, numai, de Emma Dixon, actriţa. Voi aranja să te întâlneşti cu aceşti oameni. Am s-o fac fără tapaj şi, dacă eşti de acord, bine. Dacă nu, treaba ta.

Pe pielea ei de alabastru, mâinile lui mari şi bronzate descriau arabescuri.

— Cum spuneam, Emma, acum tu conduci. Eu nu pot decât să propun; restul depinde de tine.

Îşi coborî capul spre sânul ei, iar Emma ştiu că rămăsese fără argumente, cel puţin pentru un timp. Reuşi să îngaime un răspuns:

— Refuz să fiu protejata cuiva, Jack, chiar şi a ta.

— Nu-mi doresc o protejată, Emma Dixon. Doresc o iubită, iar aşa ceva am din belşug.

Mâinile lui se retraseră doar atâta timp cât să descheie propriul halat şi să-l scoată. Apoi, Jack reveni spre ea, iar Emma îi simţi dorinţa crescândă.

— Rămâi cu mine, Emma, o îndemnă, printre sărutări. Rămâi cu mine toată noaptea. Avem timp destul…

— Tot timpul… răspunse ea, în timp ce Jack o trăgea deasupra lui. Avem tot timpul din lume…

Capitolul *1*

Emma se deşteptă din somn treptat, adormind la loc intermitent, lăsând trezia să se strecoare uşurel, în valuri cu unduiri blânde. Încet, se întoarse pe partea cealaltă, deschise un ochi şi privi lumea, prin nefamiliarele uşi de sticlă înalte din podea până-n tavan. Nu era mult de văzut. O ceaţă cenuşie plutea pe ocean, aproape atingând întinderea lată de nisip. Nu încăpea nicio îndoială: era pe plajă.

— Bună dimineaţa.

Jack stătea în uşă, cu un prosop în jurul şoldurilor şi pielea bronzată sclipind după duş. Îşi scutură apa din păr ca un copil care tocmai a străpuns un val, ieşind iar la suprafaţă. Emma zâmbi în sinea ei şi profită de lumina dimineţii pentru a-i admira din nou perfecţiunea trupului – pieptul lat, şoldurile înguste, picioarele lungi şi drepte. În atitudinea lui se simţea fiorul aventurii, chiar şi aici, în casa aceea elegantă de sticlă şi stuc, pe o plajă aglomerată din Venice, California, ca şi cum, când se întorcea într-o parte sau alta, jungla l-ar fi aşteptat să-l cuprindă. În timp ce-l privea, Emmei i se opri respiraţia; se întrebă dintr-odată dacă aşa se simţea dragostea, după care alungă grăbită gândul.

— Bună dimineaţa, răspunse ea în sfârşit.

— Sper că eşti gata pentru cafea. Se rezemă de tocul uşii, cu braţele încrucişate pe piept. Că tot e gata să dea în foc.

— Mă scol acum, spuse Emma, adică, dacă n-ai nimic împotrivă să tragi draperiile.

În timp ce vorbea, pe esplanada de-afară trecu un patinator cu role.

— E clar, locuieşti pe plajă.

Zâmbind, Jack o privi cum se chinuia să se ridice în capul oaselor, cu o încercare de a-şi ţine cearşaful peste sânii goi.

— Nicio grijă. Nu te vede nimeni. E oglindă unidirecţională – singura soluţie ca să locuiesc aici, păstrându-mi totuşi intimitatea.

Emma se rezemă de tăblia patului, uşurată dar continuând să ţină cearşaful care alunecase deja o dată, pentru a-i dezvălui vârful trandafiriu al unui sân. Jack o privea încă zâmbind. îi vedea pentru prima oară sfiala, acum când lunga lor noapte împreună se sfârşise cu întâlnirea matinală faţă-n faţă.

— Nu e nevoie să te scoli, îi aminti el. Aduc cafeaua aici.

Îi observă uşurarea; aproape că-i acoperea timiditatea, dar nu complet. Se simţea în făptura ei o vulnerabilitate la care el nu se aşteptase, o gingăşie care dintr-odată îi răvăşi memoria, readucându-i în minte noaptea trecută, când păruseră să atingă stelele.

Emma îi văzu expresia şi coborî ochii, continuând să-şi ţină cearşaful în faţă.

— Micul dejun la pat e una dintre specialităţile mele, spuse el încet. Sau ai uitat de Mexic?

— Nu, n-amA uitat, replică ea încercând, fără prea mare succes, să-i evite privirea. îi simţi ochii căutându-i pe ai ei şi nu se putu stăpâni să nu se uite. Rezultatul fu o privire lungă şi complice, de o asemenea intensitate încât o simţi prin tot trupul.

— Merg să aduc cafeaua, spuse Jack absent, fără să se urnească din loc. Ochii lui îi eliberaseră pe ai ei şi-i cutreierau linia umărului, spre rotunjimile sânilor. Emma rămăsese într-o poziţie mai provocatoare decât intenţiona, căci deasupra mâinilor care ţineau cearşaful sânii i se repezeau înainte, apetisanţi.

— Da, cafeaua… murmură ea.

Jack, însă, n-o asculta. îi despărţeau trei metri, distanţa de la uşă la pat, peste podelele de stejar lăcuit

acoperite parţial de un covor alb ţesut manual. Străbătu distanţa din trei paşi lungi, pentru a se opri lângă ea.

Cu mâini lacome, Emma îi smulse prosopul.

*

Când se treziră din nou, soarele îşi făcuse apariţia şi aproape reuşise să risipească ultimele vestigii ale ceţii. Emma rămase ghemuită lângă Jack, încercând să nu se gândească la momentul când idila lor avea să se termine, obligând-o să plece din patul lui. Era inevitabil, totuşi nu trebuia să se întâmple imediat.

— Jack…

— Hmmm?

Cu excepţia mişcărilor regulate ale pieptului, stătea complet neclintit.

— Poate că nici măcar nu e inevitabil…

— A, este inevitabil, ba bine că nu, răspunse el.

Umbra slabă a unui surâs complice îi trecu peste buze, dar rămase cu ochii închişi.

— Nu la asta mă refeream, spuse ea grăbită.

— La ce nu te refereai?

— Mă… mă gândeam că vorbeşti despre… se bâlbâi ea.

— Într-adevăr.

Zâmbetul, înainte abia simţit, acum se lăţi.

Nu vorbeau cu cuvinte complet inteligibile, dar se înţelegeau perfect. Sfiala dintre ei dispăruse, trecuse pentru totdeauna, şi din nou se simţeau bine împreună.

— Voiam să spun, continuă Emma, că poate nu e obligatoriu să ne sculăm.

— Hmm.

Cel puţin, n-o contrazicea.

— Azi n-am filmare.

— Şi nici eu nu am cursuri, până la două.

— Desigur, am douăzeci de pagini de dialog de învăţat pentru mâine…

— Iar eu trebuie să-mi revăd însemnările…

Totuşi, niciunul dintre ei nu schiţa vreo mişcare de a

se scula. În pat nu seA simţea decât freamătul celor două trupuri strânse unul lângă altul. În cele din urmă, Jack deschise ochii şi privi spre Emma. Fără machiaj, pielea ei lucea într-o undă de satisfacţie şi lumină solară. Urmele de rimel rămase pe genele dese erau întinse doar atâta cât să-i confere o înfăţişare inocentă şi în acelaşi timp foarte provocatoare. Buzele, lipsite de ruj, erau trandafirii de la natură şi de la sărutările lui.

— Eşti foarte frumoasă, spuse el, dar este inevitabil. Într-o jumătate de oră, trebuie să mă scol şi să-mi revăd notele.

Emma oftă.

— Chiar dacă ştii materialul la perfecţie, intui ea.

— Adevărat, recunoscu Jack, dar îmi revăd întotdeauna însemnările înainte de curs.

— Eşti foarte organizat, nu-i aşa?

Jack dădu din cap.

— Să zicem că am multe de rezolvat, şi atât. Nu-mi risipesc viaţa în mărunţişuri.

— Ca mine? se propti ea într-un cot, privindu-l cu fermitate.

— Am spus eu asta? zâmbi Jack.

Emma se strâmbă şi reveni cu capul pe umărul lui.

— Ai insinuat-o. Şi ar trebui să mă supăr, dar n-am s-o fac, pentru că mă simt mult prea bine.

Jack râse.

— În plus, continuă ea cu seriozitate, nu mă pot abţine să-mi risipesc viaţa, cum nici tu nu poţi să nu ţi-o ţii pe a ta intactă – Jack Winston cel organizat, hotărât, devotat şi descurcăreţ.

— După cum vorbeşti, parcă ar fi nişte defecte. Nu-mi lua în râs atributele. Mi-a trebuit mult timp ca să mi le formez.

— Aşa? se încruntă Emma. Nu eşti hotărât din naştere?

— Nu, răspunse el îngândurat.

Emma se aşteptase să râdă, sau cel puţin să zâmbească. Faptul că nu trata cu uşurinţă subiectul, o

făcea să ezite. Totuşi, dorea să ştie tot ce era de ştiut despre aventurosul ei iubit. Se hotărî să-l întrebe:

— Trecutul tău e tabu, Jack?

— Nu. Dar n-a fost deloc plăcut.

Aşteptă, sperând să continue.

— N-am fost un copil prea sănătos, îi mărturisi el. De fapt, am fost aproape invalid, cu un defect cardiac congenital. Mi-am petrecut primii doisprezece ani de viaţă aşteptând să mă distrez şi eu cât de cât, ceea ce-mi era refuzat întotdeauna. Nu aveam voie să fac eforturi. Să nu fug, să nu sar, să nu zburd – toate lucrurile care le plac copiilor mici. Desigur, nu puteam juca baseball. Am avut o copilărie destul de sucită. Nici măcar la şcoală n-am mers, până în clasa a opta am avut profesor particular şi aproape tot timpul zăceam în pat.

Privindu-l, simţindu-i muşchii puternici sub palmă, Emma abia dacă reuşea să şi-l imagineze pe micul şi bolnavul Jack Winston.

— Mi-am găsit evadarea în cărţi, continuă el, şi pentru că nu mă aşteptam la nicio distracţie proprie, le trăiam prin mijlocirea povestirilor de aventuri pe care le devoram. Fără a fi călătorit mai departe de Madison, Wisconsin, mă pasionau în special marii exploratori, legendele Atlantidei, oraşele pierdute din Africa…

— Şi civilizaţia Maya.

— Şi Maya, confirmă el. Când am intrat la colegiu, aveam deja traseul stabilit. Mai întâi, o diplomă în arheologie – pentru acreditări – apoi, facultatea de cinematografie.

Încă o dată, Emma se rezemă în cot să-l privească pe omul acela care dintr-odată nu mai era cel pe care şi-l imaginase.

— Şi băiatul cel bolnăvicios? Cu el ce s-a întâmplat? îl întrebă ea.

— O operaţie – la treisprezece ani.

Îi observase cicatricea de pe piept, sub stratul des de păr, dar presupusese că era un rezultat al aventurilor lui, la fel ca urma în zigzag de deasupra sprâncenei.

— Nu i-am mai ajuns niciodată pe ceilalţi, la sporturi, dar mi-am intrat în formă. Am avut nevoie de mult timp – înot, tenis, alergări, gimnastică. Eram hotărât.

— Hotărâre… repetă îngândurată Emma, cugetând la propria ei viaţă plină de scopuri de la care părea să devieze continuu. N-ai luat-o niciodată pe-alături, remarcă ea, cu nostalgie.

— Aproape niciodată. Până am întâlnit o actriţă blondă în mijlocul junglei, care m-a cucerit şi, chiar acum în timp ce vorbesc, mă ţine prizonier în propriul meu pat.

— De unde te pregăteşti să evadezi.

— E timpul să facem faţă lumii, Emma.

— Să facem faţă lumii, repetă ea, cu un oftat tânguitor. Asta înseamnă să înveţe douăzeci de pagini de text, pentru filmarea de a doua zi.

— Merg să aduc cafeaua, care până acum trebuie să se fi răcit de-a binelea.

— Atunci, lasă-mă pe mine s-o încălzesc, se ridică Emma, întinzând mâna peste Jack, pentru a lua prosopul care căzuse pe jos cu vreo două ore în urmă. De data asta, domnule doctor Winston, iei tu micul dejun la pat.

Jack o privi în timp ce se dădea jos din pat şi începea să se înfăşoare cu prosopul. Tocmai când îi îndesa marginea deasupra sânilor, o atinse pe mână.

— Aş putea deveni mai autoritar cu tine, spuse, cuprinzându-i sânul pe sub prosopul pe care ea încă mai încerca eroic să şi-l prindă. Eşti, categoric, genul care deviază, iar devierile tale sunt uneori cam ciudate – mai ales aia din războiul între găştile de stradă ale L.A.-ului central-sudic. Va trebui să stau cu ochii pe tine.

— Vrei să spui că atrag necazurile. Emma se smulse de sub mâna lui hoinară, reuşind în sfârşit să-şi fixeze prosopul.

— S-ar putea să ai dreptate, recunoscu Jack, prinzând-o cu privirea ochilor lui verzi şi ţinând-o captivă într-o expresie care-i alungă orice putere. Cu tine, se poate întâmpla orice.

Până şi dragostea, îşi spuse Emma dintr-odată, după

care alungă ideea pentru a doua oară în tot atâtea ore. Se întoarse şi porni spre bucătărie, întrebându-se oare ce anume îi tot aducea în minte acel gând ridicol. Nu era nicio iubire. Era... mă rog, era o nebunie, atâta lucru ştia şi ea.

În drum spre casă, se gândi cât de smintită era toată povestea – de la felul cum se întâlniseră în Nak-mal şi până la apariţia lui neanunţată la teatru. Abia dacă-i venea să creadă că se întâmplase cu adevărat, până când se gândi la dimineaţa pe care o petrecuseră împreună. La prima lor întâlnire, se întrebase dacă exista vreun lucru care să-l facă pe Jack Winston să încetinească vreodată pasul. Acum, ştia răspunsul. Făcuse dragoste cu ea atât de lent şi senzual, în lumina dimineţii, încât se topea de plăcere numai gândindu-se la îndelungatele ceasuri languroase petrecute în doi. Emma ştia că n-avea să uite niciodată acea experienţă, dar avea destulă minte pentru a-şi da seama că o dragoste ca a lor, oricât era de puternică, nu implica nicio promisiune, numai o aluzie că aveu o nevoie prea mare unul de altul pentru a şi-o potoli doar într-o singură noapte şi dimineaţă. Avea să se mai întâmple, dar tot fără obligaţii. Până atunci, putea trăi cu amintirea unei dimineţi care abia se sfârşise şi anticipând o noapte care urma, amintindu-şi tot timpul că acela era prezentul ei, nu viitorul. În niciun caz viitorul. Jack Winston nu reprezenta viitorul nimănui. Numai pe al său propriu.

*

Imediat ce deschise uşa apartamentului, Emma auzi sunetele care-i identificau pe oaspetele-surpriză dinainte de amiază – uşa frigiderului trântită, zăngănitul de vase şi trilurile fluieratului în falset.

Se îndreptă spre bucătărie.

— Bună dimineaţa, Clay, îl salută ea, observând că fratele său, ca de obicei, arăta de parcă ar fi dormit îmbrăcat.

— De fapt, toată noaptea am lucrat la computer, îi explică el, parcă ghicindu-i gândul. Când am terminat

programul, soarele strălucea orbitor, aşa că m-am hotărât să-ţi fac o vizită. Mă culc eu mai târziu, adăugă, văzând-o că era gata să-l muştruluiască.

Clay era ocupat să devoreze o farfurie cu napolitane înecate în sirop – micul dejun adunat de prin bucătărie. Pe bufet se vedeau urmele incursiunii lui în frigider – pachetul deschis, o cutie de lapte, un calup de unt şi o sticlă de sirop, acum pe jumătate goală.

— Aveam de ales între astea şi iaurt, spuse el nonşalant. Se vede clar că nu-ţi ţii cămara bine aprovizionată.

Emma ignoră remarca, ducându-se la frigider să-şi toarne într-un pahar suc de portocale.

— Vrei şi tu?

— Nnţ, răspunse Clay, terminându-şi laptele – ultima ei jumătate de litru – fără să se aştepte la critici, care nici nu urmară. Pofta lui de mâncare era la fel de monumentală ca şi cunoştinţele de Fortran, iar Emma încetase de mult să se mai plângă când îi devasta bucătăria.

Emma se aşeză în faţa lui.

— Şi cărui fapt îi datorez această vizită? Pe lângă soarele strălucitor de-afară.

— Am venit să-ţi aduc înapoi cheia, răspunse Clay, şi să pălăvrăgim puţin. N-am mai stat de vorbă serios cu sora mea, despre viaţa ei, de vreo…

— De-o viaţă? încheie Emma în locul lui.

Clay ridică din umeri.

— Cred că nu e cazul să mai aşteptăm.

Întinse mâna peste masă şi scoase ultima napolitană din pachet.

— Vrei şi tu una?

Emma clătină din cap, în timp ce napolitana dispărea în prăjitor.

— Sunt între o treabă şi alta, aşa că m-am gândit că e timpul să-ţi fac o vizită, îi zâmbi Clay, iar Emma nu-şi putu stăpâni şi ea un surâs la adresa fratelui său atât de ciudat şi împrăştiat, al cărui păr, la mare nevoie de o tunsoare, nu se mai întâlnise cu pieptenele de cel puţin douăzeci şi

patru de ore.

— Apropo, i-am dat de mâncare lui Maximilian, comentă el, în timp ce scotea napolitana, începând s-o ungă atent cu unt. Mamă, da' flămând mai era.

— Max e flămând întotdeauna.

Auzindu-şi numele, motanul sări pe scaun lângă Emma, o privi din adâncul sufletului, se întinse, căscă şi se cuibări să doarmă.

— Cred că s-a săturat, cu atâtea napolitane, spuse Clay.

Emma văzu pe bufet cutia goală de mâncare pentru pisici şi oftă uşurată. Cunoştinţele lui Clay în materie fiind cel mult vagi, nu s-ar fi mirat dacă îşi împărţea într-adevăr micul dejun cu Max.

— Deci, eşti între lucrări? Când începe următoarea?

— Nu ştiu.

Nicio noutate. Clay lucra când primea comenzi, adeseori acestea suprapunându-se, după care puteau trece săptămâni în şir fără nicio lucrare.

— Probabil ar trebui să-ncerc să obţin un soi de angajament pe termen lung – sau ceva… continuă el, fără prea mult entuziasm. Dar vreau să-mi iau câteva zile libere şi să mă duc în Bahamas, la scufundări.

— Aminteşte-ţi doar să achiţi notele de plată înainte de plecare. Şi să scoţi fierul din priză, adăugă ea, aducându-şi aminte de ultima lui călătorie în arhipelag, când primise o carte poştală în care îi cerea să se ducă la el acasă şi să scoată din priză fierul. N-o surprinsese atât faptul că-l uitase în priză, cât că îl folosea efectiv, din moment ce acest lucru nu se observa la niciuna dintre hainele lui.

— Şi să-nchizi şi apa, mai adăugă, gândindu-se la altă ocazie, când Clay plănuise să facă un duş înainte de a pleca în weekend, se răzgândise, aruncase nişte haine într-o geantă şi plecase, lăsând duşul deschis. Cu acel prilej, o sunase un vecin din bloc – rămas fără apă caldă.

— Sigur, n-am să uit, încuviinţă el, netulburat.

Linse ultimele urme de sirop de pe furculiţă şi-şi

împinse farfuria la o parte. Ochii săi albaştri scânteiară.

— Şi-acum, discuţia noastră. Ce se-ntâmplă între tine şi profesorul ăla?

Emma ridică o privire surprinsă. Clay nu era genul care să vorbească serios; nici genul băgăreţ; şi, cu siguranţă, nici genul fratelui cicălitor. Mai mult, era uimită că îl ţinea minte, cât de cât, pe Jack.

— A, îl ţin minte, nici vorbă, răspunse el, după ce Emma îşi exprimă mirarea. De fapt, v-am şi văzut, de-atunci.

— Zău?

— Zău, soro mai mare. Mergeaţi pe Rodeo Drive, ţinându-vă de mână şi arătând foarte romantici.

Emma nu trecuse dincolo de prima parte a frazei.

— Ce Dumnezeu căutai tu pe Rodeo Drive? Doar nu-ţi făceai cumpărăturile, presupuse ea.

— O iau pe Rodeo, în drum spre vale. E o stradă mai simpatică decât Canyon Drive. Mă rog, vreau să spun, fetele sunt mai simpatice, adăugă el cu un zâmbet. îl placi?

— Pe cine?

— Pe profesor, surioară, pe profesor.

— Sigur că-l plac. Numai că nu ştiu ce simt pentru el, continuă Emma, luând o înghiţitură de suc.

— Mai zi o dată.

Emma îşi privi fratele mai mic. Nu pe el l-ar fi ales ca să i se confeseze, dar era singurul dispus s-o asculte. Din păcate, nu era sigură ce să spună.

— Păi, nu ştiu, Clay. E un om neobişnuit şi nu ne asemănăm deloc.

— Bine, răspunse Clay. E mai interesant aşa. Continuă.

Emma se strădui să-şi stăpânească zâmbetul, când îl privi cum stătea în bucătăria ei însorită, decorată în alb şi galben, cu mâinile sale mari rezemate pe masă, ochii albaştri serioşi şi atenţi, şi buzele strânse a concentrare. Era într-adevăr preocupat. Pradă unui impuls, Emma se ridică şi-l sărută. Apoi strânse masa, clăti vasele şi le puse în spălător.

— O cam lungeşti, Emma, îi atrase el atenţia.

Rezemându-se de bufet, ea îşi privi fratele.

— Jack e omul cel mai dedicat unui scop pe care l-am cunoscut în viaţa mea. Nimic nu stă în calea a ceea ce doreşte el. Poate transforma dificultăţile în avantaje, sau greşelile, în câştiguri.

Se gândea mai ales la Jack în copilărie, folosindu-şi boala pentru a se antrena.

— Şi tu ai scopuri, observă Clay.

— Ştiu, dar pentru mine, uneori, mersul spre un scop e la fel de important ca scopul însuşi. Uită-te la elevii mei. Din niciunul dintre ei nu va ieşi un al doilea Robert DeNiro sau o nouă Meryl Streep, dar pe parcurs învaţă unii despre alţii şi despre viaţă.

Pe măsură ce se încălzea, vocea îi devenea mai puternică, iar pauzele dintre fraze, mai dramatice. Gesticula cu o mână, emfatic.

— Gata, m-ai convins, spuse Clay. Teatrul e o idee excelentă pentru puştii ăia. Asta vrei să spui?

Emma clătină din cap, dându-şi seama că se abătea de la subiect.

— Poate ar fi mai bine să-l asculţi, Em. Se vede clar că e un om de succes.

Emma dădu din cap:

— De foarte mare succes, organizat, hotărât… şi vrea să mă ajute în carieră. Să mă prezinte oamenilor. Producătorilor. Regizorilor. Înţelegi tu, spuse ea vag.

— Mi se pare extraordinar.

— Şi cam penibil.

— Vechiul sindrom al femeii întreţinute?

— Doamne fereşte, nu, Clay. Nu am asemenea concepţii. Aşa-i? îl întrebă – şi se întrebă – Emma, înainte de a se grăbi să răspundă tot ea, cu convingere: nu, nu asta e problema.

— Dar eşti pe-aproape. Clay se rezemă în scaun, înclinându-l pe două picioare – obicei care o scotea pe Emma din minţi, privindu-şi sora. S-ar putea să ai o concepţie misogin pe invers. Dacă profesorul ăsta era

femeie, să zicem Doris, sau una din prietenele tale actriţe, ai accepta într-o clipă. Asta se cheamă solidaritate. Spirit de castă. Dar nu accepţi acelaşi ajutor de la un bărbat. Mai ales de la unul care te interesează.

— Cine zice că mă interesează?

— Buzele tale spun „nu – nu”, dar în ochi ţi se citeşte „da-da-da”, intonă Clay vechiul clişeu, cu un zâmbet ironic. Deci, ai şi omul, şi relaţiile lui – un câştig dublu.

— Sau o belea dublă, oftă Emma.

*

Două zile mai târziu, când Jack o invită la seria de Prelegeri despre Marii Regizori, la Universitatea Brandon, Emma acceptă fără ezitare, chiar şi când îi menţionă supeul tardiv de după aceea, cu „două persoane însemnate”. Imediat ce închise telefonul, Emma îşi aminti de repetiţia cu Teatrul din Vitrină, în aceeaşi seară. Bombănind o sudalmă la adresa ei însăşi, întinse mâna spre receptor. Ceva îi opri mişcarea la jumătate. Prin minte îi răsunau insistenţele lui Clay de a accepta ofertele lui Jack, şi le dădu ascultare.

Se hotărî să termine mai devreme repetiţia, iar de acolo să meargă la Universitatea Brandon – lucru posibil la limită, dacă traficul de pe autostradă era destul de aerisit. Calculă timpul necesar pentru repetiţii, socoti că avea să ajungă imediat după ora de vârf, şi trase concluzia că erau şanse de reuşită. După cum avea să reiasă, calculele ei atente nu erau necesare. Nu avu loc nicio repetiţie.

— S-a întrerupt lumina, Em, anunţă Angel, aproape vesel. Peste tot e beznă.

Emma privi grupul de tineri care aşteptau pe treptele teatrului.

— S-a ars doar o siguranţă, îi încredinţă ea. O să verificăm…

— Am verificat eu, interveni Jim. Nu-i nicio siguranţă. Cred că s-au bulit sârmele.

— Parai graşi, comentă Angel. Ne trebuie o grămadă de lovele ca să dregem lăbăreala asta.

Angel şi Juan aveau perfectă dreptate. Emma, însă, nu era dispusă s-o recunoască. La cumpărarea micii clădiri i se spusese că instalaţiile electrice erau îndoielnice şi ar fi trebuit să fie refăcute complet. Ea, însă, amânase inevitabilul până adunau destui bani. De-atunci, toate sumele se duseseră pe cheltuieli mai importante – costume, decoruri, drepturi de autori. Ziua asta se anunţa de mult, iar Emma ştia că avea s-o coste scump. Mai ştia şi că nu exista niciun ban disponibil pentru o asemenea urgenţă. Copiilor, însă, nu le spuse nimic din toate acestea.

— O.K., zise ea, îndreptându-şi spatele, cocoşat de amărăciune pentru un moment, spre a se rezema de peretele clădirii. Dacă e instalaţia, nu ne mai rămâne decât s-o reparăm. Am să chem un electrician şi rezolvăm problema fără a amâna premiera „Picnicului”.

Indiferent dacă o credeau sau nu, tinerii începură să se împrăştie, îndreptându-se spre străzi – şi, după cum bănuia ea, spre diverse necazuri.

— Mergeţi acasă şi lucraţi mişcarea, cu toţii! strigă Emma în urma lor. Şi lăsaţi strada în pace până după premieră.

Juan rămase în urmă, însoţind-o până la maşină.

— Văru-meu cunoaşte un tip care-i electrician. Poate-l conving să vină să se uite. Ştii ce ocupaţi sunt ăştia, Emma. Doar nu te-aştepţi să vină fuga toţi electricienii.

Emma dădu din cap. Habar n-avea, dar dacă electricienii semănau cât de cât cu instalatorii, o aşteptau probleme mari. Îşi amintea recentul incident al lui Maggie, cu o chiuvetă înfundată. În timp ce aşteptase să i se repare, îi telefonase Emmei încontinuu, până când, într-un târziu, îi adusese ea o pompă. Munciseră fără rost timp de peste o oră, pentru o treabă care instalatorului avea să-i ia cinci minute – peste câteva zile, când sosise în sfârşit. Maggie nu-şi revenise nici acum după achitarea notei.

Privind în spate spre clădirea mică, întunecată şi singuratică, Emma îşi dădu seama de proporţiile sarcinii care o aştepta. Nu era un apel scurt, pentru o treabă simplă. Probabil trebuia să facă o comandă. Încercă să nu

geamă, pe când intra în maşină.

— Dă-ţi toată silinţa, Juan, şi voi încerca şi eu, îi zâmbi ea, fără chef. Amândoi împreună, vom pune instalaţia la punct.

*

Chiar şi cu timpul astfel câştigat, Emma aproape că întârzie la conferinţă, făcând greşeala de a se opri pe-acasă, unde o pacoste de prietenă o ţinu la telefon o jumătate de oră. Când intră pe uşile grele ale holului, Jack tocmai apărea în amfiteatru. Alte câteva persoane întârziate se grăbeau spre scaune, dar una dintre ele rămase în urmă, cu Jack, lângă uşă. Chipul ei nu-i era necunoscut.

— Bună, Maggie, o salută Emma, în timp ce se apropia de mama ei şi de Jack, cu un zâmbet amărât, imaginându-şi cum avea să se ţină de capul lor la prelegere, cină şi în tot restul serii.

— Emma, draga mea, astă-seară arăţi absolut fermecător. Şi nu-ţi face griji, adăugă Maggie, în timp ce-şi lipea scurt şi teatral obrazul de al fiicei sale, am venit cu nişte prieteni. Şi se uită în jur, prin hol.

— Cred că tocmai au intrat, o informă Jack.

— În timp ce eu eram ocupată să-l monopolizez pe profesorul meu favorit, recunoscu Maggie.

Ochii îi licăreau, delectându-se cu mica distracţie pe seama fiicei sale. Apoi, după ce-i mai oferi o dată obrazul Emmei şi mâna lui Jack, plecă. La uşă, se întoarse din nou.

— Şi, Emma dragă, să mă suni. Trebuie să ne punem la curent cu ce s-a mai întâmplat în ultima vreme.

Sensul cuvintelor ei era atât de evident încât, când Emma surprinse privirea lui Jack, râseră amândoi. El o cuprinse cu un braţ.

— Mama ta are dreptate.

— Doamne sfinte, se pare că da, dar nu vreau s-o pun la curent cu toate.

— Emma, nu la asta m-am referit. Ar trebui să dai mai multă atenţie complimentelor. Mama ta a avut

dreptate când a spus că arăţi fermecător.

O îndepărtă la o lungime de braţ, admirându-i costumul de crep negru care ajungea până deasupra gleznelor, sandalele negre cu tocuri foarte înalte şi jacheta de un albastru-regal, cu plase metalice tricolore, în albastru, negru şi roz şocant, pe revere. Nu era tocmai ţinuta cea mai potrivită pentru o conferinţă, dar avea să meargă bine la un dineu tardiv, conchise Emma. Mai adăugă o eşarfă albastră, ca o tuşă decorativă, petrecându-şi-o în jurul decolteului larg, care alunecase puţin în jos, spre mare încântare a lui Jack.

— Nu, spuse el, în timp ce o lua de braţ intrând cu ea în sală, „fermecătoare" nu e cuvântul cel mai potrivit. Trebuie să găsim altul.

Emma se întoarse spre el, iar părul blond îi căzu peste obraz, înainte de a se aşeza ca o aureolă strălucitoare deasupra culorilor dramatice ale îmbrăcăminţii. Era convinsă că orele consumate la cumpărături – ca să nu mai vorbească de bani – meritau efortul, având în vedere expresia de dorinţă şi admiraţie din ochii lui Jack. Se bucura că îşi făcuse de cap, deşi dacă ar fi ştiut de pe-atunci despre instalaţia electrică a teatrului, poate că nu şi-ar mai fi predat atât de uşor cartea de credit.

— Ce seară extraordinară, declară Emma peste câteva ore, în liniştea intimă a livingului ei luminat difuz.

Îi dădu lui Jack un pahar cu brandy şi se aşeză lângă el, pe canapea. Max îi luase în stăpânire poala şi nu se mută decât puţin, după ce Emma îl împinse ca să-şi poată rezema capul de umărul lui Jack.

— Mi-a făcut plăcere să-i cunosc pe prietenii tăi.

— Pe doi dintre ei îi cunoşteai deja, îi aminti el.

— Da, şi m-am mirat.

— Emma, nu eşti tocmai o novice în meserie.

— Nu continua. M-oi fi învârtit eu prin zonă, dar n-am ajuns să fac paradă în faţa tuturor persoanelor sus-puse.

Se străduise să-şi schimbe imaginea, să devină mai sigură pe sine şi să creadă în potenţialul ei de star.

— Acordă-mi timp. Îmi dau toată silinţa, declară ea.

Jack nu spuse nimic. Max torcea mai departe, privindu-l, cu o seriozitate neabătută în ochii săi verzi. Scărpină motanul între urechi, aşteptând ca Emma să continue.

În sfârşit, Emma reluă, adoptând o altă tactică:

— Jerry Abrams, agentul de la M.C.A., părea foarte interesat de copii şi teatru. Tare mi-ar mai plăcea să-l aduc la „Picnic” – dacă ni se restabileşte vreodată curentul electric.

Jack tăcu în continuare. îl privi, apoi coborî ochii spre Max.

— Cred că s-ar putea spune că ţi-a mâncat pisica limba, încercă ea să zâmbească forţat, neluată în seamă nici de Jack, nici de Max. Ei? îl îndemnă.

Răsturnându-l jos fără ceremonie pe Max, surprins, Jack se ridică în picioare.

— Ce naiba, Emma, am plănuit seara asta ca să te scot pe tarabă.

— Nu-mi place să fiu expusă ca la târg, Jack.

— Mă rog, va trebui să înveţi să-ţi placă. Face parte din mersul înainte, în meseria asta.

— Bine, atunci nu ştiu cum să mă etalez. Mi-e mai uşor să vorbesc despre altele, decât despre mine însămi.

— Şi ai vorbit despre altele, cu o eficienţă uluitoare.

Glasul lui Jack devenise exasperat, iar la tâmplă îi pulsa o venă.

— Aproape toată seara, ai ţinut-o numai cu spanacul tău de Teatru din Vitrină, îndrugând verzi şi uscate despre delincvenţii ăia minori pe care-i numeşti elevi.

— Cineva mi-a pus o întrebare despre ei şi am răspuns.

— Două ore în cap?

Emma nu-şi putu stăpâni râsul.

— O întrebare a fost urmată de alta, Jack. îi interesau. Ce voiai să fac, să aduc din nou vorba despre mine?

— La toţi dracii, da! se răsti el.

Max, văzând că poala lui Jack nu i se mai oferea, porni cu pas săltat din cameră, ţinându-şi fudul coada în sus. Emma chicoti din nou.

— Emma, nu-i nimic de râs.

Deşi îi amintea de un profesor care-i reproşează unui elev recalcitrant o nouă poznă, Emma reuşi să se oprească din râs.

— Mă tem că nu pot s-o joc pe Eliza Doolittle fără să iau lecţii.

Jack clătină din cap.

— Lecţiile nu ţi-ar folosi la nimic.

— Sunt un caz chiar atât de deznădăjduit?

— Deloc. Eşti adorabil de fermecătoare.

O sărută uşurel.

— Şi delicioasă. Dar, continuă el, în drum spre un al doilea sărut, eşti mult prea generoasă şi încrezătoare. Va trebui să-ţi dau doar o pastilă de vanitate, înainte de a mai aranja alte întâlniri.

Îi muşcă uşurel urechea.

— Sau, poate, te vor ajuta câteva complimente. Ţi-am spus ce superb arăţi în seara asta?

— Mhmmm. Dar mai spune-mi.

— Asta-i ideea. Te vei umfla în pene fără să-ţi dai seama măcar. Păi, arăţi ca o Madonna mai sexy.

— E posibil aşa ceva?

— Numai că ai silueta Afroditei şi ochii albaştri ai unei fetiţe. Jack îşi trecu mâinile prin părul ei. Şi părul ăsta care ţi se înfoaie în jurul feţei de fiecare dată când te mişti, iar pe urmă cade la loc ca un caier de aur.

— Zi-i mai departe. Încep să mă încred.

Dar conversaţia se sfârşi când începură sărutările – sărutări serioase. Şi nu se reluă decât mult, mult mai târziu. Atunci, se aflau deja în patul Emmei. Cum ajunseră acolo, nu era prea clar. Sărutările continuaseră, în timp ce Jack se chinuia să-i descheie centura jachetei, iar ea bâjbâia la nasturii cămăşii lui. Apoi, îşi croiseră drum spre pat – plutind, pe cât se pare – împrăştiind hainele peste tot pe drum. Făcuseră dragoste intens, îmbătător şi foarte

satisfăcător.

Emma se ridică uşor, pentru a-l putea privi pe Jack. Avea ochii închişi, cu genele umbrindu-i obrazul bronzat. Mâna ei se întinse pentru a-i atinge pieptul lat. Mângâierea îl făcu să surâdă, dar ochii nu i se deschiseră.

— Mulţumitor, spuse Emma şi, la auzul vocii ei, Jack o trase mai aproape.

— Foarte, răspunse el. La fel ca orice altceva, în ceea ce ne priveşte.

O sărută delicat pe nas, apoi îşi rezemă obrazul de fruntea ei.

În ceea ce ne priveşte. Emmei îi plăcea cum suna fraza.

— Ce program avem pentru săptămâna viitoare? întrebă Jack, alene.

Avem. Şi asta îi plăcea. Reţinu ideea, pentru a se gândi la ea ulterior, şi-i răspunse la întrebare:

— Premiera cu „Picnic” la Teatrul din Vitrină, dacă instalaţia electrică…

— Ce-i cu instalaţia electrică? Ai mai menţionat-o şi înainte.

— Mă tem că trebuie refăcută complet. Când am cumpărat clădirea, mi s-a spus că era posibil să fie nevoie, dar speram să nu se întâmple prea curând.

— Şi ce-ai de gând să faci cu problema asta?

— Să-i acord toată ziua de mâine – nu şi cea de poimâine; voi încerca să găsesc un electrician care va putea începe imediat, lucrând la un preţ rezonabil. În momentul de faţă, nu ne-a mai rămas în seif mare lucru.

— Mult noroc, îi ură Jack, clătinând din cap.

— Totuşi, s-ar putea să am o şansă. Vărul lui Juan cunoaşte pe cineva…

Jack gemu.

— În cazul ăsta, cred că norocul nu va fi de ajuns.

— Sunt sigură că mă descurc eu, insistă Emma, cu atâta optimism cât putea să-şi adune.

— Ştii că te-aş putea ajuta financiar.

— În niciun caz! se săltă Emma într-un cot, privindu-l

cu severitate; cel puţin, privirea îi era cât putea de severă, având în vedere că părul i se revărsa peste faţă şi avea buzele umflate de sărutări. Şi-aşa îţi datorez destul, cu prezentările.

— Te temi să nu-ţi pierzi independenţa?

Emma se culcă la loc lângă el.

— Nu pot depinde de tine în toate privinţele, Jack, mai ales când e vorba de teatru, cu care oricum nu eşti de acord. De el trebuie să mă ocup singură.

Se cuibări mai bine în braţele lui, căutându-i căldura trupului.

— Chiar dacă nu sunt de acord cu devotamentul tău faţă de Vitrină, te respect, Em, şi nu mi te pot imagina complet dependentă de nimeni.

Începu să chicotească, la început încet, apoi mai tare, până când hohotele sale zguduiră patul.

— În regulă, spuse Emma, dacă râzi de mine, merit să ştiu de ce. Care-i poanta?

În sfârşit, râsul lui se mai potoli.

— Poanta e cu mine, Emma. Obişnuiam să-mi fac griji că femeile deveneau prea strâns legate de mine, prea dependente – iar acum, îţi cer să te ajut, iar tu mă refuzi.

Emma îşi rezemă capul de umărul lui şi-l cuprinse cu braţele de mijloc. Tăcu un timp, înainte de a vorbi din nou.

— Nu înseamnă decât că te schimbi, Jack, spuse ea încet, şi eu la fel.

Capitolul 8

A doua zi dimineaţă, complet machiată, Emma stătea lângă telefonul public din studio, cu receptorul proptit pe umăr, mâzgălind însemnări pe un blocnotes galben. Ascultă încruntată, apoi clătină din cap, mormăi câteva cuvinte de mulţumire şi închise. După ce tăie un număr de pe listă, introduse două fise de zece cenţi în aparat şi formă alt număr.

Regizorul de platou venea spre ea. Emma îşi înfipse privirea în cuburile de beton armat ale peretelui, sperând că, dacă nu-i dădea atenţie, avea să-şi vadă de drum. N-o făcu.

— Urmează ca secvenţă cu tine, Emma. Poate n-ar strica să te uiţi peste scenariu. În secvenţa cu sala de urgenţă ai fost cam nesigură.

— Pe-asta o ştiu ca pe Tatăl Nostru, îl asigură Emma, în timp ce-şi muta receptorul la cealaltă ureche. A, nu, m-am săturat de roboţi… Bine, bine…

Îşi ridică ochii spre cer, ascultă un moment, apoi i se adresă robotului:

— Mă numesc Emma Dixon şi am o urgenţă…

Recită textul până la sfârşit, dădu numărul, închise şi vârî mâna după alte fise.

Regizorul de platou clătină din cap, cu o ridicare a umerilor.

— Cinci minute, Emma, declară el, în timp ce pleca, lăsând-o să noteze în carneţel şi să-şi zornăie mărunţişul.

La pauza de masă, îi mai rămăsese o singură monedă de zece cenţi.

— Şi acum? se întrebă ea retoric, în timp ce se apropia Doris. Regizoarea se cocoţă pe marginea unei mese de recuzită, unde îşi puse un picior peste celălalt, balansându-şi-l nervoasă. Emma găsise încă o fisă. Simţi ochii lui Doris asupra ei, în timp ce o introducea în telefon şi forma numărul.

— Ce faci, Emma? Toată dimineaţa ai stat călare pe telefon.

Emma dădu din cap în direcţia ei, dar de vorbit, vorbi în receptor:

— Cum l-aş putea găsi?

Tăcu, ascultând.

— Aha, înţeleg.

Apoi, acoperind microfonul cu mâna, îi spuse lui Doris:

— Termin într-un minut.

Şi din nou, pe de rost, recită în receptor:

— Vă rog, aveţi grijă să-i parvină mesajul. E o urgenţă.

Puse receptorul în furcă şi o privi pe Doris.

— Ce fac? îmi pierd minţile, asta fac. Trebuie să se

schimbe instalaţia electrică a teatrului, şi nicăieri nu găsesc un electrician. Am zeci de numere, îşi fâlfâi ea lunga listă, dar nimeni nu acceptă. Până acum, am vorbit cu patru roboţi, o secretară care a spus că firma e ocupată o lună de-acum încolo, alta care a spus că e o sarcină prea complicată, şi o a treia care a declarat că nu încheie contracte decât pentru clădiri la începutul construcţiei. În sfârşit, am găsit un electrician adevărat, care a spus că-mi face un calcul estimativ şi pe urmă nici n-a aşteptat să-i spun numele şi adresa.

Oftă din greu.

— Şi-mi pare rău că am pierdut semnalul în prima secvenţă.

— Nicio problemă. Ai salvat bine situaţia.

— Cred că am început să mă satur de rolul ăsta, Doris.

— Am observat. Haide, mergem la masă şi vom sta de vorbă, propuse Doris şi se ridică, vârându-şi înapoi în coc obişnuita şuviţă de păr rebelă.

— Bine, dar pe scurt, răspunse Emma. Vreau să mai dau câteva telefoane.

Porniră pe culoar, spre bufet, unde amândouă aleseră salată şi cafea şi se aşezară la o masă mică, în colţ.

— Dacă aş avea curaj, acum mi-aş depune preavizul, continuă Emma conversaţia, cu speranţa că se va ivi ceva nou.

— Slabe şanse, Emma. Ştiu că ai luat în colimator ceva mult mai măreţ decât „Mâine…”, dar pe moment tot e mai bine decât nimic.

— Ai dreptate, fu Emma de acord. Oricum, n-aş putea să mă descurc fără salariu, mai ales acum, când am problema asta cu instalaţia. Probabil că avansurile de la următoarea montare nici măcar nu vor acoperi nota de plată, presupunând că găsesc pe cineva să facă lucrarea.

— Care-i următoarea montare?

— „Picnic”. Şi va fi o mare lovitură. La început, copiii au fost sceptici, dar şi-au revenit frumos. Aşteaptă numai până în seara premierei – dacă ajungem până acolo – şi vei

vedea cât de unic au interpretat piesa. E foarte interesant. Evident, te aştept la premieră

— Şi să-i aduci şi pe băieţi, Doris.

După expresia de pe faţa prietenei sale, Emma ştiu imediat că apăruseră noi probleme de familie, pe care avea să le afle în timpul mesei.

Şi le află. Lunga conversaţie îi lichidă toate planurile de a mai da vreun telefon în pauza de masă, iar Emma începea să-şi spună că era nevoie de un miracol pentru ca „Picnic" să aibă premiera la timp.

*

Iar miracolul se întâmplă şi, peste câteva zile, Emma încă mai încerca să înţeleagă totul, aşezată la masa din bucătărie, privind nota de plată a lucrării. Se auzi soneria şi năvăli Maggie, cu ziarele sub braţ şi o pungă maro în mână.

— Ai pus de cafea. Bravo! Eu am adus micul dejun.

Emma încă mai avea factura în mână.

— Aia ce-i? întrebă Maggie, fără curiozitate.

— Un soi de miracol, cred.

— Ei, eu am aici ceva mult mai interesant decât miracolele.

Emma îi turnă mamei sale o ceaşcă de cafea, umplând-o din nou şi pe a ei. Nu mai venise în vizită de luni de zile, iar acum iat-o aici, imediat după recenta apariţie a lui Clay. Era clar că fratele ei vorbise cu Maggie.

Următorul ei comentariu confirmă bănuielile Emmei.

— E un bărbat foarte atrăgător, profesorul nostru, spuse Maggie, aruncând pe masă unul dintre ziare; era împăturit astfel încât să se vadă o anumită fotografie. Nici tu nu arăţi rău, deşi nu sunt sigură dacă părul tău dă într-adevăr bine. Poate că dacă foloseai ondulatorul, ca să ţi-l tapezi în creştet…

Emma înhăţă ziarul şi citi cu voce tare:

— „Jack Winston, bine cunoscutul cineast, participă la premieră cu o actriţă necunoscută". Nici măcar nu-mi menţionează numele, se văită ea. „Actriţă necunoscută".

Lăsă ziarul să cadă pe masă, fierbând.

— Grozav. Apar în paginile „Herald”-ului, arătând ca altă blondă din lungul şir al lui Jack.

— Ar trebui să pui la încălzit cornurile, propuse moale Maggie, dar Emma n-o asculta. Luase din nou ziarul şi citea articolul care însoţea fotografia.

Maggie ridică din umăr, se duse la aragaz, găsi o tavă pentru cornuri şi aprinse cuptorul.

— Mai e o poză în „Times”, adăugă ea, peste umăr. Este luată dintr-un unghi prost, dar…

Emma luă ziarul, găsi fotografia şi citi rapid textul.

— Ei, aşa mai merge. Măcar am un nume şi câteva merite.

— Cred că, de-acum, Jack s-a obişnuit cu luminile rampei.

Fiica ei dădu din cap. Era clar că fotografii care stătuseră în faţa cinematografului cu o seară în urmă nu pe ea o aşteptaseră. Alergaseră pe urmele celebrităţilor, iar Jack corespundea perfect reţetei. Cât despre Emma, singurele apariţii în presă pe care putea conta erau referirile ocazionale din *Soap Opera Roundup.* Privi din nou fotografia. Jack era devastator de chipeş, iar ea însăşi… Studie cu mai multă atenţie cuplul din ziar. Da, arăta ca femeia al cărei loc ar fi fost la braţul lui Jack – rece, sofisticată, chiar puţin cam vanitoasă. Jack avea să fie mulţumit. Insistase ca Emma să participe la premieră şi la petrecerea obligatorie de după aceea, în pofida protestelor ei.

Jack nici măcar nu i le ascultase, în timp ce înşira lista invitaţilor importanţi. În cele din urmă, Emma acceptase. Acest lucru se întâmpla des în ultima vreme, propunerile lui Jack finalizându-se prin acceptul ei. Acum, privind ziarul, simţi un real fior de satisfacţie. Îşi întindea noile aripi şi începea să zboare.

— Găsesc că e incredibil de interesant, anunţă Maggie, aducând la masă cornurile calde, unse cu unt. Fiica mea şi Jack Winston… dar recunosc că mă cam surprinde. Niciodată nu mi-am închipuit că…

— Că sunt genul lui? Ştiu. Emma rupse o bucăţică de corn fraged, începând s-o mestece gânditoare. Însă te-ai mira să afli cât de bine ne înţelegem.

Clătină din cap.

— Până şi eu mă mir.

Ochii lui Maggie se îngustară.

— N-aş vrea să par pesimistă, draga mea, dar Jack Winston nu e genul de bărbat care să se îndrăgostească.

— Cine spune că m-am îndrăgostit? întrebă Emma, ridicând bărbia într-o atitudine defensivă.

— Dar, Emma, nu la tine mă refeream, draga mea, o privi Maggie cu ochi inocenţi. Am spus doar că el nu e genul de om care să se aşeze la un loc şi să rămână constant.

— Ştiu foarte bine, mamă, şi nici nu mă gândesc la aşezări pe loc sau la „constanţă”, cum atât de cuviincios te-ai exprimat.

Deci, ăsta era motivul vizitei lui Maggie – sfaturile materne pentru viaţa ei sentimentală.

— Nu m-am îndrăgostit de el, repetă Emma.

Îi plăcea să spună cuvintele cu voce tare; îi dădeau o senzaţie de siguranţă.

— Fireşte că nu, o linişti Maggie. Dar dacă nu e o poveste de dragoste, de ce te uitai aşa la el? arătă ea fotografia din ziar, indicând clar ce voia să spună. Şi v-am mai văzut împreună şi la Brandon, ţii minte? Iar Clay v-a văzut pe Rodeo, şi aici, la tine acasă.

— Va să zică, tu şi Clay vă comparaţi observaţiile?

Emma încerca să-şi spună că era o preocupare matern-frăţească, un amestec unde nu le fierbea oala, dar îi venea greu, mai ales întrucât niciunul dintre ei nu mai manifestase vreodată prea mult interes faţă de viaţa ei în societate. Mă rog, toate au un început, îşi spuse. Se hotărî să treacă peste comentariile lui Maggie despre dragoste.

— Amândoi aveţi dreptate, îi spuse ea. Petrec mult timp cu Jack. M-a ajutat să-mi pun priorităţile în ordine, mi-a organizat timpul, m-a scos la rampă, unde fac cunoştinţă cu oameni influenţi.

— Ei, e clar că aveai nevoie de un mic brânci. Eşti prea ocupată cu problemele altora. Era clar că Maggie nu se considera ca făcând parte din acel grup de intruşi.

— Şi gândeşte-te numai, continuă ea, eu am fost cea care v-am făcut să vă cunoaşteţi. Dacă n-o tuleai în junglă să mă cauţi, poate că nu v-aţi fi întâlnit niciodată.

Emma clătină din cap. Lui Maggie nu-i era niciodată greu să-şi aroge merite.

— Cu asta, nu mă îndoiesc că ai dreptate, mamă, spuse ea răutăcios.

Maggie zâmbi, o dată ce primise ceea ce i se cuvenea.

— Şi-acum, povesteşte-mi despre miracolul ăsta. Luă nota de plată de pe masă, delicat, între degetul mare şi cel arătător. Chestiunile băneşti o cam dezgustau. Mi se pare că-i o factură. Halal miracol!

— Este o factură, pentru refacerea instalaţiei electrice a teatrului, care s-a realizat într-o singură zi şi la un preţ uluitor de ieftin.

— Eu numesc asta baftă. Unde-i miracolul?

— Cred că de fapt nu e niciunul. Acum câteva zile, ni s-au stins luminile. Juan a spus că avea să-l cheme pe vărul lui, care apoi urma să-şi cheme un prieten, electrician. Mie mi se părea un lanţ foarte lung, aşa că am stat agăţată de telefon ore întregi, încercând fără niciun succes să găsesc pe cineva. Iar acum, din senin, totul e gata.

Maggie îşi termină cafeaua.

— Evident, Juan l-a găsit pe vărul lui…

— Care pe urmă l-a găsit pe electrician, iar ăla a venit fugind de i sfârâiau călcâiele. Mi se pare foarte straniu. Jack a spus…

— Iar începi.

— Cum adică, mamă?

— Numai la el îţi stă gândul, Emma. Nici măcar de-un mic miracol nu te poţi bucura, fără să te gândeşti la Jack.

Maggie întinse mâna peste masă, spre a fiicei sale.

— Eu găsesc că e absolut minunat că Jack s-a oferit să te ajute. E cel mai bun, ştie totul despre cinematografie

şi-i cunoaşte pe toţi. Dar…

— Dar ce? întrebă Emma cu reţinere, ştiind că, deşi o luase un moment pe-alături, Maggie era hotărâtă să revină la subiectul vieţii ei sentimentale.

Şi avea dreptate.

— Numai să nu uiţi când se va sfârşi, oricum s-ar sfârşi. Nu vreau să…

— Să mi se frângă inima, completă Emma. Nicio grijă, Maggie. Stau cu ochii larg deschişi, crede-mă.

Maggie nu păru să se îmbuneze decât parţial.

— Îţi dai seama că am avut ceva experienţe, la viaţa mea, cu bărbaţii ca Jack – tipi absolut trăsnet. Aşa că ştiu eu ce vorbesc. Întotdeauna am fost atentă şi în gardă. Chiar şi cu tatăl tău.

— Cu tata? întrebă Emma, surprinsă.

— A, da, era un mare golan.

Aceste cuvinte o mirau nespus, ea amintindu-şi un bărbat cărunt, a cărui maximă probă de îndrăzneală fusese drumul zilnic cu maşina până la serviciu.

Maggie nu observă, sau preferă să ignore expresia neîncrezătoare a Emmei.

— Mare golan, repetă ea. Desigur, am avut noroc. S-a îndrăgostit de mine şi a ales permanenţa.

Oftă adânc, iar Emma ştiu ce însemna acest oftat: soarta n-avea să-i întindă o mâna la fel de binevoitoare şi fiicei lui Maggie.

Ridicându-se să plece, Maggie o privi cu blândeţe.

— Trăieşte-ţi clipa, draga mea, dar…

— Ştiu, mamă. Să fiu atentă.

O conduse la uşă şi o privi cum se îndepărta, vioaie şi cu o ţinută impecabilă, pe culoar, spre lift. Apoi, Emma închise uşa şi se rezemă de ea. Sentimentele îi erau contradictorii. O parte din ea era nemulţumită de sfaturile nesolicitate ale lui Maggie pentru fiica ei în toată firea. La urma urmei, era una şi aceeaşi cu cea care o scotea întotdeauna pe Maggie din încurcături. Pe de altă parte, le era recunoscătoare şi lui Maggie, şi lui Clay. Erau complet lipsiţi de subtilitate, dar nu şi de solicitudine. Iar dacă

Maggie nu manifestase niciodată prea mult interes faţă de bărbaţii din viaţa fiicei sale, fusese întotdeauna cea mai mare admiratoare a Emmei. Când alţi părinţi i-ar fi putut descuraja aventura teatrală, Maggie fusese mereu entuziasmată, participând la toate premierele, în orice teatru, cât de mic, cât de izolat, ba chiar trimiţând pentru „Şi mâine e o zi" scrisori sub semnături false, ca din partea admiratorilor, care o ridicau în slăvi pe Sora Cyndi.

Emma se uită la ceas. Trebuia să intre la machiaj peste o oră, dar nu pleca nicăieri până nu-şi făcea joggingul. Intră în dormitor şi luă pe ea un şort, un tricou şi o pereche de adidaşi. Alergarea o ţinea în formă, dar nu din acest motiv o făcea. Emma alerga fiindcă acest lucru îi oferea câteva momente de singurătate, departe de prieteni şi familie. îi dădea timp de gândire.

*

În ziua premierei cu „Picnic", Emma ajunse la teatru la amiază. Repetiţia generală din seara trecută nu mersese ca pe roate, iar copiii hotărâseră să mai repete o dată, înainte de reprezentaţie. Nu-i putea convinge că repetiţiile generale ieşeau întotdeauna jalnic. „Se zice că, dacă merg bine, aduc ghinion", le spusese ea elevilor.

Aceştia o priviseră fără expresie, aşa că încercase pe altă cale: „Nu vreau să fiţi obosiţi la ridicarea cortinei. Spontaneitatea e mai importantă decât câteva replici uitate sau obiecte de recuzită lipsă".

„Avem nevoie de încă o repetiţie, Em", ripostă Angel. „Şi nu-ţi face griji. Ne va rămâne destul fior".

„Suntem gagii cu sânge fierbinte, ai uitat?" susţinuse altcineva.

În cele din urmă, Emma acceptase repetiţia generală în plus, iar la ora începerii reprezentaţiei copiii arătau încă proaspeţi. Emma, însă, se simţea ca o cârpă stoarsă, stând în buzunarul scenei, de unde privea printr-o gaură a cortinei roase. Probabil că nu era atât obosită, cât dezamăgită. Jack nu se zărea printre spectatori. Ştia că avea o întâlnire de afaceri, dar o asigurase că urma să

vină.

Doris stătea în rândul întâi, cu unul dintre recalcitranţii ei fii alături. Alături se aflau Maggie şi Clay, iar Emma observă mulţi actori din distribuţia serialului „Şi mâine e o zi”, două fete din clasa de dans şi jumătate din colegii de la actorie, inclusiv profesorul, el însuşi un actor foarte respectat. Era şi timpul ca puştilor ei să li se acorde puţină atenţie. După cum arătau unii dintre spectatori, se putea chiar să primească şi câteva donaţii frumuşele. Avea să fie o seară excelentă.

Se întrebă dacă şi Sam ar fi fost de aceeaşi părere. Stătea aşezat la marginea rândului, părând foarte hotărât s-o şteargă afară la jumătatea piesei. Ei bine, îl aştepta o surpriză – pe toţi îi aştepta. Era o sală bună, amestec de cravate negre şi blugi, jumătate vecini şi rude ale actorilor, jumătate prieteni de-ai Emmei – dintre care unii se apropiau de statutul de celebritate.

— Ia uite la gagiul ăla, şopti Teresa peste umărul sufleorului. E tipul cel nou din „Mâine...”, nu, Em? Doctorul Taylor. Vulpişor.

Emma se bucura că Gary ajunsese la premieră. Numai de-ar fi ţinut şi Jack la ea atât de mult încât să vină. Se sili să iasă din scenă, revenind la funcţiile ei de regizoare, directoare de scenă, sufleor şi mamă a tuturor răniţilor. Peste cinci minute, cortina se ridică din faţa unor zori de zi în Midwest.

Prima replică fu rostită nesigur. Emma se aşteptase. Angel era cel care avea să spargă balonul de tensiune cu răspunsul lui, făcându-i pe actori şi spectatori să se destindă. Emma îşi ţinu respiraţia, în timp ce Angel ieşea pe veranda casei de la fermă, coborând apoi treptele ca şi cum el ar fi fost stăpânul, cu replica rostită tare, clar, şi complet în pielea personajului.

Imediat, îşi luară zborul. Emma îi însoţi pas cu pas şi nici nu se mai gândi la Jack, până la prima pauză, când cortina coborî şi aplauzele îi permiseră să se relaxeze, privind din nou în sală, cu speranţele reînnoite.

Nu era acolo. Dar recunoscu un chip care o surprinse

şi o emoţionă. Jerry Abrams. Clipi din ochi şi se mai uită o dată. Era celebrul agent, nu încăpea nicio îndoială. Vorbise despre piesă în seara când le făcuse Jack prezentările, la seria Prelegerilor despre Mari regizori – ba chiar, toată seara vorbise, după cum susţinea Jack. Însă nu precizase data premierei şi, când îl sunase la birou ca să-i amintească, o secretară indiferentă o asigurase că domnul Abrams avea să revină cu un telefon a doua zi. Nu-i dăduse niciun telefon. Şi totuşi, acum era acolo, aşezat în fundul sălii, lângă fratele mai mic al Teresei şi fără să arate deloc nemulţumit. Oare minunile n-aveau să mai contenească?

Chiar înainte de ridicarea cortinei la începutul actului doi, Emma privi din nou şi-l văzu, stând în picioare în spatele sălii. Buna dispoziţie i se înălţă până la cer. Fusese bucuroasă să-l vadă pe Sam şi încântată pentru copii că sosise Jerry Abrams, dar cel care conta cu adevărat era Jack. Nu-şi dăduse seama ce însemnau prezenţa şi sprijinul lui, până nu-l văzuse stând în acel loc. Atunci, înţelese dintr-odată cât de profund se integrase în viaţa ei.

*

Emma obişnuia să meargă cu maşina până la Venice, după cursul de dans din serile de marţi, ajungând pe la zece şi rămânând până a doua zi dimineaţă, când ea şi Jack o luau la goană în direcţii opuse. În marţea de după premiera cu „Picnic”, porni într-acolo mai entuziasmată ca de obicei. Lui Jack îi plăcuse spectacolul. De fapt, lăudase din tot sufletul profesionalismul copiilor şi atitudinea proaspătă faţă de text.

Acum, era rândul ei să se cufunde în munca lui Jack, văzând în sfârşit montajul complet al documentarului despre Nak-mal. Plecase de la cursul de dans fără a trece pe acasă să se schimbe şi încă mai avea pe ea dresul galben, cu o fustă-pled purpurie petrecută împrejur. Când năvăli în studio, Emma creă o pată de culoare care înveseli şi camera, şi pe Jack.

— Parc-ai fi un curcubeu, comentă el, aplecându-se s-

o sărute.

Un curcubeu destul de multicolor ca să mă ademenească departe de Nak-mal şi toată strălucirea lui.

Începuse ca un sărut scurt, înainte de a se întoarce la treabă, dar pe parcurs se schimbă oarecum. Trupul Emmei se mula sugestiv peste al lui, iar gura i se deschise, caldă şi dulce, sub buzele lui.

— Poate că, murmură Jack, reuşim să amânăm şedinţa de lucru.

Emma făcu un pas înapoi, clătinând din cap.

— Ba nici să nu te gândeşti, Jack. Vreau să-ţi văd filmul. Mă simt aproape ca şi cum aş face parte din el.

— Eşti o coordonatoare de proiect aspră, gemu el, însă mi-ar plăcea să-ţi arăt ceva.

Îşi trecu un braţ pe după talia ei şi o conduse spre masa de montaj. Acolo, se aplecă peste enorma şi vechea instalaţie, despre care îi spusese că era o parte a vieţii lui de când se apucase de cinematografie. Maşinăria se puse în mişcare cu scârţâieturi, scuipând peliculă într-o găleată căptuşită cu plastic şi apoi înghiţind-o din nou, când Jack inversă direcţia. Privi imaginile succedându-se pe micul ecran, trecându-şi filmul prin mâini, pentru a încetini apoi dintr-o pedală.

— Aici, spuse el, dând la o parte vizorul şi însemnând o fotogramă cu dermatograful portocaliu. Uită-te atentă la cadrul ăsta.

Se dădu la o parte, pentru ca Emma să poată privi în ocular.

— E şeful echipei arheologice, sosind la Nak-mal, în prima zi. Am trimis acolo un cameraman, anume ca să filmeze sosirea. M-am gândit că-mi putea fi de folos. îi vezi faţa?

— Ce tânăr e…

— Şi însufleţit, adăugă Jack. Mă gândesc să intercalez secvenţa asta, e foarte sugestivă.

Derulă filmul şi încărcă altă bobină.

— Asta-i peste o lună, două, când aveam acolo toată echipa de filmare. Uită-te aici. Opri aparatul, dădu iarăşi

vizorul la o parte şi însemnă o fotogramă.

Emma se concentră asupra imaginilor cu acelaşi tânăr, descoperind un cap de piatră printre ruine.

— Sunt superbe, îngăimă ea.

Mai văzuse materialele filmate, dar nu în contextul întregului film.

— Azi am montat partea asta, îi explică Jack. După ploaie, voi trage cadrele contemporane, ca să le pun în paralel.

— Coliba cu acoperiş de frunze a familiei Vega, sugeră Emma.

— Exact, răspunse el cu un zâmbet.

Emma se concentra asupra filmului care gonea prin vizor.

— Şi ce-ai zice de profilurile astea ale străvechilor mayaşi, indică ea feţele sculptate migălos într-o metopă de piatră, intercalate cu familia Vega?

— Şi jaguarul ăla mare, sculptat…

— În contrast cu Chevroletul lui Señor Vega! propuse Emma, chicotind.

Jack râse şi o cuprinse cu braţul, dar nu opri filmul. Continuă să lucreze cu Emma lângă el, însemnând cadre, tăind şi lipind, inserând blancuri pentru a indica fragmentele care urmau să fie filmate după ploaie. În sfârşit, peste o oră şi mai bine, opri masa de montaj, se întinse şi-i dărui sărutarea de care îi fusese atâta dor.

Emma ridică privirea spre el, zâmbindu-i. În tricou şi pantaloni scurţi de bumbac, cu părul brunet zbârlit în jurul feţei, era un alt Jack Winston. Nu arheologul arogant cutreierând jungla, nici cineastul sofisticat, la o serată în lumea bună, ci profesionistul devotat, plin de un entuziasm adolescentin faţă de proiectul său. Emma era la fel de entuziastă, pe măsură ce filmul începea să prindă formă.

— Te interesează cu adevărat, nu-i aşa? o întrebă el.

— Sigur că da. Şi eu sunt regizoare, ai uitat? Nu e o diferenţă chiar atât de mare între scenă şi ecran.

Jack îi mai depuse un sărut scurt pe creştetul capului – ca scuză sau din afecţiune, Emma nu era sigură.

— Uneori, uit ce deşteaptă eşti, spuse el, luând-o de mână pentru a o ridica de pe bancheta tare. Haide, să ieşim la o plimbare. În seara asta e lună plină.

La miezul nopţii, plaja era liniştită, răcoroasă şi pustie, cu excepţia câte unui alt cuplu asemenea lor, profitând de solitudine.

— Singurele momente în care să te plimbi pe plaja din Venice, îi spuse Jack.

Marea era neagră precum cerneala şi de o linişte stranie, valurile sale blânde murmurând încet, în timp ce lingeau nisipul, la reflux. Nu mai rămăsese nici urmă din amatorii de soare care umpluseră plaja cu câteva ore în urmă, decât un iz de loţiune pentru soare cu aromă de cocos, care stăruia de la o zi de vară la următoarea.

Jack şi Emma se plimbau fără nicio destinaţie precisă, amândoi duşi în altă lume. Numai de-ar fi putut să fie întotdeauna la fel, îşi spuse ea, fără nicio carieră care să le tulbure fericita singurătate. Dar Jack, fără cariera lui, n-ar mai fi fost acelaşi, şi nici ea, bănuia Emma. El era un cineast, în primul şi-n primul rând, la fel cum şi ea era actriţă. Şi totuşi, în ultimele săptămâni, faptul de a fi actriţă însemnase adesea mai puţin decât cel de a fi împreună cu Jack.

Nu te îndrăgosti, o avertizase mama ei. Uşor îi era lui Maggie s-o spună, când nu ştia ce înseamnă să te plimbi pe o plajă luminată de lună, cu braţul lui Jack în jurul trupului. Se opriră, rezemându-se de digul din piatră, iar Emma îşi frecă faţa de pieptul lui, cu un suspin de plăcere.

Simţea vaporii oceanului pe braţele şi picioarele goale, în timp ce valurile blânde le scăldau picioarele. Nu se mişcau, iar următorul val se furişă mai sus, delicios de rece, la fel de răcoros ca briza ce la înfoia părul. Emma tremură uşor, când Jack o strânse şi mai tare. Numai faţa îi era înfierbântată, îmbujorată de emoţie, în vreme ce buzele lui i le căutau şi le găseau pe ale ei, într-un sărut sărat de mare şi de vânt.

— Te-aş putea seduce chiar aici, pe stânci, îi şopti. Ai fi şocată?

— Nu, murmură ea. Dar s-ar putea ca paznicii care patrulează în jeepuri să fie cam surprinşi.

Jack râse, luând-o de mână pentru a o ajuta să treacă peste stânci, până pe nisipul neted de dincolo.

— Atunci, va trebui să mă resemnez să te privesc.

Ţinând-o de ambele mâini, se aplecă pe spate, sorbind din ochi imaginea Emmei cu razele lunii jucându-i în păr. Apoi o trase spre el, o învălui cu braţul şi-şi reluă plimbarea.

— Şi ce s-a mai întâmplat în viaţa ta, în ultimele două zile? o întrebă el.

— Destul de multe. Pe de o parte, Sam mi-a găsit o nouă ofertă de televiziune. Un rezultat direct al fotografiei mele din ziare, la braţul lui Jack Winston.

— Doamne sfinte, repede mai merge. N-aveam idee că…

— …Prezenţa mea lângă tine îi putea da un asemenea impuls carierei mele. Ba sigur că o ştiai. Însă ascultă şi restul, şi s-ar putea să nu mai fi atât de mândru, continuă Emma, stăpânindu-şi un chicotit.

— Care-i bancul? îi privi el faţa amuzată.

— E o emisiune-concurs de zi, iar eu aş fi celebritatea invitată special, timp de o săptămână. Să dau indicii, să rezolv rebusuri şi să arăt trăsnet. Cred că aşa i-a descris lui Sam rolul coordonatorului de emisiune. Nu ies prea mulţi bani, dar gândeşte-te ce reclamă îmi fac.

Jack se opri brusc.

— Dacă-mi spui că ai acceptat oferta asta, să ştii că nu mai răspund de acţiunile mele.

— Sigur că… n-am acceptat-o, râse Emma, privind cum expresia lui aspră se relaxa. Sunt perfect conştientă că emisiunile astea sunt pentru foşti şi rataţi, şi n-ar folosi cu nimic carierei mele. „Absolut” cu nimic, cum ar zice Maggie. Dar Sam nu e deloc mulţumit. De două zile tot pufăie din trabuc şi-mi suflă mie fumul în nas, ducând muncă de lămurire cu mine în legătură cu publicitatea. „Cui îi pasă că emisiunea nu e o capodoperă? Tot te scoate la rampă”, insistă el. „Cine ştie, s-ar putea ca vreun mare

regizor de film în căutare de noi talente să fie un fan al jocurilor şi concursurilor”.

Jack râse.

— Tare mă îndoiesc. Şi-n plus, genul ăsta de reclamă ţi l-ai făcut din plin, cu „Mâine...”, îi aminti el. O să vină şi o mare ocazie, curând.

Şi merseră mai departe, lăsând urme de paşi în nisip, călăuziţi de cărarea argintie a lunii pe apa neagră şi licărul stelelor sus pe cer. Departe, în lungul plajei, trecură pe lângă doi tineri culcaţi pe o pătură, care vorbeau încet între ei, în întuneric. Zâmbind, Jack o strânse puţin mai tare. Era o noapte romantică şi îi dădea un răgaz de gândire. Se opri din mers, o privi în ochi, apoi porni iar, cu fruntea înnegurată. Părea ezitant, chiar puţin nesigur. Emma simţi că avea să-i spună ceva. îl privi, în aşteptare.

— În curând va trebui să plec din oraş, începu el, iar respiraţia Emmei se opri. Mă duc la San Francisco, pentru câteva zile.

Emma începu să respire din nou. Numai la San Francisco – nu în Mexic, încă – şi doar pentru câteva zile. Dar de ce devenise atât de şovăitor?

Oprindu-se din nou, Jack îi atinse faţa cu mâna.

— Vreau să vii cu mine.

Invitaţia fusese lansată cu nepăsare, ca şi cum ar fi poftit-o la cină, dar mâna de pe faţa ei şi tonul cuvintelor nu erau deloc indiferente. Se gândise mult şi temeinic la acel lucru. Era important.

— Voi vorbi la conferinţa Societăţii Ecologice Internaţionale.

Emma era la curent cu prestigioasă organizaţie care lucra activ în toate domeniile protecţiei mediului. Atitudinile sale ferme atrăgeau atenţia presei din lumea întreagă.

— Am citit despre conferinţă. Nu-i onorează pe cei care şi-au adus contribuţii importante la protecţia mediului?

— Ba da.

— Şi te onorează şi pe tine?

Replica lui fu din nou afirmativă.

— Aş vrea să fii cu mine acolo.

Emmei îi venea să răspundă strigând, dar Jack nu se întrerupse destul timp.

— Ştiu că eşti ocupată, Emma, şi s-ar putea să-ţi fie greu să scapi.

— Voi veni, Jack, chiar şi de-ar trebui să urnesc cerul şi pământul şi M.B.S.-ul ca să reuşesc. Cum te-ai putut gândi, fie şi o clipă doar, că n-aş vrea să vin?

— Aici încep să se întâmple lucruri importante pentru tine, îi reaminti el.

Emma îl opri cu un gest al mâinii.

— Ani de zile am aşteptat; ce contează câteva zile? Vorbeşte-mi despre deplasare, Jack.

Acum, când o invitase, iar ea acceptase, Jack se molipsi parţial de entuziasmul ei.

— Decolăm vineri şi vom sta până duminică. Sau, poate până luni, adăugă el cu nepăsare. Timp cât cuprinde ca să admirăm peisajele. San Francisco e unul dintre oraşele mele favorite; va fi distractiv să-l văd prin ochii tăi.

Emma dădu din cap. Avea să fie şi mai distractiv să aibă la dispoziţie câteva zile numai cu el. Se înălţă pe vârfuri şi-l sărută pe buze.

— Gândeşte-te numai, trei zile de capul nostru. Niciodată n-am mai avut parte de atâta timp împreună.

Era un pas important pentru amândoi; Emma o ştia, iar Jack de asemenea. I-o demonstrase clar, prin ezitarea cu care o invitase. Emma îşi dădea seama prea bine că, luând-o cu el, Jack o declara cea mai importantă persoană din viaţa lui, singură femeie pe care o alesese ca să-i fie alături cu acea ocazie prestigioasă.

Şi totuşi, se oprise să se întrebe dacă nu cumva călătoria avea să-i încurce planurile pentru carieră. Tocmai când Emma credea că ajunsese să-l cunoască, o surprindea din nou.

Întinse mâinile spre ea şi porniră înapoi către casă, doi oameni aruncând o singură umbră pe nisipul luminat de lună.

Capitolul 9

— Ai apărut! strigă Emma. Repede, Jack!

Reglă culoarea televizorului şi se instală pe canapea, în apartamentul lor de la un etaj superior al Hotelului Mark Hopkins.

— Jack! îl chemă ea din nou, când interviul începu, dar el intră alene, fără să ia în seamă ecranul televizorului, privind pe fereastră, spre panorama oraşului San Francisco, ivindu-se din ceaţă.

— L-am mai văzut, Emma. Ai uitat că ni l-a pus regizorul de emisie, după înregistrare? o dojeni el cu blândeţe.

Încercă să nu-l ia în seamă, rămânând cu ochii lipiţi de televizor, în timp ce reportera, cu o voce vesel-iscoditoare, începea interviul întrebându-l pe Jack: „Nu credeţi că ţelul dumneavoastră din trecut pare…”

— Puţin cam ridicol, sfârşi Jack propoziţia cu propriile lui cuvinte, dar imitând vocea obraznică a femeii. Apoi se apropie de aparat şi-l închise.

Când Emma dădu să protesteze, clătină din cap:

— Suntem într-unul din cele mai frumoase oraşe ale lumii, vreau să-mi petrec ziua cu tine, şi al dracului să fiu dac-o să ne uităm la televizor.

— Chiar şi când apare Jack Winston? replică ea, cu un mic zâmbet răutăcios.

— Chiar şi atunci. Şi-n plus, ai originalul aici, în cameră.

Emma râse întinzând mâinile, pentru ca Jack s-o ridice de pe canapea, în braţele lui. Mobila din salonul apartamentului de la etajul douăzeci era elegantă şi veselă. Ziarele de dimineaţă zăceau acum împrăştiate pe măsuţa albă şi unul dintre fotolii – ziare pline cu interviuri şi articole despre conferinţă. Majoritatea fotografiilor îl reprezentau pe Jack Winston. Presa aproape că-i ignorase pe ceilalţi vorbitori, concentrându-se asupra celui care constituia subiectul cel mai interesant şi a cărui carismă stimula cititorii. Pe Jack puteau conta oricând. Era răsfăţatul mass media. De astă dată, le oferise şi un mic

supliment: o adusese cu el pe Emma. Însă chiar şi singur, Jack Winston era mai impresionant decât în mărime naturală.

Emma îl privi întrebătoare, încercând să suprapună imaginea publică peste omul pe care-l cunoştea. Însă imaginile se înceţoşau. Jack Winston se schimba încontinuu.

— Haide, spuse el. Să-ţi arăt oraşul San Francisco aşa cum nu l-ai văzut niciodată. Purta o pereche de pantaloni kaki, o bluză polo şi un veston de tweed.

Emma, care mai fusese de câteva ori la San Francisco, părea să nu-şi ia niciodată hainele potrivite pentru imprevizibila vreme din nordul Californiei. Privind spre dimineaţa rece şi ceţoasă, trase pe ea un pulover subţire şi gemu:

— Nici măcar impermeabilul nu mi l-am adus.

— Am să-ţi ţin eu de cald, spuse Jack cu un surâs complice, în timp ce ieşeau din apartament. Luară liftul până în holul hotelului. Afară, felinarele din jurul aleii circulare erau încă aprinse din cauza ceţii, care se furişa în jurul lui pe Nob Hill.

— E o zi superbă, proclamă Jack, oprind un taxi pentru a-i duce în Chinatown.

Acolo, o târî pe Emma după el de-a lungul unor străduţe dosnice nefamiliare, în căutarea restaurantului său favorit.

— Vom începe cu un prânz luat mai devreme.

— Cred că te-ai rătăcit, îl provocă Emma, după douăzeci de minute de goană pe urmele lui.

— Ha! aruncă el peste umăr. Nu acel Jack Winston care a explorat sălbăticiile de pe şapte continente. Niciodată!

Şi cu asta, luă un start fals pe Brenham, reveni de unde porniseră, apoi încercară pe Waverly, în timp ce Emma abia îşi stăpânea râsul. În sfârşit, coti pe o alee strama şi ajunseră în faţa unei clădiri pe al cărei perete se zăreau nişte litere atât de şterse, încât abia dacă mai erau lizibile.

— Vai, vouă, necredincioşilor, spuse el.

— Nici nu mă mir că nu l-ai găsit, sublinie Emma. Ăsta-i dosul clădirii.

— Pe Chin nu-l poţi prinde decât pe la spate, replică Jack fără nicio logică, în timp ce o apuca iar de mână şi o conducea pe o scară strâmtă de lemn. Pregăteşte-te pentru un experiment culinar fără egal în afara Chinei continentale.

Emma îl urmă încântată, fără a se îndoi un moment că o aştepta o surpriză. Mai mâncase în Chinatown, dar numai la restaurantele turistice. De fapt, toate vizitele ei în San Francisco fuseseră previzibile: degustări de creveţi la Fisherman’s Wharf şi de ciocolată în Girardelli Square, plimbări cu tramvaiul pe Telegraph Hill, cumpărături de la Gumps. Până şi la Alcatraz fusese. Pe-atunci, nu se aşteptase niciodată să ajungă să vadă oraşul San Francisco prin ochii lui Jack Winston.

Intrară în restaurantul întunecos, doldora de mese mici, unde Emma observă că nu stătea niciun turist. Muşterii erau orientali cu dare de mână, care pretindeau perfecţiunea culinară. Majoritatea, inclusiv Jack, păreau să fie prieteni cu patronul. Jack îl cunoscuse pe fratele lui Chin cu ocazia unui turneu de filmări în China, iar acum era considerat practic un membru al familiei.

— Ţi-ai luat în sfârşit o nevastă?

Chipul domnului Chin era numai zâmbete, iar ochii săi negri jucau, în timp ce-i instala la masă. Era clar că o considera pe Emma o clientă deosebită.

Jack clătină din cap.

— O prietenă, care şi ea e o mare admiratoare a bucătăriei din ŞÂC iuan.

— Atunci eu însumi voi prepara o specialitate anume pentru tine şi fermecătoarea ta prietenă, anunţă domnul Chin, cu un licăr în ochi. Veţi primi bucate alese cum nicăieri nu se mai găsesc.

Emma îl privi pe trupeşul bucătar pornind cu pas legănat spre bucătărie. Niciodată nu mai văzuse un oriental atât de rotofei şi robust.

— Dacă face reclamă pentru propria lui mâncare, îi spuse ea lui Jack, abia o aştept.

Masa se ridică mai presus de speranţele ei. După două ore şi şapte feluri de mâncare, Emma abia se mai putea ridica de pe scaun.

— Nu-s sigură că voi mai mânca vreodată în viaţa mea, gemu ea.

— Ai să mai mănânci, dar probabil că niciodată la fel de bine, replică Jack, fără ca Emma să-l poată contrazice.

— Dar să mai merg, voi putea? se întrebă ea cu voce tare.

— A sosit timpul să aflăm.

Cu eforturi exagerate, Emma coborî treptele, în timp ce Jack o aştepta răbdător, încercând să nu se lase pradă râsului.

— Şi-acum, pe patru roţi, spuse el, oprind un taxi, iar apoi, pe apă. Cred c-o să-ţi facă plăcere. În West Harbour, îi comandă Jack şoferului.

Peste zece minute, opreau lângă un debarcader, iar Jack o conduse printr-un elegant club de iahting, până pe un doc unde se opriră lângă o barcă prelungă cu motor.

— E a unui prieten, spuse el scoţând cheia din buzunar.

— Unde mergem?

— La Sausalito.

— Feribot nu este?

Emma era sigură că pe pontonul de unde luase bacul spre Alcatraz se anunţau şi croaziere până la Sausalito.

— Ba cum să nu, răspunse Jack, în timp ce dezlega parâmele şi pornea motorul. Dar te vreau numai pentru mine.

Ceaţa se ridicase, iar Emma stătea la prova ambarcaţiunii, lângă Jack, privind cum strălucea podul Golden Gate în lumina soarelui şi spunându-şi din nou cât de diferit era, cât de înviorător şi neobişnuit, ca iniţiativa să nu-i aparţină Emmei Dixon. Altcineva conducea şi, până acum, îi plăcea nespus.

Restul zilei fu şi mai agreabil. În Sausalito, se urcară

pe străzile întortocheate, pline cu flori, pentru a ajunge pe terasa unui mic restaurant, unde băură punciuri de rom, privind San Francisco-ul în depărtare. Două ore de soare fără ceaţă încălziseră aerul, dar acum, când oraşul aluneca spre amurg, Jack îşi scoase vestonul şi-l puse pe umerii Emmei. Terasa era goală, cei câţiva clienţi care rămăseseră din mulţimea întârziată de la prânz preferând căldura dinăuntru. Nu fură deranjaţi decât o singură dată, şi atunci de la distanţă, când un chelner deschise uşile glisante şi privi afară, ridicând întrebător din sprâncene dar fără să se apropie de masă. Probabil simţise că voiau să fie singuri, căci când Jack clătină din cap şi ridică paharul pe jumătate plin, ospătarul dispăru, lăsând terasa la dispoziţia lor.

Tăcerea care urmă era cea mai desăvârşită pe care o cunoscuse Emma în viaţa ei. Era liniştea ce urmează după o zi în care nu s-a făcut nicio referire la carieră, muncă, ţelurile Emmei sau măcar onorurile pe care avea să le primească Jack în aceeaşi seară. Fusese o zi foarte intimă.

— Îţi mulţumesc pentru ziua asta, Jack, spuse Emma, în timp ce el se întindea peste masă şi-i săruta buzele mai tandru ca oricând. Briza îi flutura părul, azvârlindu-i-l peste obraz. Emma ridică mâna să şi-l aranjeze la loc, dar el i-o opri, cu buzele rămânându-i peste ale ei, obrazul gâdilat de părul ei, ochii înecându-se într-ai Emmei. Era un sărut abia simţit, iar ea îşi dori să fi putut continua o veşnicie, dar seara îi ajungea grăbită din urmă.

— Trebuie să ne întoarcem, spuse el într-un târziu. Să nu întârzii la banchet.

Emma dădu din cap, încuviinţând.

Jack puse câteva bancnote pe masă şi o luă de mână. Merseră până la marginea terasei, unde se rezemară de balustradă, privind spre golful tăiat din când în când de triunghiul alb al câte unei pânze şi scăldat în roz şi violet de razele soarelui ce cobora în spatele lor. Emma scoase un mic oftat.

Tristeţea acesteia nu-i scăpă lui Jack.

— Există atâtea alte lucruri pe care aş vrea să le fac,

decât să mă duc la banchet, spuse el. Şi pe toate vreau să le fac cu tine…

Se aplecă şi-i şopti la ureche ce avea în minte, iar cuvintele o făcură să se înfioare de încântare.

— Mai târziu, spuse ea. După banchet.

— Da, confirmă şi Jack. După.

Învelită cu vestonul lui, stătu strânsă lângă el în timpul traversării peste golf, înapoi spre San Francisco. Jack o ţinea cu un braţ, pe când cârmea şalupa fără greutate, cu o singură mână, iar Emma se rezemă de spătar, pierdută în gânduri. Nu era genul care să-şi facă fantezii, dar tot ceea ce-i prilejuise ziua aceea o silea să-şi imagineze ce-i puteau oferi alte zile. Se lăsă în voia fanteziei, gândindu-se cum ar fi fost să călătorească împreună cu el dincolo de Sausalito, să străbată oceanele spre noi oraşe, explorând, împărtăşind descoperiri, râzând împreună. Azi, Jack o condusese printr-un oraş pe care-l cunoştea şi i-l arătase într-o altă lumină, umplând momentele cu plăcere şi desfătare. Cum ar fi fost, se întreba ea, să se aventureze în necunoscut cu Jack?

Reveria durǎ până când se apropiară de chei, iar el o scutură uşurel pentru a o readuce la realitate. Barca atinse pontonul şi, în timp ce Jack sărea pe uscat să lege parâma, Emma îşi impuse să regândească o parte din fantezia ei. Timpul petrecut împreună în San Francisco nu fusese numai un vis şi armonie. Avuseseră loc şi ciorovăieli – când Jack pretindea să intre primul la duş, când ea întârzia prea mult cu îmbrăcatul pentru câte o ieşire, când refuzase să mănânce melci la o cherhana şi când el protestase că pierdea prea mult timp privindu-i pe dansatorii de break din port. Emma zâmbi în sinea ei. Erau neînţelegerile unui cuplu care se cunoaşte treptat, ale unor oameni care se adaptează fiecare la nuanţele celuilalt. Un cuplu…

— Am ajuns, Emma, anunţă Jack. Hai înapoi în lume.

În timp ce-i lua mâna şi păşea pe chei, Emma îşi aminti că veniseră acolo pentru un weekend, nu pentru toată viaţa. Pe moment, erau un cuplu, dar două zile de fericire nu garantau absolut nimic. Ea avea cariera ei, Jack

o avea pe a lui, iar căile lor păreau să meargă dacă nu în paralel, cel puţin pe linii care n-aveau să se mai întâlnească în viitor. Şi totuşi, simţea nevoia de un lucru care o surprinse – o nevoie de permanenţă şi de angajare. Era un sentiment straniu şi neaşteptat, aproape înspăimântător într-un fel, iar Emma nu ştia deloc ce ar fi fost cazul să facă.

*

Emma îşi aplică ultimele retuşuri de machiaj, împinse la loc o şuviţă de păr îndărătnică, sperând că avea să rămână acolo, şi trecu în livingul apartamentului, unde o aştepta Jack. Îşi dădu seama că era nervoasă şi se opri la uşă, întrebându-se de ce. Ziua petrecută împreună îi organizase gândurile despre Jack într-un mod derutant. Acum, era îmbrăcată pentru el, numai pentru el, ca şi cum ar fi avut nevoie în primul rând de aprobarea lui. În timp ce-l privea, Emma se simţea ca o şcolăriţă la prima întâlnire.

Chipeş-tenebros în smochingul său, emana în jur o aură de eleganţă şi pericol. Turna şampanie, ţinând paharele într-o mână şi sticla în cealaltă. Dincolo de draperiile deschise, panorama oraşului San Francisco era ascunsă. Ceaţa se furişase la loc pentru a înfăşura clădirea, capturându-i în mantia ei şi izolându-i de restul lumii. Doi oameni singuri, ar fi putut să fie singurii doi de pe Pământ.

Jack, cu câte un pahar în fiecare mână, simţi că ea tremura.

— Nu te mişca, spuse ea, cu glas răguşit.

Nu avea cameră de luat vederi, dar nici n-ar fi fost necesară. Ochii lui o imortalizau cu precizie, întipărind în memorie momentul mai definitiv decât pe peliculă. Avea o rochie roşie, de o culoare vie ca flacăra; croiala decoltată îi dezgolea spatele până la talie. Materialul gingaş al poalelor se înfoiase seducător în timp ce se apropia de el şi, când Jack îi ceruse să se oprească, îi învăluise gleznele. Pe lângă diamantele care scânteiau la urechi, nu purta alte

bijuterii, şi totuşi avea o înfăţişare regală. Nu ştia dacă să se mai mişte sau nu. Aştepta, parcă pentru a-i îndeplini poruncile.

Nu o poruncă, ci un gest blând o atrase spre el.

— Eşti frumoasă, şopti Jack; îi întinse un pahar. Închin pentru frumuseţea ta.

Emma luă paharul, dorindu-şi să fi fost o seară numai a lor, fără banchete, fără onoruri, doar cu Jack şi Emma.

Părând să-i citească gândurile, Jack zâmbi cu jumătate de gură, trist.

— Mai târziu, îi reaminti el, la fel cum îi promisese în Sausalito. Mai târziu vom fi singuri.

De un farmec rece în alb şi negru, privea în jos spre ea, iar Emma zâmbi, strălucitoare şi vie în stacojiul ei. Ochii li se susţinură, comunicând făgăduieli nerostite. Când sună telefonul, niciunul dintre ei nu se mişcă. Mai sună o dată. În sfârşit, Jack întinse mâna spre receptor.

— Am întârziat, spuse el, iar Emma oftă, renunţând la visul de a fi singură cu el, punându-l la păstrare pentru mai târziu, în timp ce era absorbită de festivităţile serii. După câteva minute, când intrară în holul sălii de bal, Emma ezită. Peste tot în jurul lor fulgerau blitzuri; în ochii ei dansau pete de culoare strălucitoare, dar braţul lui Jack, pe talie, o conducea înainte.

— Aici, domnule doctor Winston! strigă un fotograf.

— Şi aici, vă rog.

— Încă una doar, doctore.

Jack le făcea tuturor pe plac, întorcându-se cu câte un zâmbet în fiecare direcţie, răspunzând la toate cererile, salutându-i pe reprezentanţii mass media, mereu cu o mână aşezată ferm pe talia Emmei. Apoi, pe când erau duşi de val în sală, un glas strigă:

— Domnişoară Dixon, aici!

Jack o privi zâmbind.

— Încep să te cunoască.

Răspunsul Emmei, însă, se pierdu în rumoarea generală.

Cuvântarea lui Jack fu excelentă, după părerea ei,

inteligentă, spirituală şi incitantă, întreruptă în repetate rânduri de aplauze spontane, în timp ce vorbea despre responsabilităţile tuturor cetăţenilor planetei de a o reînnoi şi conserva pentru generaţiile viitoare. Nici chiar pe antevorbitorii lui nu părea să-i deranjeze faptul că seducea imaginaţia auditoriului şi, odată cu ea, luminile rampei. Cuvintele lui încheiară seara şi cu toţii se ridicară să-l aplaude, fericiţi să-i onoreze farmecul convingător şi carismatic.

Emma se ridică odată cu el, aplaudând viguros. Discursul o lăsase cu un sentiment de mândrie pe care-l uzurpă brusc altul, mai intens. Stând în mijlocul sălii de bal a Hotelului Mark Hopkins, înconjurată de sutele de admiratori ai lui Jack, îşi dădu seama cu o claritate orbitoare că omul acela care-şi fermecase audienţa era pentru ea mai mult decât un cineast de talent, un vorbitor strălucit sau un susţinător important al mediului. Era omul pe care-l iubea.

Revelaţia o luă prin surprindere, apărând ca din senin, într-un moment atât de nepotrivit. Nici măcar nu i-o putea dezvălui, căci când aplauzele se potoliră şi Emma încercă să se apropie de el, mulţimea interveni, despărţindu-i printr-o mare de mâini întinse şi chipuri radioase. În cele din urmă, Emma renunţă, aşezându-se la loc pe scaun, pentru a aştepta ca agitaţia să se liniştească. Voia să-i spună totul înainte de a-şi pierde curajul, dar trebuia să aştepte.

În sfârşit, admiratorii se împrăştiară, lăsând doar câteva persoane care conversau cu el, iar când Emma îşi croi drum prin sală, plecaseră toate. Mai puţin una. Era foarte înaltă, frumoasă, blondă şi peste măsură de gătită – cu prea multe bijuterii şi prea puţină îmbrăcăminte, conchise Emma. Întreaga atenţie i se îndreptă spre Jack. Cu neruşinare, Emma le ascultă conversaţia.

— Iubitule, de-o veşnicie n-ai mai trecut prin San Francisco, şi nu mi-ai dat un telefon măcar.

Gura i se bosumflă a regret; ochii i se deschiseră larg.

Privind în adâncurile lor violete ca panselele, Jack surâse. Emma încercă să-i interpreteze mai întâi zâmbetul, apoi răspunsul.

— Ştiam eu c-aveai să a mă găseşti cumva, Marina.

Emma oftă uşurată. În cuvintele lui se simţea un sarcasm clar, dar nu părea s-o deranjeze pe Marina, care vorbea mai departe. Nici măcar n-o observase pe Emma.

— Cum să nu te găsesc, cu atâta publicitate?

Sumară ei rochie contrasta senzual cu pielea bronzată, lucitoare. Ridică alene o mână să-l atingă pe obraz.

— Arăţi superb, iubitule.

Emmei îi veniră două gânduri în succesiunea rapidă. Mai întâi, Marina, oricine ar fi fost, nu era o blondă naturală; apoi, devenea mult prea amicală cu Jack. Puţin îi păsa de culoarea părului, dar în privinţa amiciţiei se hotărî să ia măsuri.

Păşi înainte, luându-l pe Jack de braţ. Nu era deloc un gest posesiv sau ostentativ. îl schiţase cu atâta naturaleţe, însă, încât oricine îl observa – şi cel puţin o blondă aflată foarte aproape – ar fi bănuit că Emma era mai mult decât o cunoştinţă întâmplătoare. Jack, străduindu-se să-şi stăpânească un zâmbet la adresa accesului brusc şi subtil de posesivitate ale Emmei, făcu prezentările:

— Marina lucrează la o mare firmă de Public relations din San Francisco, adăugă el, spre edificarea Emmei. Ne cunoaştem de mult.

Îi spuse Marinei:

— Emma e actriţă în L.A.

— Serios?

La fel cum o evaluase Emma, cealaltă femeie îşi măsură încet adversară, de la părul blond-strălucitor până la sandalele cu tocuri înalte şi barete aurii, pe toată statura ei de un metru şaizeci şi cinci. Emma aproape că-i citi sentinţa: scundă, drăgălaşă şi nepericuloasă. Amarnic se mai înşela, îşi spuse.

Marina nu se mai interesă de profesia Emmei, după

cum nici Emma nu întrebă despre a ei. Conversaţia se răci rapid după intrarea Emmei în scenă. Se hotărî să-i dea un ultim ghiont.

Zâmbindu-i dulce Marinei, propuse:

— Cred că tu şi Jack aveţi multe veşti de depănat. Ce-ar fi să vii la un păhărel, în apartamentul nostru? Aici stăm, la Mark.

Nu accentuase niciunul dintre aceste cuvinte, dar fuseseră suficient de semnificative pentru a stinge licărul cochet din ochii Marinei. Emma mai simţea şi că precipitaseră inspiraţia şuierătoare a lui Jack şi se întrebă dacă nu cumva îl supărase. Dar, când îl privi cu coada ochiului, văzu că părea amuzat.

— Neapărat să vii, o îndemnă şi el pe Marina.

Emma zâmbi. În acel moment, nici n-ar fi putut spune altceva.

Spre lauda ei, faţa fermecătoare a Marinei nu-şi schimbă expresia, deşi în zâmbet i se citea resemnarea. Văzuse destul.

— Nu, refuză ea, arătând prin sală, sunt cu nişte prieteni.

— Altă dată? întrebă Jack.

— Altă dată, se întinse Marina să-l sărute pe obraz. Pa, iubire.

În timp ce o privea îndepărtându-se, Jack spuse:

— Ai fost pe măsura ei, Emma. E o femeie puternică dar, ce mama dracului, i-ai ţinut piept splendid.

— Nu-i aşa? fu Emma de aceeaşi părere.

Jack tăcu, aşteptând-o să continue, dar mai mult nu-i spuse. Luase o hotărâre: n-avea să mai pomenească niciodată despre acea femeie, nici despre oricare alta.

— Hai oricum să bem ceva, propuse Jack, cu un zâmbet. Vizavi, în hol, e un băruleţ excelent.

Merseră spre barul semiobscur, unde Jack comandă două brandy-uri, privi în jur, văzu că erau aproape singuri şi scoase un oftat de uşurare.

— Mai bine aş înfrunta un yeti, decât să mai petrec o seară la un dineu pretenţios, spuse el, ridicând mâna

pentru a-şi lărgi cravata.

— Dar faci faţă atât de bine, îl consolă Emma.

— Am practică. Ţine de meserie. Însă abominabilul om al zăpezilor ar fi, probabil, mai amuzant.

Zâmbind, Emma sorbi din brandy. Era încă nervoasă. Ar fi vrut să-i spună ce i se întâmplase în sala de bal. N-avea să-i fie uşor, înţelese ea, când în relaţia lor nu fusese vorba niciodată de iubire. Nu avea nicio îndoială că Jack nutrea sentimente pasionate faţă de ea, dar nu era sigură dacă exista mai mult decât simpla dorinţă şi hotărâre de a-i aduce viaţa pe un nou curs. Ea, însă, simţea mai mult şi voia să i-o spună. Şi nici nu putea exista un moment mai potrivit ca acum, cu bunăvoinţa care plutea în aer între ei.

Se aplecă înainte, dar ceva o opri. Nu era numai nervozitatea, deşi niciodată nu mai fusese atât de neliniştită. Era sentimentul că îi urmărea cineva. Privi în jur şi, în colţul opus al barului, văzu un bărbat care se uita drept la ea. Întoarse capul, iar când reveni cu ochii într-acolo, omul se mutase într-un alt loc, dar părea s-o privească în continuare. Emma trase concluzia că imaginaţia îi juca feste, totul fiind probabil doar o plăsmuire a sa, pentru a evita confruntarea lui Jack cu sentimentele ei. Trase aer în piept, hotărâtă. Dar, când se aplecă spre el, Jack îşi schimbă pe neaşteptate poziţia relaxată şi ridică mâna în semn de salut către cineva din spatele ei.

— Tyson, derbedeule. Bea un rând cu noi.

Emma nu avu nevoie să se întoarcă. Nu exista decât un singur Tyson, Tyson Shepard, regizor de prima mână în teatru şi cinema. Când păşi în lumină, înalt şi colţuros, cu capul în formă de glonţ, acoperit de un păr cărunt sârmos, îşi dădu seama că Tyson Shepard era omul care o observase din umbră. Dar cel pe care-l salută era Jack.

— Deci, ţi-am dat de urmă, începu el cu un glas care, chiar şi după treizeci de ani trăiţi în America, încă mai purta o urmă din copilăria sa în Ţara Galilor; se aşeză lângă Emma şi-i întinse mâna: Tyson Shepard, din moment ce prietenul nostru aici de faţă e prea bădăran ca să ne

prezinte.

— Emma Dixon, răspunse ea, în timp ce-i strângea mâna uriaşă, ştiind că era cel mai respectat om în domeniul lui. Totuşi, îşi purta faima cu modestie şi, în seara aceea, părea mulţumit să ocupe locul doi după Jack.

— Deci, reluă el tărăgănat, aranjându-şi trupul prelung şi costeliv în fotoliul neîncăpător. Sunt onorat să mă aflu în compania unui om atât de ilustru.

— Aţi fost la dineu? îl întrebă Emma, neputându-şi ascunde mândria.

— Nu, din păcate, am fost la operă – sau la ce preferă ăştia din California să numească operă. Cred că prietenul nostru a ţinut un discurs magnific, ca de obicei.

— Destul de bun, probabil, pentru ca încă vreo câteva fundaţii să-mi finanţeze opera, răspunse surâzător Jack. Adu-ţi aminte, amice, nu-s o comoară de box-office, cu bugete de douăzeci de milioane de dolari. Încă mai trebuie să vânez subvenţii pentru cercetare.

În timp ce stăteau de vorbă, Emma deveni conştientă că cei doi erau prieteni de mult, simţindu-se destul de comod împreună pentru a glumi şi a se înţepa pe tema succeselor lor reciproce. Şi, întrucât Tyson o tot privea, frecvent şi îndrăzneţ, înţelese încă un lucru. Acea întâlnire fusese premeditată. Întâlnirea lor acolo nu avea nimic accidental, Tyson având ocazia de a o vedea de la distanţă, înainte de a se decide dacă merita o privire mai de aproape.

Emma se uită la Tyson, apoi la Jack, cu un licăr în ochi. Nu observară – sau, cel puţin, aşa se prefăcură. Din partea ei, nu avea de gând să le spună că le depistase micul truc, mai ales când era pe cale să devină centrul atenţiei lui Tyson Shepard. Şi tocmai asta se întâmpla.

— Nu cumva te-am văzut jucând în ceva? o întrebă el.

Emma clătină din cap. Era convinsă că nu se uita la serialele de după-amiază, nici nu frecventa teatrele de cartier.

— N-aş crede, spuse.

— Hmm, făcu Tyson, frecându-şi îngândurat bărbia

lungă. Rareori mă înşel. Ei, în fine…

Ridică din umeri şi reveni cu discuţia la operaţia pe care o suferise, dar ochii i se tot abăteau spre Emma. Când Jack chemă ospătarul pentru un al doilea rând de băuturi, Tyson se aplecă înainte şi-i vorbi într-o şoaptă intonată melodios:

— O să-mi amintesc eu. Vorbeşte mai departe.

Acest lucru devenise tot mai dificil pentru Emma, care începea să se simtă ca la o probă. De fiecare dată când vorbea, Tyson Shepard o privea cu ochii săi negri şi pătrunzători, iar când se întorcea să-i răspundă lui Jack, îl simţea studiindu-i profilul. Apoi, în mijlocul unor rememorări ale lui Jack despre o călătorie pe care el şi Ty o făcuseră împreună pe cursul superior al Amazonului, regizorul bătu cu palma în masă.

— Atelierul ăla Ibsen din centrul L.A.-ului, acum două, trei stagiuni! Sigur că da. Nu ţi-am reţinut numele, dar n-am uitat nicio clipă vocea, nici ochii ăştia albaştri. Cu ce te-ai mai ocupat de-atunci?

— Ceva televiziune… răspunse ea evaziv.

Înainte ca Tyson să poată pune întrebarea cea mai inevitabilă, Jack interveni:

— Un bun teren de antrenament, după părerea mea, dar spune-i şi despre ce-ai lucrat pe scenă, Emma. Cred că ăsta e punctul ei forte, declară el.

Emma încercă să-şi ascundă uimirea faţă de bravada lui Jack. Ce mai agent ar fi fost! Din câte ştia el, singura scenă pe care o văzuse Jack era cea a probei la care se strecurase, dar n-avea să-l contrazică tocmai acum, când beneficia de totala atenţie a lui Tyson Shepard, lucru pentru care orice tânără actriţă şi-ar fi dat viaţa. Mai mult, era convinsă că avea ceva în minte pentru ea şi nu intenţiona să scape ocazia. În faţa ei se afla un om căruia îi plăcea să-şi asume riscuri în teatru. Pe parcursul ultimului an, convinsese un comic notoriu să-l încerce pe Shakespeare pe scenă şi distribuise un cântăreţ pop, cunoscut pentru imaginea sa sclipitoare, într-o montare din Los Angeles cu „Pescăruşul”. Ambele spectacole

obţinuseră cronici extaziate. Se întreba ce-ar fi putut face pentru o vedetă de melodramă minoră.

Indiferent ce planuri avea – şi părea să aibă unul – acum Tyson făcea mai mult decât să-i vorbească. Într-un mod foarte subtil, o intervieva, iar această revelaţie făcu stomacul Emmei să se dea peste cap, în timp ce faţa îi rămânea perfect calmă, iar conversaţia ţinea pasul cu Jack şi Tyson.

— Montez un spectacol nou, declară în sfârşit Tyson – ca din întâmplare, după cum i se păru Emmei. Ăsta e rostul întregii seri. Îşi ţinu respiraţia, înghiţi în sec şi încercă să asculte.

— E de un dramaturg nou în ţara asta. Irlandez, şi a avut un mare triumf la Dublin, în stagiunea trecută. I-am adus ultima lucrare la New York. Are un rol pentru o tânără vibrantă ca tine, Emma.

Tăcu o clipă, pentru a lăsa cuvintele să-şi facă efectul. Lui Tyson Shepard nu-i lipsea simţul dramatic.

— Evident, va trebui să văd ce-ai lucrat.

Emma îşi linse buzele uscate, conştientă că îi făcuse impresie bună lui Tyson şi temându-se să nu piardă totul, dacă se declara Sora Cyndi de la Spitalul Orăşenesc.

Jack o salvă cu o uşurinţă demnă de un Pygmalion, ca şi cum aceea ar fi fost vocaţia vieţii lui:

— Am să-ţi aduc nişte materiale filmate cu ea.

— Bine, acceptă Tyson. Trimite-mi-le la Algonquin, în New York.

Apoi, reveni spre Emma.

— Mi-arA plăcea să te aud citind, dar pentru asta trebuie să mai aşteptăm. În noaptea asta trebuie să ajung de urgenţă înapoi la New York.

Când se ridică de pe scaun, îi mai spus lui Jack:

— Să-mi trimiţi imediat filmul.

Şi, cu o privire spre Emma:

— Pun pariu că luminezi tot ecranul.

Emma nu voise să roşească; înţelegea să fie sofisticată şi nonşalantă, ca şi cum ar fi primit zilnic complimente de la regizori celebri, dar nu se putu stăpâni.

O roşeaţă intensă de plăcere îi îmbujoră obrajii. Tyson observă şi râse:

— O comoară ai aici, Jack. O femeie care n-a uitat să roşească. Eşti sigur că vrei să ţi-o răpesc?

Spusese în glumă aceste ultime cuvinte, ca un rezultat al brandy-ului şi al orei târzii care-i înmuiase. Jack, însă, nu-i luă în glumă comentariul.

— Nu e proprietatea mea, Ty. Emma face ce vrea cu viaţa ei şi, dacă îi poţi împlini visele…

Cu un râs complice, Tyson plecă să ia limuzina spre aeroport, iar Emma încercă să zâmbească pe parcursul formulelor de rămas-bun, deşi cuvintele lui Jack o lăsaseră secătuită de orice energie. În seara care ar fi trebuit să fie una dintre cele mai fericite din viaţa ei – Tyson Shepard tocmai îi oferise şansa unui rol adevărat – ea se simţea goală pe dinăuntru. Jack era dispus s-o lase să-i scape, fără o vorbă.

— Cred că ai răzbit, spuse Jack, imediat ce ajunseră înapoi în apartament. Tyson nu-şi mai putea lua ochii de la tine. Şi nici eu, adăugă, în timp ce îi explora cu mâinile spatele gol, deşi din alte motive.

O sărută pe gât.

— Sper.

Emma izbuti un surâs.

— Cred că ar trebui să fiu supărată pe tine că ai organizat toată povestea asta fără să-mi spui.

Jack nu se miră.

— Deci, te-ai prins? Nu numai frumoasă, ci şi isteaţă, cum îi spuneam lui Ty. Apropo, Emma, el mi-a telefonat mie. Restul a evoluat de la sine.

— L-am văzut privindu-mă înainte de a veni la masa noastră. Ce i-ai propus, să mă estimeze de la distanţă şi, dacă îi satisfac exigenţele, să-şi tragă şi el un scaun?

Jack îşi scoase cravata lărgită şi se dezbrăcă de smoching.

— Emma, e un om ocupat, care mi-a propus să bem una mică înainte de a prinde avionul. Nu se aştepta la o a treia persoană, aşa că, atunci când i-am pomenit de tine, a

fost în mod firesc curios. Toată ziua i se-aruncă actori în faţă.

Se aşeză pe canapea şi o trase pe genunchi. Emma nu se opuse.

— Voiai o şansă, nu?

Dând din cap, se relaxă la pieptul lui, conştientă că dacă Jack n-o includea în acea întâlnire cu Tyson, s-ar fi supărat de-a binelea.

— Dar de ce nu m-ai prevenit? îl întrebă, continuând să rămână puţin iritată.

— Ai fi fost nervoasă şi, dacă nu apărea, ai fi avut o dezamăgire. Aşa, a ieşit perfect.

Aerul lui de auto-felicitare o cam irita. Jack îi simţi tensiunea din trup şi-i aminti că era lucrul pe care şi-l dorise dintotdeauna.

— Desigur, recunoscu ea. Avea dreptate, dar nu părea capabilă să-şi ţină sub control învălmăşeala emoţiilor. Numai că toate se întâmplă atât de repede.

— Aşa cum se întâmplă întotdeauna cu noi, ai uitat?

O cuprinse cu amândouă braţele, iar Emma îşi rezemă capul pe pieptarul apretat al cămăşii şi inspiră adânc mirosul iute, îmbătător, de colonie. îi auzea bătăile regulate ale inimii şi simţea mişcările respiraţiei. Se cuibări fericită lângă el, spunându-şi că nu dorea altceva decât să fie în braţele lui Jack, dar ştiind că existau şi alte necesităţi. Ridică privirea spre el.

— Crezi că am vreo şansă?

— Şanse mari. Jack îşi rezemă capul de pernele canapelei, mângâind-o absent pe păr. Te place, ăsta-i cel mai important lucru. Tyson n-ar pune piciorul pe aceeaşi scenă cu un actor care nu-l face să se simtă bine. E clar că îl atrage înfăţişarea ta. Te-a văzut lucrând şi, chiar dacă nu mai e decât o amintire vagă, e totuşi plăcută. Termină de înşirat punctele pozitive şi o sărută pe obrazul întors spre el.

— Vom filma cu tine nişte imagini care-au să-l răstoarne pe spate.

O mai sărută o dată.

— Şanse mai mult decât mari, conchise el.

— Dacă obţin rolul, va fi datorită ţie…

— Eu nu sunt decât un catalizator, o întrerupse el îngândurat, continuând să-i mângâie părul. Ai fi reuşit şi fără mine. N-am făcut decât să-i dau un impuls inevitabilului.

Avea în ochi o expresie sentimentală.

— Ne-am simţit bine, nu-i aşa? întrebă, încetişor. Aproape ai ajuns la linia de sosire şi a fost o cursă extraordinară.

Emma dădu din cap. Nu avea cum să întoarcă timpul înapoi, închipuindu-şi că întâlnirea cu Tyson Shepard nu avusese loc niciodată. Destinul o împingea înainte cu forţa unui tren în plină viteză, lăsând vremurile plăcute în urmă. Şi fuseseră plăcute – atâta cât duraseră. Curând, mult prea curând, Jack urma să plece în Mexic, iar ea, cu un dram de noroc, avea să se ducă la New York. Şi totuşi, acest lucru nu schimba ceea ce simţea pe moment, în braţele lui Jack. Voise să i-o spună; avea să-i spună acum. îl iubea, iar Emma nu avea de gând să-i ascundă acest lucru, irosind puţinul timp rămas.

— Jack…

Inima îi bubuia cu putere, iar sângele părea să-i cânte prin vene. Ezită şi mai începu o dată:

— O, Jack, cât te mai iubesc.

Buzele lui îi găsiră pielea fină şi mătăsoasă a gâtului şi coborâră spre umăr, alene şi cu nepăsare, ca şi cum cuvintele ce urmară n-ar fi fost decât un gând printre altele:

— Şi eu te iubesc, Emma.

Pentru a doua oară, se simţi imens de golită pe dinăuntrul ei. Apoi, îşi înclină capul pe spate, pentru ca gura lui Jack s-o poată captura pe a ei, şi se lăsă în voia momentului.

Capitolul 10

Duminică dimineaţa, când avea stabilită întâlnirea cu Jack la Teatrul din Vitrină, Emma era în întârziere. Prinsă într-un blocaj de trafic, după ce un camion cu trailer

derapase pe autostradă, stătea în maşină, bătând cu degetele în volan, şi-şi imagina că Jack tuna şi fulgera.

De fapt, Jack nu avea în minte altceva decât activitatea de moment. În timp ce Emma aştepta, imobilizată între camion şi o rulotă, cu mari şanse de a mai rămâne o bună bucată de timp acolo, Jack intră în teatru, însoţit de studenţii din clasa lui de cinematografie. Alcătuiau un grup formidabil, Jack şi echipa lui, în timp ce mergeau pe culoarul dintre scaune spre scenă, unul ducând camera, altul cutia cu peliculă şi încă doi echipamentele de iluminare. Jack îi dădu câteva instrucţiuni fetei de lângă el, care avea o planşetă plină cu însemnări.

— Vreau două tablouri, spuse el, urcând treptele scenei. De vreme ce încă n-au strâns decorurile de la „Picnic”, le putem folosi. Ai textul?

Fata îşi răsfoi însemnările şi găsi foile cu textul.

— Aici e.

— Am notat scena pe care vreau s-o citească Emma. O vom juca în dreapta scenei, lângă treptele casei.

Apoi, pentru prima oară, Jack se uită în sală. Patru tineri din clasa Emmei stăteau înghesuiţi pe scaune, în fundul teatrului. Emma le dăduse întâlnire acolo şi veniseră fără să pună întrebări. Dar era evident că nu se aşteptaseră să-l vadă pe Jack Winston. Simţi că intruziunea lui pe terenul lor îi nemulţumea. Îşi aplicaseră pe chipurile tinere măşti indiferente. Iar în spatele măştilor… tăcere.

— Unde naiba-i Emma? strigă Jack spre toată lumea în general.

Cei patru se foiră, schimbându-şi poziţia în scaune, dar nu se distinse niciun răspuns coerent.

— Ei bine, putem face pregătirile şi fără ea, le spuse Jack alor lui. Apoi tăcu un moment, privind din nou în sală, se încruntă şi luă o decizie rapidă. Avea nevoie de ajutorul tinerilor, dar n-ar fi rezolvat nimic rugându-i, nici măcar cerând de-a dreptul. Trebuia să rămână distant, lăsându-i pe ei să se apropie de el.

— Vezi dacă găseşti tabloul electric, îi spuse el

asistentei. Şi probabil vom avea nevoie de nişte filtre. Avem în maşină?

Înainte ca fata să răspundă, din fund răsună un glas:

— Am eu câteva, la mine-n magazie.

Era Juan.

— Iar tabloul e în culise, în dreapta scenei. Altceva vă mai trebuie? Ştiu mai bine ca oricine ce se găseşte pe-aici.

Asta sperase şi Jack.

— Poate ne dai o mână de ajutor, îl invită el. Vreau să pun lumina perfect pentru Emma.

În tăcere, Juan porni cu pas săltat spre scenă, unde îi făcu semn asistentei lui Jack să-l urmeze. În sală, Angel începea să se foiască, observă Jack, dar trecură zece minute în cap, timp în care echipa se agita cu pregătirile, înainte ca în sfârşit să-l răpună curiozitatea. Ridicându-se de pe scaun, porni spre partea din faţă a sălii.

— Ei, ce se-ntâmplă aici? îl întrebă el pe Jack. Trageţi piesa pe video, sau ce?

Jack se strădui să înţeleagă că, în felul său de copil al străzii, Angel îşi manifesta interesul.

— „Sau ce”, mai bine zis, răspunse el. O voi filma pe Emma într-o scenă din „Picnic”.

Teresa şi sora ei mai mică stăteau încă în ultimul rând, dar

Jack văzu că începeau să se agite. În cele din urmă, Teresa strigă:

— Ştim care-i cioaca. Emma dă probă pentru piesa gagiului ăluia, Shepard.

Tinerii păreau să ia proba ca pe ceva banal. Emma candida încontinuu pentru roluri şi era refuzată.

— Şi noi ce treab-avem aicea? întrebă Angel, pe un ton cam bătăios.

— Vreau ca Emma să facă puţin joc de ansamblu – să joace scena cu voi.

— I-auzi, o s-apărem în film, replică Angel.

În timp ce Juan ajuta la agăţatul proiectoarelor, Jack le explică celorlalţi ce intenţii avea.

— Aş vrea s-o filmez pe Emma arătându-i Teresei cum

să citească rolul, la fel ca şi cum aţi fi la clasă, repetând textul.

— Nu mi-a arătat niciodată cum s-o joc pe Madge, ripostă Teresa.

— Mhm, îi ţinu partea sora ei. Ea ne dă lecţii de actorie şi noi jucăm, dom'le. „Nu vreau să copiaţi stilu' nimănui", aşa ne zice.

Jack înălţă sprâncenele. Văzuse spectacolul şi ştia că Emma era bună ca regizoare. Acum, începea să înţeleagă şi de ce.

— Putem trişa puţin, de dragul artei.

— Pe bune, declară Angel.

— În ideea că Emma ajunge aici, adăugă Jack.

— A, o s-ajungă ea aicea, nene. Emma se ţine-ntotdeauna de cuvânt. Doar că are probleme pe autostradă. Mereu se bagă fix pe banda care s-a blocat, comentă Angel, în timp ce se aprindeau luminile, iar Jack privea scena prin obiectivul camerei video.

Angel îl observă cu atenţie.

— Când e gata, poţi să pui caseta la unul din V.C.R.-urile ălea?

Ridicând privirea, Jack încuviinţă din cap.

— Babacu' meu are unu' la televizorul lui, da' niciodată nu ne lasă să umblăm la el.

— Şi Emma are nevoie de unul, pentru teatrul ăsta, remarcă Jack. Mă mir că încă nu v-a înregistrat.

— N-are bani, răspunse Teresa.

— Pentru o cameră video ca asta nu-i ajung, fu Jack de acord, dar se găsesc şi altele, foarte ieftine.

Se opri, privindu-l pe Juan cum se căţăra pe grinzile de deasupra scenei, unde muta proiectoarele.

— Să vedem locul-cheie! strigă el. O.K. Acum, potriveşte cincimiiul ăla pe uşile hambarului, Juan.

Juan se conformă imediat.

Mulţumit, Jack reveni spre Angel.

— Asta-i o E.F.G., cameră de teren. Este de uz profesionist, dar seamănă cu altele. Simplu de folosit, adăugă el, în timp ce Angel se apropia, iar cele două fete li

se alăturau, pentru o introducere în tehnica video.

Emma sosi în mijlocul lecţiei. Străbătu grăbită culoarul dintre locuri, după ce-şi parcase maşina ilegal în faţa teatrului, aşteptându-se să dea peste Jack gata-gata să-şi sară-n gât cu o gaşcă de tineri agresivi. Când colo, îşi găsi iubitul, calm şi imperturbabil, înconjurat de chipuri fascinate. Jack îi opri şirul de scuze cu cuvintele:

— Ştiu, te-ai băgat fix pe banda blocată.

Teresa chicoti, iar Emma se relaxă. Jack şi copiii găsiseră un limbaj comun. Poate că încă mai scârţâia puţin; tinerii aceia nu erau nişte momâi, cum prea bine ştia Emma, dar se forma o relaţie între ei.

— Cum e lumina? întrebă Juan, din pod. Jack gesticulă aprobator, apoi îi făcu semn cu capul unui membru al echipei sale să umble prin zonă cu exponometrul.

— Aici e cam slab, îi spuse el lui Jack.

— Bagă rivalta aia! strigă Jack şi cineva se supuse pe loc. Privind scena, Jack dădu iar din cap. Era gata.

— Am nevoie de machiaj? întrebă Emma.

— Nu, eşti perfectă. Dă-ţi doar cu pieptenele prin păr şi împrospătează-ţi rujul de buze. Vreau să arăţi cât mai natural posibil.

În timp ce vorbea, Jack părea să se schimbe. Nu era o transformare neobişnuită. Se întâmpla ori de câte ori ridica la ochi aparatul de filmat. Devenea Jack Winston, regizor de film.

— Teresa, strigă el. Aşază-te pe treapta de sus, lângă uşa casei, de unde s-o poţi vedea pe Emma! zicem că lucraţi la clasă. Nu uitaţi. Vreau interacţiune, reacţiile lor – şi acţiune.

Copiii, ocupându-şi locurile, păreau cam nedumeriţi, dar Emma înţelegea exact ce voia să spună.

— Nicio grijă, şopti ea, jucaţi doar la fel ca la premieră.

Apoi îl întrebă pe Jack:

— Vrei un şnur mai întâi?

— Nu. Mai bine să mergem pe spontaneitate. Bandă,

îi comandă el asistentului, şi filmarea începu.

Emma capturase spiritul lui Madge în lectură, care era atât de apropiată de perfecţiune pe cât o dorea Jack.

— Îmi place, recunoscu el, dar hai s-o mai tragem o dată.

Emma se aşteptase la gemete din partea copiilor, mai ales a lui

Juan, aflat în culise, şi a Teresei, care stătea aşezată pe verandă fără niciun text de spus, dar constată că toţi acceptară imediat, cu entuziasm chiar. Satisfăcut de secvenţă, Jack se pregăti s-o filmeze pe Emma singură. Tinerii erau liberi să plece, dar continuară să se învârtească prin sală, ca la o petrecere care încă nu s-a spart.

— O s-ar nevoie de mine ca să-ţi aprind aici, spuse Juan, cam timid.

— Şi de noi, pentru inspiraţie, interveni Angel, în timp ce ceilalţi trei se aşezau pe rândul întâi. Rămaseră tăcuţi şi perfect nemişcaţi, în timp ce Jack dădea indicaţii de iluminare, iar Emma trecea în culise să se machieze.

— Merg şi eu, sări în picioare Teresa. Are nevoie de mine s-o ajut cu fondul de ten.

— Niciun fond, o opri Jack. Doar ceva pudră şi puţin fard de ochi

— Şi nu prea gros. Vreau să se vadă prin ele toată frumuseţea naturală.

Prin cine ştie ce minune, copiii nu făcură niciun comentariu spiritual.

Emma fu gata repede. Memorase o scurtă scenă din piesa pe care i-o trimisese Tyson Shepard şi, în timp ce rostea replicile, Jack îşi dădu seama că Tyson avusese dreptate. Era rolul ei. De la primul cuvânt, toţi cei din micul teatru fură ca hipnotizaţi, ţinându-şi respiraţia, privind-o pe Emma cum le dădea o lecţie despre ceea ce înseamnă actoria.

Mai mult decât oricare dintre ei, Jack observa aura care emana dinăuntrul ei în timp ce rostea textul dramaturgului ca şi cum ea însăşi l-ar fi gândit. Jack mai

filmă o dată scena, cu unul dintre oamenii săi la cameră, numai ca s-o poată vedea cu ochiul liber. Fu uluit.

Copiilor nu le scăpase semnificaţia celor văzute şi ieşiră din teatru tăcuţi, cuminţiţi, parcă dându-şi seama că în curând aveau s-o piardă pe Emma.

Juan nu plecă odată cu ceilalţi. Rămase în urmă, chipurile ca să ajute la împachetarea echipamentelor, dar Jack pricepu curând că pe băiat îl frământa altceva. Nu trecu mult timp, şi Juan vorbi:

— Cum ţi s-a părut Em?

— Foarte bună, răspunse cu sinceritate Jack.

Juan dădu din cap.

— Prea bună, dacă-nţelegi ce vreau să zic. Shepard n-o s-o respingă. Ca din puşcă o să plece de-aici.

Apoi îi zâmbi lui Jack ca între egali, cineaşti profesionişti, oameni de lume.

— Nu cumva ai putea… să pierzi caseta?

Jack clătină din cap.

— Nu pot s-o pierd, Juan. Şi nici s-o şterg, s-o arunc sau s-o ard nu pot.

Îi zâmbi băiatului.

— Deşi trebuie să spun că aş putea fi tentat. Niciodată n-aş face ceva care să pericliteze şansele Emmei şi nici n-ai vrea s-o fac, nu-i aşa?

Un moment, în ochii negri ai lui Juan se reflectă tot conflictul său interior.

— Nu, hotărî el, vreau ca Em să aibă o şansă… dar nu aşa de curând. Încă n-am terminat aici.

— Înţeleg ce vrei să spui şi, într-un fel, şi eu am acelaşi sentiment de nedesăvârşire, îi cuprinse Jack consolator cu braţul umerii firavi. Însă chiar dacă aş distruge banda asta, n-aş face decât să amân inevitabilul. Emma va fi o stea. Cu sau fără bandă. Rolul e croit pentru ea şi, dacă nu-l primeşte, nu mai există dreptate în lume. Juan nu putu decât să încuviinţeze din cap; cuvintele lui Jack erau de necontestat.

*

În seara aceea, după ce demontă bandă-n studioul său, Jack se aşeză încercând s-o vadă obiectiv, dar nu avea nicio şansă. Acea

Emma care strălucea atât de viu în faţa lui îşi arăta mai mult decât frumuseţea, mai mult decât talentul; părea să-şi dezgolească sufletul în faţa camerei. O ţinuse în braţe, o sărutase, făcuse dragoste cu ea, dar niciodată nu o cunoscuse aşa ca acum. Vedea în adâncul făpturii ei şi ştia că Emma era născută pentru a juca acel rol.

Jack se ridică şi merse la fereastră, pentru a privi peste mare, spre cerul din fundal. Juan nimerise drept la ţintă. N-avea să mai treacă mult, îşi spuse el, până Emmei i se ivea marea şansă şi îl părăsea. Jack simţi o durere neaşteptată, pe care n-o putea alunga nici toate gândurile la fericirea ei. Fericirea exista, dar suferinţa era mai puternică. Era egoistă; era dorul după ceea ce pierdea.

O parte din el însuşi. Asta devenise Emma, în lunile de când se cunoşteau. Ajutând-o să-şi realizeze ţelul, Jack se implicase în viaţa ei mai profund decât s-ar fi aşteptat vreodată. Şi o lăsase să intre în viaţa lui, lucru pe care niciun moment nu-l intenţionase, pe care nu-l mai făcuse cu nicio femeie.

Era posibil s-o iubească? Iubire. Niciodată nu se gândise la asta, cel puţin nu conştient. Şi niciodată nu menţionase cuvântul, decât în seara aceea la San Francisco când, în recunoştinţa ei, Emma îi spusese că-l iubea, iar el îi repetase nepăsător cuvintele. Fusese convins că sentimentele ei erau amestecate cu gândul despre viitor şi despre Tyson Shepard. Nu era sigur care puteau fi simţămintele lui, iar răspunsul fusese maşinal şi lipsit de sens. Sau… oare chiar fusese aşa?

Era cumva iubire ceea ce simţea pentru Emma? La început, nu fusese nimic decât curiozitate şi interes, care se schimbaseră rapid în fascinaţie şi dorinţă. O dorise cu disperare, dar aşteptase până când nevoia ei devenise la fel de puternică precum a lui. Apoi, relaţia li se transformase din nou, încet şi subtil, într-o profundă afecţiune reciprocă. Se schimbase oare încă o dată… în

iubire?

Jack să lăsă pe fotoliu, întrebându-se dacă i-ar fi putut împărtăşi Emmei sentimentele lui. N-ar fi folosit la nimic, decise el, să încerce a-i explica acele gânduri, când nici el însuşi nu le putea înţelege. Zâmbi cu amărăciune. Era derutat, o stare rareori întâlnită de Jack Winston, dar Emma o putea provoca numai cu o sclipire a ochilor ei albaştri, o înclinare a capului blond, sau fără a fi măcar prezentă. Prin urmare, o iubea... poate că o iubea... o putea iubi. Ce mai conta?

Jack se duse la bar şi-şi turnă brandy. Preţ de-o clipă fugară, fusese a lui. Acum pleca şi, curând, n-avea să mai aparţină nimănui, decât ei însăşi. Trase o duşcă lungă din pahar. Pe cine încerca să mintă? Emma era o femeie frumoasă, inteligentă, o stea la începutul ascensiunii. Aveau să apară bărbaţi oriunde întorcea capul, nu numai admiratori înfocaţi, ci şi oameni importanţi şi influenţi.

Se rezemă de spătar, cu privirea drept înainte. Nu voia s-o piardă, dar n-o putea ţine lângă el. Ea dorise să plece; trebuia să plece. Dacă-i dezvăluia sentimentele lui – oricare ar fi fost acelea – nu rezolva nimic. Chiar dacă-l iubea, lucru de care nici nu era sigur, ar fi greşit ţinând-o lângă el. Emma trebuia să primească rolul din New York, fiindcă pentru asta se străduiseră amândoi. Dacă îl refuza de dragul lui, atunci avea să-i poarte pică, iar el urma să se simtă vinovat şi amândurora nu le mai rămânea decât să trăiască gândindu-se la ceea ce-ar fi putut să fie.

*

— Ai mai auzit ceva, draga mea? se auzi limpede şi vioaie în telefon vocea lui Maggie, iar Emma ştiu perfect de bine la ce se referea.

— Nu, răspunse ea. Domnul Shepard încă n-a dat telefon. Desigur, are caseta doar de o săptămână... încercă Emma să pară optimistă, atât pentru mama ei, cât şi pentru ea însăşi.

Maggie nu avea nevoie de încurajări.

— Vei primi veşti de la el, declară ea. Sunt absolut

sigură şi, evident, aş fi dispusă să am grijă de Maximilian în lipsa ta. Ţine foarte mult la mine.

Emma îşi ţinu gura, deşi era tentată să răspundă că motanul ei ţinea la oricine îi dădea de mâncare, şi se ştia că Maggie culesese carnea de pe câte un piept de pui sau comanda ficat de la măcelărie, cu rarele ocazii când Max locuia la ea.

— Nu e nevoie, mamă. Doamna Kelly ar putea…

— Doamna Kelly nu face parte din familie, proclamă sentenţios Maggie, fiind gata să frecă la alt subiect. N-ai să ghiceşti ce s-a întâmplat.

— Of, Maggie, replică Emma, frustrată. N-am dispoziţie pentru ghicitori.

— Ei bine, dacă aveai, nici într-un milion de ani n-ai fi ghicit, replică Maggie pe un ton defensiv. Clay a primit o slujbă.

— A mai primit el slujbe şi înainte, răspunse Emma, fără interes.

— Ca asta, nu…

Maggie făcu o pauză de efect, înainte de a continua:

— I s-a oferit un contract pe doi ani şi, după ce adună datele de bază, îşi poate face programările acasă.

— Cerule! exclamă Emma, cu toată surprinderea pe care o sperase maică-sa. Ce… vreau să zic, cine Dumnezeu l-a angajat?

— Nu sunt sigură, draga mea. Ştii cum stau eu cu detaliile, dar cred că e un soi de fundaţie. Contractul practic i-a picat din cer, adăugă ea, încântată.

— Norocul lui Clay, comentă Emma, străduindu-se să-şi ascundă invidia din voce.

— Ţi se va întâmpla şi ţie.

Nu era chiar atât de sigură. Dacă lui Tyson Shepard îi plăcuse înregistrarea, atunci de ce nu pusese mâna pe telefon, s-o sune imediat? Ce mai aştepta? Dacă nu cumva se hotărâse s-o respingă. Cu cât se prelungea mai mult tăcerea, cu atât erau mai mici şansele. Începuse chiar să se teamă să-şi ia corespondenţa în fiecare zi, de frică să nu găsească o scrisoare de la el. Nu încăpea nicio îndoială ce-

ar fi însemnat un răspuns scris. Nimeni nu fusese distribuit vreodată într-o piesă de pe Broadway prin poştă. La celălalt capăt al firului, Maggie continua să vorbească:

— Am cumpărat perdele pentru colţişorul meu de bucătărie, şi pe urmă, când am ajuns acasă – ei bine, nu mi-a venit să cred. Culoarea era complet nepotrivită. absolut pe dos. Nu le-ai putea duce tu înapoi, draga mea? Magazinul e aproape în drumul tău spre studio.

Emma trase adânc aer în piept. Ştia perfect de bine de unde cumpărase mama ei perdelele, iar magazinul nu era în drumul ei. În plus, Emma nici măcar nu se ducea la studio.

— Azi nu am filmare, îi spuse ea lui Maggie. Aşa că-mi voi rezerva puţin timp pentru mine însămi – toată ziua, de fapt.

— Zău?

Nu stătu să descifreze sensul răspunsului monosilabic al lui Maggie.

— Da, confirmă ea cu tărie. Mă duc la ora de aerobic, la coafor şi pe urmă, adăugă nepăsătoare, plănuiesc să-mi fac manichiura şi pedichiura. Poate chiar şi un masaj. După aceea, probabil mă voi opri la una din alimentarele alea *gourmet* cu preţuri înfiorători de mari, şi voi lua ceva pentru cina cu Jack.

Tăcerea de la celălalt capăt al firului fu lungă şi ameninţătoare.

— Mamă? se aventură Emma, temându-se de o reacţie furioasă sau

— Chiar mai rău – un torent de lacrimi din cauza deliberatei ei lipse de cooperare. La urma urmei, îşi dădu ea seama, probabil era prima oară când refuzase atât de categoric una din chemările în ajutor ale lui Maggie.

— Da, Emma, aici sunt. Mă gândeam doar. Mi se pare mai logic să înapoiez eu perdelele. Aşa ceva îmi va da un start pe drumul spre independenţă. La urma urmei, va trebui să învăţ să supravieţuiesc de una singură, de vreme ce tu în curând vei fi la un continent distanţă.

— Mamă, încă nu am primit rolul.

— Ştiu, dar îl vei primi. Iar în ceea ce priveşte manichiura şi pedichiura, le aprob absolut.

— Mă rog, vreau să fie o seară deosebită.

— Cum e şi cazul. Şi tu eşti o persoană deosebită, aşa că o meriţi.

Descumpănită, Emma îşi dădu seama că nu există nicio cale de a prevedea reacţiile lui Maggie, indiferent în ce situaţie. Mama ei era o lume în sine.

— Dacă tot de duci la cumpărături, ciripi Maggie mai departe, neştiind că Emma încă mai încerca să găsească un răspuns la ultima ei remarcă, alege un cadou frumos pentru Jack din partea mea. O sticlă de şampanie fină s-ar potrivi cel mai bine, cred. Bietul de el, va avea nevoie să-i revină buna dispoziţie, când îl vei părăsi.

— Mamă…

— Tyson Shepard îţi va telefona, Emma. Mamele ştiu lucrurile astea.

*

— Aşa a spus, îi zise Emma lui Jack, mai târziu. Mamele ştiu lucrurile astea. Râse, aranjându-se mai bine pe pernele pe care le aşternuseră pe podeaua livingului, pentru picnicul lor improvizat.

— Şi, indiferent dacă e intuiţie maternă sau optimismul lui Maggie, are dreptate, o asigură Jack. Ceea ce mă surprinde e că efectiv ai refuzat să duci perdelele înapoi. I-ai spus nu cuiva – mamei tale, nici mai mult nici mai puţin.

— Şi eu mă mir, replică Emma, încă destul de uimită, nu numai de îndrăzneala ei, de reacţia lui Maggie. Ceea ce înseamnă că ar fi trebuit să încerc de mult. îi dădu lui Jack o crochetă plină cu brânză-cremă şi caviar, care abia îi încăpea în gură.

— E delicios, murmură el, mestecând. Ai un gust clasa întâi în mâncărurile scumpe la pachet.

— Poate voi deprinde obiceiul de a spune nu, medită Emma, încă nerevenindu-şi după ceea ce făcuse.

— La unele, replică Jack, dar nu la toate.

Ocupată să-şi savureze propria crochetă, Emma se opri să-i arunce o privire nedumerită.

Jack întinse o mână s-o atingă pe umăr, rămânând astfel, în timp ce o privea în ochi.

— Să nu spui niciodată nu afecţiunii, Emma, consideraţiei şi prezenţei lângă cineva, atunci când e importantă. Nu vreau să te schimbi chiar atât de mult. Afecţiunea şi comuniunea – ăsta-i năravul pe care lupul din mine nu şi-l schimbă. Nu vor dispărea niciodată.

— Ştiu, spuse el, cuprinzând-o cu braţul pe după umăr.

— Totuşi, e plăcut să-mi dau seama că pot spune nu fără să vină sfârşitul lumii.

Jack râse:

— Emma mea învaţă.

Uitaseră amândoi de picnic. Coşul de la magazin, faţa de masă cu pătrăţele roşii oferită de magazinul *gourmet* şi sticla de şampanie a lui Maggie fură împinse deoparte, pe când buzele li se întâlneau în sărutul pe care-l aşteptaseră amândoi.

— De-asta m-am grăbit să ajung acasă, murmură Emma.

— Şi de-asta te-am aşteptat eu aici, răspunse Jack sărutând-o din nou, cu patimă. Peste câteva momente, când sună telefonul, încă mai erau întinşi pe grămada de perne colorate, printre produsele de la picnic.

— Nu răspunde, spuse Jack, în timp ce-i răsfira părul cu mâinile, lipindu-i fruntea de obrazul lui.

— Jack, s-ar putea să fie…

Fără a-i aştepta răspunsul, Emma se desprinse şi ridică receptorul telefonului de pe măsuţa de cafea. Jack ştiu imediat că era apelul pe care-l aşteptase.

— În niciun caz, domnule Shepard… Tyson, se corectă ea. Nu e deloc un moment nepotrivit.

Jack ascultă doar pe jumătate, în timp ce îndrepta coşul răsturnat şi aranja din nou pernele. Ceva din atmosfera festivă se risipise. Picnicul arăta cam ridicol. Se ridică şi traversă camera, privind o singură dată în urmă,

pentru a-i vedea nerăbdarea întipărită pe faţă. Cu mâna liberă îşi împingea părul şi se foia nervoasă pe canapea. La fel de neliniştit, Jack se duse la fereastră.

— Mă bucur că ţi-a plăcut, o auzi el spunând. Jack şi cu mine… da.

Da.

Tăcu un timp îndelungat.

Jack ştia ce anume se spunea la celălalt capăt al firului. Nu avea nevoie să-i privească expresia. Primise rolul, iar acum Tyson turuia înainte, speculând la maximum momentul, aşa cum îi stătea în fire. La urma urmei, Tyson era pe punctul de a lansa o nouă stea şi avea tot dreptul să se simtă bine.

Max sări pe pervaz, lângă el, în timp ce Jack se uita pe fereastră. Absent, scărpină motanul între urechi, privind amândoi scena de jos. Trecu un om de vârstă medie, plimbând un Scottie negru, iar Jack se gândi de cât timp nu mai avusese un câine de acea rasă. Apoi, un alergător străbătu în goană trotuarul, cu toată viteza, ca şi cum ar fi fost în plină cursă. În sfârşit, Max se plictisi şi plecă în căutarea unor activităţi mai interesante, dar Jack continuă să se uite pe fereastră. Nu se îndura să întoarcă ochii spre Emma, văzându-i fericirea pe faţă.

Încercând să nu-i asculte conversaţia, privi doi tineri care treceau, vorbind şi râzând. Fata ducea o sacoşă cu cumpărături de la unul dintre magazinele de pe Rodeo Drive. Băiatul mânca un pateu. Se opri să-i dea şi ei o îmbucătură şi, o clipă, pe Jack îl duru inima. Se gândea la el însuşi şi la Emma, la vremurile pe care le petrecuseră împreună, deloc altfel decât tinerii de pe trotuarul de jos. Iar acum, speranţele ei şi aşteptările lui se împliniseră. Era momentul la care râvnise, Jack îşi auzea inima bătând cu putere şi se întrebă ce însemna vestea primită de Emma, în ultimă instanţă, pentru ei.

În spatele lui, Emma punea capăt conversaţiei, mulţumindu-i lui Tyson şi închizând telefonul. Jack se întoarse şi străbătu camera, lăsând un zâmbet să-şi găsească locul pe buzele lui. O luă în bate şi o învârti ca pe

un fulg, cu părul blond învolburându-i-se în jurul feţei.

— De unde-ai ştiut? îl întrebă ea, cu răsuflarea tăiată.

— Am ştiut, Emma, spuse el, oprindu-se, pentru a o depune cu picioarele pe podea. Şi de altfel, chiar dacă nu ştiam, te-a dat de gol vocea.

— Eram chiar atât de surescitată? La naiba. Probabil Tyson mă crede o tâmpită.

— N-ai părut surescitată deloc. Erai foarte calmă. Asta te-a trădat.

Jack întinse mâna şi luă sticla de şampanie din harababura de pe jos. Dându-i drumul Emmei un moment, deschise coşul şi scoase două pahare de plastic. În timp ce Emma vorbea continuu, eliberată de tensiunea conversaţiei telefonice, Jack lărgi sârma din jurul dopului, îl scoase şi umplu paharele. Emma se aşeză pe perne şi începu să mănânce crocheta pe care şi-o unsese în urmă cu un răstimp care acum părea lung de ore întregi.

— Cred c-am să zbor la New York. Cu două săptămâni înainte de începerea repetiţiilor.

Jack îi dădu şampanie, iar ea luă o înghiţitură.

— Nu crezi că e o idee bună?

Fără a-i aştepta răspunsul, continuă:

— Trebuie să-mi găsesc un apartament, să mă aclimatizez, să fac unele cumpărături. N-am haine de iarnă. Contractul e pe şase luni, continuă ea în timp ce Jack se aşeza alături, deşi Tyson e convins că spectacolul va fi un succes. Cred… o, Jack, sunt sigură că vreau să fiu liberă şi pentru alte proiecte.

— Sunt foarte mândru de tine, spuse el încet. Ai pornit la drum.

— Şi mi-e o frică de moarte.

Emma îngrămădi brânză-cremă şi caviar pe încă o crochetă.

— Vrei una?

Când Jack clătină din cap, o mâncă ea însăşi, cu poftă.

— De atâta timp nutresc acest vis, dar acum, când se adevereşte…

— Te-ai gândit să renunţi? întrebă el, cu un glas anume indiferent.

Emma se îndreptă.

— Să renunţ? La şansa mea de-o viaţă? Nici într-un milion de ani. Ştii bine asta, Jack. Ce Dumnezeu te-a apucat?

— Am băut prea multă şampanie, cred.

Nu luase decât o înghiţitură, când toastaseră, dar ştia că Emma nu observase. Mai ştia şi că o putea face să se răzgândească, păstrând-o lângă el, dacă încerca. Însă nu va încerca.

— Vreau doar să fiu sigur că e cel mai bun lucru pentru tine.

— Absolut, cum ar spune Maggie. În ciuda trecutului... A, trebuie s-o sun. Şi pe Doris şi Sam, şi pe copii. Se cade să sărbătorim!

— Nu acum, o opri Jack. Nu în seara asta. Telefoanele pot aştepta până mâine şi, înainte de a pleca la New York, am să-ţi organizez eu o petrecere, cum n-ai văzut în viaţa ta.

— O, Jack, aproape că toarse Emma. Cum poate fi viaţa atât de perfectă?

*

— Au s-o omoare, îi dădu Doris, tristă, vestea despre Sora Cyndi.

— O, nu. Eu speram...

— Un post într-un alt spital, o şansă ca Cyndi să se întoarcă, dacă New York-ul nu se ridică la înălţimea aşteptărilor tale?

Cuvintele ei erau blânde, dar Emma le putea traduce. De fapt, însemnau: dacă spectacolul e un fâs.

— Şi cum o să moară? întrebă abătută Emma. Într-un accident de maşină? O prăbuşire de avion? Sau poate o boală subită şi incurabilă.

Îşi imagina o scenă a morţii ca în „Dama cu camelii”, grandiosul ei rămas-bun.

Doris clătină din cap:

— Niciuna din cele de mai sus. Iluştrii noştri scenarişti s-au întrecut de astă dată pe ei înşişi. Vei fi asasinată.

Emma se rezemă de spătarul scaunului metalic din bufet, cu un mic surâs de satisfacţie.

— Asasinată. Mă pot distra copios cu asta.

— Nici nu mă mir.

Cele două prietene vorbeau vesele despre sfârşitul rolului Emmei în „Şi mâine e o zi”, fiindcă nu voiau să se gândească la sfârşitul colaborării lor.

— Şi cine-o să-mi facă de petrecanie?

Doris ridică din umeri.

— Pe-asta n-o ştiu decât marele nostru producător şi echipa lui de scenarişti, dar vom filma episodul în următoarele două săptămâni. Gândeşte-te la toate intrigile secundare care se pot ţese în legătură cu suspecţii.

— Din care vor fi o mulţime. Mi-am făcut câţiva duşmani de moarte, comentă cu mândrie Emma.

— Şi gândeşte-te la secvenţele de la tribunal.

— Excelente pentru audienţă.

— Dar groaznice pentru mine. Of, Em, cum am să continui fără tine? Doris sorbi din ceaiul de la gheaţă, cu ochii în lacrimi.

— Nu mă duc decât la New York, o consolă Emma.

— Poate fi la fel de bine şi capătul Pământului, oftă regizoarea. Îţi iei zborul din cuib. Poate-ar fi timpul să mă gândesc să fac şi eu mişcarea.

— Să pleci de la „Mâine...”?

— Aş face-o cât ai clipi, replică Dois, pentru ceva la o oră de maximă audienţă. Am mai primit mărunţişuri în trecut, dar întotdeauna am rămas aici, fiindcă postul e atât de sigur. Dumnezeu mi-e martor, „Mâine...” va continua la nesfârşit, dar simt nevoia să mă mai extind, iar orele de maximă audienţă...

— Sau chiar filmele, interveni Emma.

— Crezi că aş fi în stare?

— Bineînţeles. Eşti cea mai bună, îşi asigură ea prietena. În sfârşit, am făcut marele salt – sau mi-a dat

brânci Jack. S-ar putea să fie timpul ca şi tu să-mi urmezi exemplul.

Se întinse peste masă, luându-i mâna.

— Hai şi tu, apa e minunată.

Capitolul 11

Petrecerea se terminase. Ultimii musafiri plecaseră, furnizorii strânseseră vasele goale de şampanie şi le duseseră la maşină, iar casa le aparţinea din nou numai lui Jack şi Emmei. Cu un mic oftat de fericire, Emma se descălţă şi-şi mişcă degetele de la picioare, relaxându-şi-le, înainte de a se înălţa pe vârfuri ca să-i dăruiască lui Jack un sărut.

— A fost o petrecere minunată. Atâta lume…

— Doar vreo două sute din prietenii tăi cei mai apropiaţi, o tachină el. M-au ajutat la listă Doris şi Maggie.

— Dintre care niciuna n-a propus să inviţi şi copiii, sunt sigură. Îţi mulţumesc că ai făcut-o, Jack.

Jack îi cântări un moment cuvintele.

— Mă întreb dacă n-ar fi cazul să controlăm argintăria. Bine, bine, se dădu el bătut, îndemnat de o căutătură urâtă a Emmei. Recunosc că au fost incredibil de bine crescuţi. Aproape c-aş putea merge până la a spune „civilizaţi”.

Emma se încăpăţână să tacă.

Râzând, Jack recunoscu:

— Deci, m-am înşelat. Câţiva din elevii tăi vădesc un anumit potenţial.

— În special cei pe care îi interesează cinematografia.

Jack se aşeză pe canapea trăgând-o pe Emma lângă el.

— Să fii sigură. Gaşca filmagiilor trebuie să stea unită.

Luându-i mâna într-a ei, Emma oftă:

— Of, Jack, cât au să-mi lipsească. Nici nu m-am îndurat să-mi iau rămas-bun.

— Şi teatrul, Emma? Cu el ce-ai să faci?

— Încă nu ştiu. M-am gândit s-o rog pe Doris să mă

ajute, dar ea are un program foarte încărcat, ca să nu mai pomenesc de propriile ei probleme cu generaţia adolescentină. Mă îndoiesc că s-ar bucura să-şi ia şi altele pe cap.

— Poate-ar trebui să te gândeşti la o închidere temporară, spuse Jack cu blândeţe, parcă înţelegându-i îngrijorarea.

Emma dădu din cap tristă.

— Teatrul e singurul lucru care-i ţine departe de stradă. Cred, totuşi, că nu va dura o veşnicie, adăugă ea, fără pic de convingere, ştiind că dacă se întoarce la Los Angeles şi la copii, şase luni aveau să echivaleze cu o eternitate, la vârsta lor. Nu le putea pretinde s-o aştepte.

— Ştiai că în cele din urmă trebuia să te desparţi de ei, Emma. Şi ei o ştiau.

— Aşa cred.

Nu era deloc convinsă. Cumva, îşi imaginase întotdeauna că teatrul avea să meargă înainte, fără a muri, lăsându-i pe copii la cheremul găştilor lor.

— Totuşi, îmi va fi dor de ei, adăugă încet.

— Şi lor de tine. Şi mie.

Emma întoarse capul, atingând cu buzele obrazul lui Jack.

— Mai avem două săptămâni, îi aminti ea, cuibărindu-se alături. Două săptămâni lungi şi însorite, înainte de a trebui să plec.

— Două săptămâni, repetă el. Cât mi-aş dori să fie aşa, Emma. Eu plec mai curând, spuse, adăugând încet: înaintea ta.

Emma îi auzi cuvintele, dar trecu un lung răstimp de tăcere înainte de a-şi da seama ce însemnau.

— Te întorci în Mexic înainte de plecarea mea?

Jack dădu din cap.

— Înţelesesem că aştepţi până trec ploile, continuă ea, cu voce pierită.

— Au trecut, Emma. Cel puţin, partea cea mai rea a trecut. S-ar putea să mai avem câteva averse, dar între ele va fi timp destul ca să filmăm o mulţime.

Emma se cuibări lângă Jack ca şi cum, ţinându-se de el, l-ar fi putut păstra alături, oprind cumva timpul în loc.

— Cât? reuşi ea să întrebe, într-un târziu.

— Trei zile, maximum patru.

— Trei zile…

Parcă i-ar fi aruncat cineva o găleată cu apă rece. Sfârşitul se înălţa brusc în faţa lor şi nu era deloc pregătită.

— De ce nu mi-ai spus până acum?

— N-am fost sigur de program decât ieri şi n-am vrut să-ţi stric petrecerea, Emma.

— Înţeleg, murmură ea cu glas înăbuşit.

Continua să-i fie frig. Duşul simbolic pe care i-l prilejuiseră cuvintele lui o îngheţase până în măduva oaselor. Jack o simţi tremurând, sub atingerea sa liniştitoare. îi frecă braţul cu mâna, ca pentru a o încălzi.

— E atât de curând, se tângui ea. Atât de curând…

— Ştiu.

O luă în braţe şi-i văzu ochii începând să se împăienjenească. Emma îi închise, iar pe obraz i se rostogoli o lacrimă mare. Jack i-o şterse cu podul palmei, apoi îi sărută pleoapele închise.

— Vom face din ele patru zile de fericire, îi promise.

— Sau trei, preciză ea, tristă.

— Chiar şi aşa, vor fi zile – şi nopţi – de neuitat, începând chiar din clipa asta.

Buzele lui îi găsiră gura şi, cu blândeţe, o sărută la colţuri, în timp ce braţele i se strângeau în jurul ei, trăgând-o mai aproape. Gura Emmei se deschise sub apăsarea sărutării lui; Jack îi simţi nevoia disperată, după cum se agăţa de el. îi răspunse cu buzele ce le devorau pe ale ei şi cu mâna care-i găsi sânul prin materialul mătăsos al rochiei.

Respiraţia Emmei devenise întretăiată şi, cu fiecare gură de aer inhalat, sânii i se încordau în spaţiul strâmt al corsajului decoltat.

Jack continuă să le cuprindă în palmă formele pline, dornic să-i spună că nu avea să se sfârşească totul în

noaptea aceea, nici măcar în următoarea. Voia să spună că aveau să fie din nou împreună, într-o bună zi, dar nu putea rosti cuvintele când nici chiar el însuşi nu era sigur de adevărul lor. Nu putea să-i arate altceva decât ceea ce simţea în acel moment.

— O, Jack, Jack, şopti Emma, răspunzând buzelor şi mâinilor lui. Căldura dezlănţuită într-însa se prefăcea într-o dogoare lâncedă şi senzuală, care-i impregna tot trupul, aducându-i numele lui pe buze.

Răspunsul lui Jack fu acela de a o ridica în braţe, pentru a o duce pe culoarul devenit atât de familiar, spre camera lui.

Peste câteva momente, hainele zăceau ca o colecţie de culori amestecate pe mochetă, iar Emma şi Jack stăteau în picioare lângă pat, într-o rază de lună. îi scălda în lumina ei, două siluete aurite de soare, acum argintate de lună. Fereastra dormitorului era larg deschisă şi o briză oceanică făcea să freamăte perdelele, fluturând uşor părul Emmei. Jack ridică mâna, îi atinse faţa, apoi netezi şuviţele de păr în neorânduială.

Emma simţi căldura emanând din trupul lui, îi auzi respiraţia accelerându-se. Pasiunea lui creştea şi curând avea să ajungă egală cu a ei. Dorul pe care-l simţea pentru el era dureros. Păşiră unul în braţele celuilalt şi se lăsară pe pat, înlănţuiţi, cu gurile încleştate într-un sărut flămând.

Inima lui Jack bătea lipită de sânii ei, în timp ce o acoperea cu sărutări, mişcându-şi lacom buzele peste faţă, gură şi de-a lungul liniei prelungi şi suple a gâtului, spre curbura umărului, pentru ca în cele din urmă să-i coboare prin valea dintre sâni. Emma îşi ţinu respiraţia, aşteptând ca gura lui s-o ia în stăpânire, iar când momentul sosi, fu prea mult pentru ea. O aţâţa atingându-i sfârcul cu limba, o dată, apoi încă o dată şi din nou, până când Emma, cu capul aruncat pe spate şi ochii închişi, scoase un ţipăt de voluptate.

Gura lui Jack, fierbinte şi umedă peste a ei, străbătu valea spre celălalt sân şi-i captură sfârcul, lăsând-o pe

Emma să se zvârcolească sub el. Nu se gândea în mod conştient cât de aproape ajunseseră de sfârşitul timpului lor petrecut împreună, şi totuşi în strigătele ei se recunoştea disperarea.

El o mângâia, cu promisiunile unei nopţi de împliniri nesfârşite.

— Vreau să te fac fericită, îi şopti. Numai să te fac fericită.

— O, Jack, mă faci. Şi-ntotdeauna mă vei face.

Iar apoi îşi aminti, iar el de asemenea. „Întotdeauna" însemna trei zile.

— N-am să te uit niciodată, murmură. Niciodată.

Emma îşi schimbă poziţia, astfel încât să-i poată privi chipul ca pentru a şi-l întipări în memorie – cicatricea de deasupra sprâncenei, nasul drept, bărbia pătrată, ţepii bărbii a căror asprime se simţea atât de delicios la atingere. Ochii i se opriră asupra gurii lui, cu buza de jos puţin cam plină care-i dădea un aspect pe cât de sever, pe atât de senzual. Simplul fapt de a-i privi gura o făcea să se înfioare de dorinţă. Se aplecă şi-l sărută, tremurând când sânii i se frecară de pieptul lui.

În timp ce-l săruta, îl mângâia, atingându-l peste tot, ca pentru a memora ceea ce nu putea lua cu ea, ceea ce curând trebuia să lase în urmă, mâna ei îi alunecă alene peste piept, abia atingându-i sfârcurile, jucându-se cu ele, sâcâindu-le cu degetele şi limba până când Jack scoase un geamăt de satisfacţie.

— O, Emma… începu el, dar cuvintele i se pierdură într-un geamăt de plăcere, când ea ajunse în sfârşit la bărbăţia lui pietroasă. În timp ce-l mângâia, desfătându-se cu forţa latentă pe care o simţea acolo, Jack începu să crească între degetele ei drăgăstoase; ea era sursa, cauza şi consecinţa dorinţei lui.

Capul Emmei se învârtea, iar inima ei alerga periculos de repede, când Jack o răsuci pe pat, culcând-o sub el. Buzele îi alunecară de la gâtul la sânii ei, trecură din adâncitura taliei să muşte mărunt linia ascuţită a osului de la şold. Emma avea senzaţia că se topea,

dizolvându-se sub atingerea lui Jack în timp ce gura lui îi găsea cotloanele unse cu miere a patimii. Mintea şi trupul păreau să-i explodeze în paroxisme de voluptate nemărginită ce i se prindea în voce, când striga şi-şi arcuia spatele, aşteptând delicioasele plăceri pe care i le dăruia iubitul ei.

Tocmai când excitaţia părea de-a dreptul insuportabilă, Jack o luă din nou în braţe.

Încet şi cu mare blândeţe, o penetră, alunecând în căldura mătăsoasă ca o corabie prin apă, noaptea, spre destinaţie. O dată uniţi, Jack îşi stăpâni năvala pasiunii. O privi pe Emma, pentru a descoperi că tristeţea din ochii ei se mistuise complet. Culcată sub el, făcea parte numai din acel moment, cu buzele întredeschise pe jumătate într-un zâmbet, cu ochii radioşi privind într-ai lui, cu părul lucind ca un halou de aur. Alene, ea ridică o mână să-i atingă obrazul şi murmură cu o voce răguşită de dorinţă:

— Iubitul meu, fă dragoste cu mine.

Şi o făcu, cu o tandreţe pe care nici chiar el nu se crezuse în stare s-o posede, până în noaptea aceea. Se mişcau ca unul, respirau ca unul, pe acel drum care curând, preţ de-un scurt moment orbitor, avea să facă din ei doar unul. Era un drum spre miraculos şi împlinire.

Apoi, pe neanunţate, sosi momentul când nu mai putură îndura intensitatea pasiunii, când inimile bubuiră şi plămânii strigară după aer, când pielea lucea de transpiraţie şi degetele se înfigeau adânc în carne. Frenetic, Emma încercă să ţină de acel moment, ştiind că nu se compara cu niciun altul. Voia să-l încremenească în timp şi să-l păstreze cu ea pentru totdeauna.

Continuând s-o strângă pe Emma în braţe, Jack se rostogoli într-o parte. Ea se ghemui alături, cu mâna pe pieptul lui şi un picior zvelt aruncat peste al lui. Respiraţia încă îi mai era dezordonată, în timp ce mâna lui Jack se mişca uşurel peste ea, coborând spre arcuirea şoldului, trasând încet în cercuri leneşe, iubind-o mai departe cu atingerea sa.

O aştepta să vorbească, ştiind că dragostea lor fusese

la fel de unică pentru ea ca şi pentru el, şi vrând s-o audă spunând acest lucru fără tristeţe. Emma, însă, nu-şi putea stăpâni mâhnirea. Aceasta revenea şi se răzvrătea într-însa la fel cum se arătase şi înainte. De astă dată, lacrimile fierbinţi începură să cadă, prelingându-se pe obraji, ca o mărturie a durerii din inimă.

Jack i le şterse cu degetul.

— O, draga mea Emma. Plec, dar şi tu pleci. E ceea ce ai dorit. Ar trebui să fii fericită că în sfârşit ţi se împlineşte visul.

— Sunt fericită, jură ea, printre lacrimi. Dar e atât de curând. Prea curând.

Simţea deschizându-se în faţa ei un gol imens. Preţ de-un lung moment, dragostea lor umpluse acel hău. Încercase să păstreze clipa şi s-o ia cu dânsa, să-şi menţină în inimă simţămintele pe toată durata despărţirii lor. Dar nu le putuse păstra, iar acum vidul se căsca iarăşi. Beznă fără Jack. Niciodată nu păruse atât de reală, de tangibilă – până în această clipă, când era aşa de aproape.

— Poate că e mai bine aşa.

Tonul lui alb contrazicea optimismul cuvintelor, dar continuă, încercând s-o convingă:

— Rapid şi sigur, fără despărţiri prelungite.

— Dar eu vreau despărţiri prelungite, se plânse Emma. Multe, cât mai multe. Nicio clipă nu m-am aşteptat să pleci tu primul, stricând totul!

Jack nu-şi putu stăpâni râsul, iar acesta mai uşură durerea Emmei, aducându-i chiar şi un zâmbet pe buze.

— Să-ţi spun ceva, propuse el, hai să ne luăm acum acel rămas-bun prelungit la care tânjeşti atâta. îl vom prelungi chiar aici, în pat, adăugă, atrăgând-o lângă pieptul lui. O să scoatem telefoanele din priză, oprim ceasurile şi… o tot lungim. Pentru încă trei zile de fericire.

— Parcă spuseseşi patru, replică Emma.

— Ei, îi mângâie Jack obrazul, înainte de a se apleca să-l sărute, în ziua dinaintea plecării va trebui să găsesc timp şi pentru o întâlnire cu echipa mea.

— Iar înainte de asta, probabil, vei avea nevoie de o

sesiune preliminară, două.

— Probabil, recunoscu el. Şi un curs suplimentar la universitate, ca să distribui temele pentru săptămânile cât voi lipsi.

— Ca să nu mai pomenim de o conferinţă cu ştabii televiziunii.

— Mhmm…

— Şi va trebui să-ţi faci bagajele.

— Corect.

Emma se ridică în capul oaselor, rezemată într-un cot, privindu-l intens.

— Şi cam cât timp din aceste patru zile crezi că ne va rămâne la dispoziţie, Jack?

Zâmbind, Jack întinse mâna spre noptieră, pentru a scoate telefonul din priză.

— Avem noaptea asta, puişor, o tachină el, aşa că, să profităm la maximum.

Cu un mic hohot de râs, o cuprinse în braţe, trăgând-o la loc lângă el. Şi nicio lacrimă nu mai curse în tot timpul acelei nopţi lungi, nici vreun gând de despărţire nu se mai ivi. Nu era decât dragoste, râs şi un soi de pace.

Pacea, însă, zbură în lumina zorilor. Se sculară în tăcere, făcură o lungă plimbare pe plajă, mâncară micul dejun pe terasa din faţă, apoi se îmbrăcară şi se pregătiră să plece fiecare pe drumul lui, plănuind să se întâlnească pentru câteva ore furate în timpul ce le mai rămânea. Emma jură să nu plângă. Era femeie în toată firea, la urma urmei, şi n-avea să plece decât pentru şase luni – doar dacă nu cumva Tyson avea şi alte planuri cu ea – iar şase luni nu erau o viaţă de om. Atâta numai că lunile acelea se nimereau exact în mijlocul unei relaţii care tocmai începuse să prindă contur şi, cu toate că nu era prea sigură de ea, nici de viitorul ei, rămânea totuşi plină de pasiune şi speranţe.

N-o ajută cu nimic când trecu prin antreu spre uşa din faţă, mergând lângă Jack, simţindu-i braţul rezemat firesc şi totuşi posesiv pe umăr, şi văzu paharul pe jumătate plin cu şampanie pe masa din hol. Era parţial

ascuns după o plantă mare, iar furnizorii nu-l observaseră în noaptea trecută, la strânsul lucrurilor. Arăta atât de deplasat acolo, ca un simbol al petrecerii de mult terminate, cu culoarea aurie cam trezită şi balonaşele dispărute.

*

O săptămână mai târziu, Emma trecu cu maşina pe culoarea unui semafor care tocmai se muta pe galben, apoi acceleră, apropiindu-se de restaurantul unde avea întâlnirea la prânz cu Maggie. Iarăşi întârziase. În ultima vreme, nicăieri nu putuse ajunge la timp şi bănuia că nepunctualitatea ei era o condiţie a celebrităţii, amintindu-şi de întârzierile notorii ale tuturor femeilor ajunse vedete. Ei bine, ea încă nu era o vedetă, dar nu încăpea nicio îndoială că faima aştepta la o lungime de braţ. De când se anunţase în ziare alegerea ei pentru spectacolul lui Shepard, numele îi apăruse în mai multe rubrici de show-business şi fusese invitată special la două emisiuni de radio şi un talk-show la televiziune.

Era îmbătător, acel iz al faimei; era fascinant. Jack o povăţuise să se bucure de notorietate atât timp cât mai avea ocazia, şi nu-i era deloc greu s-o facă. Îşi amintea sfaturile lui, adunate din fragmente ale conversaţiilor trecute. I le dăduse pe gratis, iar ea le pusese la păstrare. Acum, când el plecase, amintirea acestor sfaturi îi apropia din nou, într-un fel.

Emma era exact ceea ce dorea presa – şi tot datorită lui Jack. Îşi amintea umorul lui, dezinvoltura şi accesibilitatea, şi le folosea în propriile ei scopuri. Învăţase de la el şi, când îşi dădea capul pe spate şi afişa zâmbetul dorit de fotografi, îşi imagina că îl avea pe Jack alături, încurajând-o. Cu repeziciune, Emma devenise răsfăţata presei locale, iar acest lucru, cu unele ocazii scurte, îi alunga din minte singurătatea.

Era o zi frumoasă, senină şi fără smog, iar Emma se îmbrăcase adecvat, urmând o altă recomandare a lui Jack, care-i amintise ca, atunci când ieşea în Los Angeles, să fie oricând pregătită pentru obiectivele camerelor de luat

vederi. „Paparazzii sunt peste tot”, o prevenise el, „şi nu peste mult te vor lua în vizorul aparatelor. Mai bine să fii gata pentru ei”. Făcuse această remarcă într-o zi când se plimbau pe plaja din Venice, desculţi şi îmbrăcaţi în tricouri şi şorturi ponosite.

„Dar dacă apare vreun paparazzo pe plajă?”

La asta, Jack se oprise, aruncându-şi posesiv braţul pe după umărul ei.

„Aici, în Venice, eşti numai a mea”, spuse. „Dacă vin, o luăm la fugă spre casă, aruncând nisip din mers”.

Jack preferase întotdeauna ca Emma să arate cât mai natural posibil, declarând că faţa ei era perfectă fără farduri, iar silueta mai frumoasă în tricou şi pantaloni scurţi. Dar aceasta era Emma lui. Pentru presă, trebuia să adopte rolul vedetei.

Exact aşa arăta, când opri maşina în faţa restaurantului, şi îi dădu cheile, cu un scurt zâmbet strălucitor, angajatului de la parcare. Ochii acestuia scăpărară, iar Emma ştiu că se întorcea s-o privească urcând treptele spre restaurant. Nu era singurul care întorcea capul după ea. Purta o jachetă albă de in peste o rochie de bumbac roz-incandescent, cu cordon de dantelă de culoarea mentei. Dusă era voluminoasa geantă bună la toate. În locul ei, avea o poşetă *art deco,* cu lanţ auriu lung. Îşi pusese o pereche de ochelari de soare imenşi şi tocuri foarte înalte. Era o ţinută nostimă. Se simţea bine îmbrăcată astfel.

Dar se afla încă în California; nu era sigură cum ar fi arătat la New York. New York. Emma se opri pe ultimele trepte, începând să-şi cam regrete soarta. N-o tulbura hotărârea de a pleca în Est – numai o neghioabă ar fi refuzat aşa ceva – ci graba cu care se întâmpla totul. Amputa trecutul prea repede. Sora Cyndi nu mai exista, exclusă din scenariu, asasinată hidos într-un ascensor de serviciu. Iar copiii – abia suporta gândul de a-i părăsi, deşi ştiuse întotdeauna că avea să sosească şi ziua aceea. Numai că sosise prea curând.

— Poate sunt prea bătrână ca să mă mai adaptez, îi

spuse ea portarului mirat, pe când intra în cochetul bistro *nouvelle cuisine*, unde Maggie era deja la o masă.

Aşteptarea n-o enervase deloc.

— Am comandat o sticlă de vin pentru amândouă – şi l-am degustat, un Chardonnay de California delicios. Propun scampi, draga mea. Aici e absolut minunat.

Emma dădu din cap. Era petrecerea lui Maggie. Făcură repede comanda.

— Să ţinem şi un toast – pentru Emma şi viitorul ei. Fie-i dat să fie luminos.

Sorbind din vin, Emma încercă să zâmbească, măcar parţial atât de luminos pe cât îi urase Maggie. Dar mama ei o desluşea rapid şi precis.

— Ce e? A ieşit prost interviul?

— Nu, femeia de la revistă a fost formidabilă, foarte entuziastă şi interesată. Iar Sam a dat telefon aseară cu prima ofertă de rol într-un film. Sigur, a trebuit să refuz, fiindcă filmările încep luna viitoare. Dar totul e excelent, serios.

Maggie dădu din cap:

— Ştiu. Ţi-e dor de el, adăugă ea, fără a fi nevoie să menţioneze numele lui Jack. M-am înşelat în legătură cu voi doi – la început, când am spus că nu sunteţi potriviţi unul pentru celălalt.

Emma ridică privirea, surprinsă.

— Iar acum te-ai hotărât dintr-odată să ne aprobi legătura?

Mama ei îşi dădu ochii peste cap, cu acea expresie familiară care o înştiinţa pe Emma că trebuie s-o asculte înainte de a începe să reacţioneze.

— Am convingerea că, la fel cum te-ai schimbat şi ai devenit mai… mai rafinată – zâmbi Maggie, bucuroasă că găsise cuvântul potrivit – şi Jack a devenit mai uman. Mai moale. Nu, nu mai moale, se corectă ea. Asta sună feminin şi, cu siguranţă, omul nostru nu are nimic feminin. A devenit mai… chibzuit. Cred că Jack nu ţi-a spus ce-a făcut pentru mine?

Emma clătină din cap.

— Mi-a obţinut un post de asistentă la universitate. A, nu cine ştie ce, mai mult prestigiu decât bani, dar e la catedra de film. Voi lucra la un program pentru femeile din cinematografie.

— Ei, nu mă mir deloc, Maggie. Ai fost o studentă strălucită. Jack ştie ce face.

— Evident, recunoscu fără modestie Maggie. Mă cunoaşte.

Îi zâmbi ospătăriţei care le aduse prânzul.

— Dar pe fratele tău nu-l cunoaşte.

Ochii Emmei se dilatară.

— Pe Clay? Ce-are-a face Clay în toată povestea asta?

— Păăăi, lungi Maggie cuvântul cât de mult se putea, şi slujba lui Clay a fost aranjată tot de Jack.

Satisfăcută, zâmbi că-i dezvăluise Emmei un lucru pe care nu-l ştia despre Jack.

— Când Clay mi-a spus denumirea funcţiei, m-am interesat pe ici, pe colo şi, inevitabil, cercetările mele au dus direct la Jack.

Se rezemă de spătar, la fel de mulţumită cum trebuia să fi fost şi Miss Marple când rezolva cele mai enigmatice mistere.

— Desigur, când i-am mulţumit lui Jack din partea fiului meu, mi-a cerut ca ţie să nu-ţi spun nimic. Dar acum, că nu mai sunteţi împreună…

— Mamă, vorbeşti de parcă ne-am fi despărţit, sau mai ştiu eu ce. Nu se întâmplă altceva decât că muncile noastre ne poartă în direcţii diferite.

— Şi totuşi, draga mea, adevărul e că nu mai sunteţi împreună. N-am dreptate? întrebă ea retoric, sorbind din vin. Deci, cred că nu mai contează. Dar, oricum, nu ţi se pare foarte interesant?

— Ba da. Nu mi-l pot imagina pe Jack înclinat să-l ajute pe Clay. Niciun moment n-am crezut ca el să…

Se întrerupse. Nu vorbiseră efectiv despre Clay dar, ca de obicei, Jack observase, înţelesese ce era de făcut şi luase măsuri. Emma clătină din cap cu uimire.

— A avut grijă de noi toţi, de toată familia. Mă întreb

dacă n-a făcut aranjamente şi pentru Doris, Sam şi copii.

Pe faţă i se ivi un surâs.

— Copiii – sigur că da! exclamă ea, spre nedumerirea lui Maggie. El a fost!

— N-am nici cea mai vagă idee despre ce vorbeşti, draga mea, declară Maggie, dar nici nu părea să-i pese; altceva o frământa. Jack şi cu mine am avut o lungă discuţie înainte de plecarea lui în Mexic.

— Aşa?

Începea să devină interesant.

— Da, o discuţie îndelungată. Mi-a amintit din nou să nu-ţi spun despre slujba lui Clay sau a mea. Ştii, Jack pare să nu creadă în sentimentalisme. Totuşi nu e ciudat că face toate aceste lucruri sentimentale, când el însuşi nu e aşa?

Emma îşi reţinu orice răspuns. Totul începea să se clarifice perfect şi, cu cât devenea mai limpede, cu atât se conturau mai precis sentimentele ei.

— Cât despre tine, urmă Maggie, ei, află că Jack că niciodată nu ţi-ar sta în cale, niciun moment nu te-ar opri să-ţi realizezi scopurile sau succesele. A, da, ştie ce înseamnă cariera pentru tine; atâta lucru se vede cu ochiul liber. Mi-a spus că nu-ţi poate pretinde să te ţii după el prin toate locurile din lume uitate de Dumnezeu, cum nici el n-ar putea să-şi strângă catrafusele şi să se stabilească la New York.

Emma fu cât pe ce să se înece cu vinul din care tocmai băuse.

— M-a întrebat… adică, aproape m-a întrebat, în seara când a dat telefon Tyson, dacă aş putea să renunţ la toate, dar eu am spus că nu. Eram atât de plină de propriile mele emoţii, de propriile mele împliniri, încât niciun moment nu m-am gândit…

— Că s-ar putea ca pe Jack să-l doară. Draga mea, cred că aşa a fost… şi încă mai este.

— Ce i-ai spus, mamă? întrebă pe un ton imperativ Emma. Ce-ai spus despre mine, când tu şi Jack aţi avut această mică discuţie?

— Am spus adevărul, răspunse sec Maggie. I-am spus

că eşti o fată care a ştiut întotdeauna ce vrea. Pur şi simplu ai tendinţa ca uneori s-o iei pe de lături. Şi i-am mai spus că devotamentul înseamnă mult pentru tine şi rareori renunţi la ceea ce e important.

— Iar Jack ce-a răspuns la toate astea?

— Păi, nimic altceva decât că niciodată n-ar sta în calea dorinţelor tale.

În timp ce-şi privea lung mama, Emma se dojeni în sinea ei pentru că devenise atât de absorbită de sine însăşi încât îi scăpaseră toate indiciile pe care i le dăduse Jack.

— În calea dorinţelor mele… a dorinţelor mele… murmură ea.

Întotdeauna ştiuse exact ce dorea: succesul, recunoaşterea, statutul de star. Iar apoi, Jack Winston intrase în viaţa ei şi deschisese o uşă, pentru a-i dezvălui că există un lucru pe care şi-l dorea şi mai mult.

Pe neaşteptate, Emma îşi împinse scaunul înapoi şi se ridică.

— Scuză-mă, Maggie, mi-a plăcut masa şi mica noastră conversaţie. De fapt, îţi sunt foarte recunoscătoare. Dar am de dat un telefon şi de prins un avion.

Se aplecă să-şi îmbrăţişeze scurt mama, sărutând-o pe obraz.

— Am să-ţi explic totul, curând. Îţi mulţumesc, Maggie, îţi mulţumesc şi din partea mea, şi dintr-a lui Jack.

În timp ce Emma pleca de la masă, Maggie ridică paharul, într-un toast tăcut.

Emma sună de la telefonul din hol şi, prin cine ştie ce miracol, îl găsi pe Sam în birou la ora mesei, în aşteptarea unui client întârziat.

— Sună-l pe Tyson Shepard, Sam. Spune-i că, de fapt, n-am să vin la New York cu anticipaţie. A, nicio grijă, răspunse ea la obiecţiile lui precipitate, voi fi acolo la prima lectură de text.

Tăcu din nou, ascultându-i răspunsul, apoi îl asigură:

— Nu, n-am să fac nicio prostie. Zilele alea au apus de mult. Voi face ceva foarte… uman şi, adăugă ea cu un

zâmbet tainic, minunat de sentimental.

*

Călătoria Emmei din Mérida pe drumurile accidentate ale junglei nu fu cu nimic mai uşoară decât prima dată, dar mult mai distractivă. Închiriase o maşină de la aeroport, nu un jeep cu dublă tracţiune, cum ar fi dorit, ci următoarea ca potenţial – o broscuţă Volkswagen cu bara de şoc îndoită şi doar un singur far. „Nu-mi mai rămâne decât să ajung înainte de a se întuneca”, îşi spuse ea, în timp ce-şi arunca valiza pe bancheta din spate şi se aşeză la volan, întinzându-şi harta pe bord. O schiţase din avion şi, deşi nici pe departe exactă, conţinea punctele de reper şi zona generală a casei lui Señor Vega. Cu hotărâre, Emma porni la drum.

Nici chiar norii de ploaie nu-i alungau buna dispoziţie, deşi fu, cu siguranţă, descumpănită de brusca lor apariţie. Anotimpul ploios ar fi trebuit să se sfârşească. Parcă răspunzând gândurilor ei tăcute, ploaia întârzia, însă norii plumburii şi ostili continuau să clocotească pe cer, fără a alunga câtuşi de puţin extrema umiditate. Cu toate ferestrele deschise la maximum, Emma gonea înainte, iscând puţin curent şi continuând să cânte cât o ţinea gura.

Făcuse cam un kilometru şi jumătate, când primul strop mare de ploaie izbi parbrizul prăfuit. Atâta fu suficient pentru a-i opri fredonatul în falset, dar nu destul ca să-i moleşească optimismul. Casa Vega, acum era sigură, se afla undeva chiar în faţă. Apăsă pe accelerator. Curând, în întuneric, prin ploaia torenţială, o parte din romantism putea să se tocească, recunoscu ea.

Apoi, văzu casa – şi coliba rotundă unde ea şi Jack petrecuseră prima noapte împreună. Coti pe aleea cu hopuri, sperând că ghicise corect planurile lui Jack. Fu uşurată să afle de la Señor Vega că nu se înşelase. Încă o dată, toate rudele se mutaseră în clădirea mai mare, iar Jack folosea coliba ca sediu. Plecase cu jeepul, îi spuse Señor Vega, dar avea să se înapoieze curând.

Nu avu mult de aşteptat. Jack apăru în uşa colibei, unde se opri să-şi verse apa de pe borul lat al pălăriei şi să-şi scuture bocancii de noroi. Era ud leoarcă. Bluza kaki i se lipeaA de umerii laţi, iar pantalonii îi conturau picioarele musculoase. Îşi aruncă pălăria pe un cui de lângă uşă, apoi se uită prin cameră – drept la ea.

Ochii i se îngustară, fie de surpriză, fie cu furie, Emma nu putu spune, dar porni spre el oricum, hotărâtă. Jack dădu să vorbească, însă cuvintele îi fură oprite de sărutul ei.

— Jack, spuse ea, înainte de a scoate o vorbă, te rog, stai jos şi ascultă-mă.

Trase adânc aer în piept, înainte de a începe discursul care-i răsuna prin cap în tot timpul cât se zdruncinase cu micul Volkswagen, în drum spre el. Nu putea decât să spere că îi citise corect gândurile. Altminteri, era pe cale să se facă de râs mai rău ca niciodată. Dar asta nu conta; trebuia să-i spună ce simţea.

— Am ajuns la concluzia că nu pot reuşi fără tine şi nici n-o doresc, fără tine.

Expresia de pe chipul lui se transformă, din presupusă surprindere în certă încăpăţânare.

— Şi cariera ta? Nu te voi lăsa s-o abandonezi. Piesa aia e foarte importantă.

— Aş putea s-o abandonez, replică ea, cu o hotărâre calmă în voce. Chiar acum. Aş putea renunţa la ea într-o secundă. Mai important e să fiu cu tine, mai important decât orice rol.

Jack clătină din cap, insistent.

— Nu ţi-aş cere niciodată să renunţi. Ai regreta, Emma, poate nu acum, ci peste luni de zile, peste ani şi ani, şi m-ai duşmăni pentru că ţi-am răpit unica şansă.

În colibă existau două scaune, dar Jack nu se aşeză, aşa cum îi ceruse ea. Îşi rezemă un picior pe scaun şi se aplecă înainte, cu braţele pe genunchi. Emma se aşeză pe celălalt scaun, nervoasă dar hotărâtă. Conversaţia cu Maggie o pregătise pentru răspunsul lui.

— Cred că putem găsi o soluţie, Jack. Am gândit la

modul totul sau nimic. Nu trebuie să fie neapărat aşa, nu?

Jack clătină din cap. Asculta cu atenţie.

Trăgând adânc aer în piept, Emma continuă grăbită:

— Cu nobleţea nu vom ajunge nicăieri. Nici cu singurătatea. O, Jack, nu vreau să fim singuri.

Puse în acele cuvinte toată inima şi sufletul ei.

— Continuă, îi ceru el încet.

— Ei bine, sunt ocupată cu piesa timp de şase luni. După aceea, mă aştept să primesc alte oferte – fiindcă voi face o impresie bună, Jack.

— Nu încape nicio îndoială.

Îi zâmbi.

— Cred în tine. Tu mi-ai dăruit puterea asta.

— Nu ţi-am dăruit nimic, Emma, o contrazise Jack. Totul era acolo, aşteptând doar să înflorească.

— Atunci, cred că înflorirea a început, surâse ea. După piesă, voi putea alege rolurile pe care le doresc, şi voi hotărî să lucrez numai când tu nu călătoreşti – în timpul anotimpului ploios, adăugă ea cu un zâmbet.

— Se pare că ţi-ai făcut ceva planuri.

Emma dădu din cap.

— Chiar şi pentru copii şi teatru.

— Aşa? întrebă Jack, chipurile indiferent.

— Când eu lucrez, poţi prelua tu problema şi…

Ridicând un deget, o opri:

— Stai puţin. N-am spus nimic despre copiii ăia…

— Nu, dar faptele vorbesc mai bine decât cuvintele. L-ai trimis pe Jerry Abrams să vadă premiera cu „Picnic” şi ai refăcut instalaţia electrică.

Jack tăcu.

— Jack, îl îndemnă ea.

— În regulă. Am făcut-o. Ce naiba, doar ştiam că prietenul fratelui lui Juan…

— Prietenul vărului lui Jack, îl corectă ea, cu un licăr răutăcios în ochi.

— …n-ar fi făcut în veci treaba. Dar pentru tine am făcut asta, Emma. Nu pentru copii. Adu-ţi aminte, nu-i puteam suferi pe derbedeii ăia de stradă spurcaţi la gură.

— Asta a fost la început. Dar pe urmă? Dar când m-ai filmat pe mine şi ai lucrat cu ei? N-a fost numai pentru mine; şi pentru ei ai făcut-o.

— De acord, recunoscu el, ironic. Cred că m-ai demascat. Nu m-ar deranja să te înlocuiesc, din moment ce se pare că m-ai şi ales.

Emma zâmbi. Jack nu era numai un sentimental nemărturisit; asemenea ei, şi el se implica în vieţile altora. Toate presupusele diferenţe dintre ei se risipeau ca norii de ploaie sub un soare arzător.

Profitând de acordul lui, Emma trecu la pasul următor al planului:

— Juan te poate ajuta la teatru şi, pe urmă, va putea face singur regia, când tu eşti în deplasare… când noi vom fi în deplasare.

Jack arcui o sprânceană.

— Asta era partea a doua a planului meu, recunoscu ea aproape cu sfială, să te însoţesc.

— Şi-i un plan al dracului de bun.

Cu un oftat de uşurare, Emma porni spre el. Jack împinse scaunul la o parte şi o luă în braţe.

— Mi-a fost puţin teamă că n-aveai să fii de acord, şopti ea. Niciodată n-ai spus clar…

— Că te iubesc? Jack o privi. Cu ochii albaştri la doar câteva degete distanţă de ai lui, Emma dădu din cap. Ei bine, aşa e. Te iubesc din toată inima.

Emma simţi că se topea în braţele lui. Strângând-o cu putere, o sărută în creştetul capului.

— Tot timpul am sperat… izbuti ea să murmure. Când am aflat ce făcuseşi pentru Maggie şi Clay, am ştiut că ţineai la mine, dar încă n-aveam idee cât de mult.

— Acum ai idee.

Buzele lui o muşcară uşurel de gât, de pielea fină şi mătăsoasă dinapoia urechii, expediindu-i prin tot trupul mici fiori de plăcere.

— Ai priceput totul, nu?

Când Emma deschise gura să răspundă, Jack i-o captură într-un sărut lung şi însetat. După ce se

despărţiră, îl privi cu ochi tulburaţi de dragoste.

— Da, răspunse ea, fără pic de modestie.

— Ei, află că am o veste pentru tine, Emma Dixon.

Emma îşi coborî ochii, cu obraji îmbujoraţi. Fusese puţin cam îndrăzneaţă, poate prea îndrăzneaţă.

— Ce anume? întrebă, stânjenită.

— Ai omis un lucru şi, cu un program aşa de încărcat şi atâtea călătorii, mă întreb cum îi vom putea găsi un loc.

Nu-i răspunse nici acum.

— Emma, iubita mea, când vom avea noi timp să ne căsătorim? Emmei i se opri respiraţia şi încercă să răspundă, peste bătăile puternice ale inimii.

— Mă gândeam ca asta s-o las în seama ta, Jack, murmură ea. Poate undeva pe vârfurile Anzilor, sau pe o plajă din Fiji, sau…

— Unele dintre locurile pe unde merg eu sunt destul de aspre.

— Într-adevăr, recunoscu ea, luându-l de mână pentru a-l conduce spre hamacul în culori vii care stătea agăţat între pereţi. Probabil că am nevoie de puţină practică, să mă deprind cu asprimile.

Jack se uită la hamac, apoi la Emma.

— Tocmai potrivit pentru doi, şopti el.

Afară, deasupra micii colibe, cerul se însenina, ultimii stropi de ploaie prelingându-se pe acoperiş, în timp ce anotimpul ploios lua sfârşit.

Sfârşit